

**The Project Gutenberg eBook of En qvinna af vår tid:
Karaktersteckning, by Marie Linder**

This ebook is for the use of anyone anywhere in the United States and most other parts of the world at no cost and with almost no restrictions whatsoever. You may copy it, give it away or re-use it under the terms of the Project Gutenberg License included with this ebook or online at www.gutenberg.org. If you are not located in the United States, you'll have to check the laws of the country where you are located before using this eBook.

Title: En qvinna af vår tid: Karaktersteckning

Author: Marie Linder

Release date: September 26, 2015 [EBook #50062]

Language: Swedish

Credits: Produced by Jari Koivisto, Matti Järvinen, Jens Sadowski, and the Online Distributed Proofreading Team at <http://www.pgdp.net>.

*** START OF THE PROJECT GUTENBERG EBOOK EN QVINNA AF VÅR TID:
KARAKTERSTECKNING ***

EN QVINNA
AF VÅR TID

KARAKTERSTECKNING

AF

STELLA

HELSINGFORS

THEODOR SEDERHOLMS BOKTRYCKERI

MDCCCLXVII

MELLAN GAMLA OCH NYA VERLIDEN

— Det förvånar mig att er fru kan vara så modig ehuru hon blott är en qvinna, sade gamla miss Brown, som satt på däck af ett från Amerika till Liverpool återvändande ångfartyg. I natt var hon helt lugn och tröstade alla, då jag, som eljest ej är så lättskrämmd af mig, ej kunde annat än uppsända en innerlig bön till vår Herre, ty på någon räddning vågade jag icke mera hoppas, då hela besättningen ropade att elden var lös. Ni må tro att det ej stod länge på innan jag var ute från sängen, och skyndade i bara kjolen upp på däck, men när jag kom dit och såg det vida hafvet rundtomkring, och blott hörde gråt och kommandorop, samt såg kaptenen blek som ett spöke, stackars karl! då kommo tårarne mig i halsen, ty ni skall veta, miss, att jag alltid, då jag ser någon gråta, erfar en så märkvärdig känsla att jag måste börja gråta med; men det är ej heller någonting att undra öfver, ty jag har blifvit så vek om hjertat allt sedan den gudfruktige missionären m:r Johns så vackert talade med mig om Gud och våra kristliga skyldigheter. Men i natt, då alla skreko och vred sina händer, såg jag med ens er fru helt lugn gå öfver däck och tala några ord med kaptenen, och då hon återvände derifrån, var hennes ansigte så fridfullt, att jag trodde all fara var förbi; men se nej, hon gick blott till de mest förtviflade och tröstade dem; hon talade om Gud, som hjälper i nöden och om mod i faran, och sade så många vackra saker att jag riktigt fick lust att bedja. När kaptenen sedan efter en stund kom framspringande och ropade att elden var släckt, tog hon helt lugnt fram en liten bibel ur sin ficka och sade att hon ämnade gå ned i salongen för att läsa ett kapitel derur samt tacka Gud för den hjälp han sändt oss i nödens stund, och frågade om ej någon ville förena sig med henne. Och läsa och bedja, det kunde hon som en hel missionär, och då jag såg hennes ansigte, som var liksom förklaradt, kände jag mig helt underlig till mods. Många andra gånger har jag dessutom äfven sett henne tala och handla alldeles som en karl, så bestämdt och så lugnt, att jag just undrat hvad hon kan vara för en som reser en så lång väg så der alldeles allena. Är hon enka eller far hon för att möta sin man?

Det fruntimmer som talat var en typ af gamla ogifta engelska qvinnor. Huru sköna de än i sin ungdom må ha varit, så blifva de dock, då de kommit öfver medelåldern utan att gifta sig, med ens torra och gula samt få orimligt stora tänder och utstående ögon. Man ser visserligen undantag från denna regel, men vi tro dock att gamla ogifta engelskor i allmänhet följa denna lag; för öfrigt var hon klädd i en snäf svart klädning utan någon hvit krage eller ärmar; en svart sammets ridikyl hängde vid venstra armen, och i handen höll hon en liten bibel, hvilken blott då begge händerna voro upptagna lades åsido med en andäktig min. Så väl af hennes dräkt som ansigtsuttryck kunde man sluta till att hon hörde till den sekt man hos oss kallar läsare.

Den unga amerikanskan som hon tilltalat, var en vacker flicka af omkring 25 års ålder, med ett klokt och behagligt utseende. Hon åhörde med stolt tillfredsställelse dessa loford öfver sin matmoder, dock icke utan undran att man fann det så förvånande att en qvinna i farans stund bibehöll sitt mod och sin själsnärvaro.

När miss Brown slutat att tala, tycktes hon med otålighet vänta på svaret, men Mary höjde blott på axlarne och sade med ett visst förakt uti rösten:

— Hvarföre skulle Mylady just vara pjåkig? Att hon har mod när det behöfs, vet jag nog, annars vore jag icke här, och hade icke för hennes skuld lemnat allt det käraste jag eger, för att följa henne, vore det ock till världens ända. Nog finnes det dem som ej tycka om Mylady, utan kalla henne blåstrumpa, karl i krinolin, och mycket annat dylikt, men jag vet att en bättre qvinna än hon är, vill jag aldrig känna.

— Ja, ja, det kan jag tro, men är hon enka, eller huru? Så ung och redan ha genomgått så hårda pröfningar; ja derföre kan hon också så bra förklara Guds ord!

— Hvad vet ni om de pröfningar Mylady genomgått? frågade Mary något häftigt. Tycker ni att hon ser olycklig ut? eller huru? Icke har jag åtminstone ofta sett henne gråta, och när det händer, så är det för sådant som skulle komma andra att mista förståndet.

— Men är hon enka, eller huru? upprepade miss Brown för tredje gången, med illa dold otålighet.

— Nej, det är hon icke.

— Så rysligt! stackars unga fru, tillade miss Brown, som ej var fullkomligt tillfreds med svaret och tyckte att bästa sättet att få veta något mera var att bege sig ut på gissningarnes område. Så rysligt, att ensam fara så långa vägar öfver hafvet för att återfinna sin man!

— Har jag någonsin sagt att Mylady var gift?

— Det har ni visst icke, men annat kan man väl ej förmoda än att hon endera är enka eller gift.

— Jag tycker ej om att prata så der om Mylady, sade Mary, i det hon steg upp; vill ni veta något mera, så fråga henne sjelf. Farväl derföre tills i afton, efter jag har den äran att vara er hyttkamrat! Jag måste gå och se om Mylady behöfver mig.

Miss Brown satt ännu en lång stund orörlig, följande Mary med ögonen till dess hon försvann; derpå sade hon till sig sjelf: Det är besynnerligt ... men jag måste få reda på det! ... hvarefter hon försjönk i djupa tankar, till dess hon åter lyftade sina ögon till himlen, tog en nål ur sitt bälte, stack den mellan bladen uti sin bibel, samt öppnade den på det ställe, försynen sålunda anvisat henne.

Emellertid hade Mary kommit till fördäcket och närmat sig ett fruntimmer, som med fötterna insvepta i en stor, rutig shawl satt fördjupad i läsningen af en bok. Hon bar på hufvudet en liten rund hatt med ett ljusgrått flor, hvilket utan att täcka ansigtet, gaf det ett uttryck som hade man sett det genom en lätt poetisk dimma. När Marys gestalt stannade framför henne, lyftade hon upp två stora, blåa ögon med ett uttryck af liflighet, hvilket sällan förekommer hos ögon af denna färg då de med ens falla på ett nytt föremål; de bruka lifvas, men sällan genast vara lifliga. Kring hennes vackra, välbildade läppar lekte ett eget slags leende, som utan att vara glad, var liksom ett återsken af en i hennes hjerta för hela menskligheten inneboende välvilja. Uti detta leende fanns icke heller den enformiga artighet, som den fina uppfostran och verldsvanan trycker på mången qvinnas läppar och som nästan lika möter en vän och en person som hon föraktar. För att få en klarare föreställning om denna qvinna, så låtom oss läsa fragmentet af ett bref som ganska troget återger hennes person.

"... Slutligen skulle jag göra Lady S. bekantskap och blef införd till henne af min vän L. Hennes tant var icke hemma, men efter att hafva låtit anmäla oss, blefvo vi visade till en liten salong, hvilken jag hade tid att betrakta under det vi väntade på templets gudinna. Rummet bar en underlig prägel af qvinlig och artistisk smak, samt manlig verksamhet. Det var ett slags boudoar genre Pompadour, hvitt siden med rosor; en mängd små saker, alla artistiska och smakfulla, voro der uppställda, statyetter, små taflor, fina thé-serviser, kinesiska vaser; det var en sammansättning af olika genrer och ändock fanns uti det hela en trefnad som visade att den, som bebodde detta rum, hade ordnat allt för att behaga sina ögon och ej af fåfånga — bevis på en sjelfständig natur, som känner ingen annan lag för sin smak, än sin egen ingifvelse. Men särdeles anlog mig ett bord, som upptog hälften af en vägg och som bokstafligen var öfverlastadt med böcker, porträtter, blommor och kringpridda papper: en hel liten verld af konst och intelligens. Ingenting var ordnad med afsigt, en fri anda var upphofvet till allt detta. Man kunde sluta att det var hon sjelf som återspeglade sig uti det hela, och jag medger att allt hvad jag hade hört sägas om henne ingaf mig en stor otålighet att se detta rum upplifvas af själen, som tills nu blott sväfvade deri. Men då jag stod och väntade, började jag bäfva; är hon en engel eller en demon? hvilketdera? ty endera måste hon vara. Jag hade än hört henne prisas till ytterlighet, än grymt förtalas och jag ville sjelf dömma. Om jag bäfvade, var det derföre att jag var rädd att finna henne under min förväntan, icke stor nog eller icke nog förskräcklig.

Frasandet af en klädning underrättade mig med ens om hennes ankomst; mitt hjerta klappade, dörren öppnades och hon trädde in. Hennes första åsyn lät mig skåda ett temmeligen vanligt ansigte; en medelmåttig längd, ett öppet uttryck, samt den ledighet uti sättet att föra sig, som nästan alltid förvärfvas genom mycken verldsvana. Hon ursäktade sig artigt öfver att hafva låtit oss vänta, emedan hon ej haft hjerta att låta sina stackars blommor försmäcka af törst. Hon hade en vänlig blick för oss båda, och uti hennes leende, uti hennes ansigtsuttryck fanns något som befriade en ifrån allt onödigt tvång. Jag tyckte mig förut hafva sett detta ansigte endera på någon tafla eller uti en dröm; hvilketdera, kunde jag ej minnas.

Så länge samtalet rörde sig kring vanliga ämnen, hade hon ett likgiltigt uttryck; hon lyssnade uppmärksamt, men talade litet.

Så snart fråga väcktes om intressantare ämnen, följde jag med spänd nyfikenhet hennes ansigtsspel, som blef allt mera själfullt; ögonen blixtrade och liksom ofrivilligt upptog hon frågan och tycktes lyssna till sin egen röst, som var full af klang; de ord hon talade voro ej utsökta men förde rakt till målet. Mig föreföll hon som en prestinna som höll sanningens vågskål i sin hand. Vi hörde på; man kunde ej tvifla, hon måste ha rätt, tyckte man, om hon äfven hade orätt. Hennes ord voro klara och bevisande, ty det hon sade kom från en varm och fast grundad öfvertygelse.

Medan jag lyssnade till hennes ord, roade jag mig med att studera denna intressanta varelse.

Hennes drag voro ej egentligen vackra, ty de voro hvarken regelbundna, eller bestämdt utpräglade; ansigtet var ovalt och munnen var särdeles välbildad; den kunde lika väl uttrycka indignation och förakt som ömhet och beundran. Ett par stora och vackra, ehuru icke artistiskt sköna ögon voro infattade i långa ögonhår, hvilka beskuggade kinden då blicken sänktes nedåt. Dessa ögon hade ett vexlande men alltid godt uttryck, hvilket stod i fullkomlig harmonie med hennes ord; de kunde ibland blixtra till som diamanter, och ögonblicket derpå blott tala om ömhet och kärlek. Hennes ljusa lockiga hår gaf ett ljuft utseende åt det lilla hufvudet, som aldrig höll sig stilla; äfven det talade själens språk. Två små välbildade och hvita händer voro i ständig rörelse och sökte alltid någonting att leka med; en penna, en pappersknif, hvad som fanns till hands, blef snart af hennes lifliga hand förvandlad till en spira, den hon lekfullt hotade med, eller smekande förde öfver kinden. En den finaste lilla fot smög sig fram under den vida klädningen som nedföll i rika veck.

Sådan föreföll hon mig vid första bekantskapen. Men hvem kan beskrifva hennes karakter, denna lefvande gåta? Så god att hon vill alla väl, är hon ibland sarkastisk och bitande qvick på andras bekostnad, dock aldrig så, att det hon säger skulle

qvarlemna ett dåligt eller löjligt intryck af den omtalade personen. Till ytterlighet entusiastisk för allt skönt och ädelt, kan hon dock emellanåt försvara de orimligaste påståenden. Tillbedjande dygden och för det mesta sträng ända till puritanism, är hon ändock ofta full af koketta infall, hvilka äro i stånd att förvrída hufvudet på andra. Hon kunde ha varit en drottning, men hon kan lika väl finna sig uti att sköta sitt hushåll och vårda blomstersångar. Glad ända till ytterlighet, så att hon kan få ett helt sällskap att skratta, kan hon en annan gång med ett enda ord föra äfven den lättsinnigaste på de mest allvarliga tankar. Hos hvarje karakter förstår hon att finna den förmånligaste sidan och utforskar hvar och ens idéer, med en mine som tänkte hon på någonting helt annat. Hon är med ett ord en oförklarlig qvinna. Man måste endera hålla mycket af henne, beundra, tillbedja eller vända sig ifrån henne. Hon är endera en stor kokett eller en qvinna som ännu icke funnit sin rätta bestämmelse här i verlden och som icke arbetat sig upp till höjden af sina gåfvor. Hon kan ej ljuga, ej handla till hälften; hon är så uppriktig att man ibland kan misstänka henne för att icke tala sanning, så rättfram, att man vore frestad att beskylla henne för falskhet, då man icke känner henne.

För att låta bli att älska eller hata henne, måste man göra såsom jag — studera henne — och ehuru jag redan sen någon tid gör det, sysselsätter jag mig dermed ännu med samma intresse ...”

Dessa rader kunna gifva ett begrepp om det intryck, hon hos mången framkallat, och vi måste tillägga att Lady S. aldrig fick företaga sig någonting obemärkt, ehuru hon sjelf trodde det, ty hvarhelst hon befann sig, väckte hon intresse, och två läger bildade sig genast, det ena för att beundra, det andra för att klandra henne.

Mary tilltalade Lady S. med en vänskapsfull förtrolighet, men uti hennes sätt röjde sig tillika en stor tillgifvenhet och beundran; uti det småleende och den blick, hvarmed Ladyn såg på henne, kunde man läsa att det förhållande, hvaruti de stodo till hvarandra, mindre var det af tjenarinna och matmoder, än emellan tvenne förtrogna som hvardera vilja bibehålla sin rätta plats, och den glömde Mary aldrig, ty hon var alltid uppmärksam och tjenstaktig. Lady S. yttrade sin önskan att så tidigt som möjligt lägga sig, före sina hyttkamrater, och hon gick derföre öfver däck med ett vänligt leende och en böjning på hufvudet åt de längre aflägsna, samt en handtryckning åt sina närmare bekanta. Hennes gång var lätt och ädel, icke förnäm; och man såg att hon, ehuru egande mycken verldsvana, dock gerna ville vara obemärkt.

När hon öppnade sin hytt-dörr och fann att Mary ensam var der, stängde hon den hastigt, kastade lifligt hatt och shawl af sig och utropade:

— Nå, Mary, hvad tycker du om denna sjöresa? jag för min del finner den odräglig, ty att evigt se dessa samma ansigten, som alla äro lika obekanta, blir i längden outhärdeligt! Jag längtar så till det kära Europa, till den älskade stranden, som jag kommer att se blott i förbifarten. Sedan jag återsett Englands jord, får jag mera tålmod, och då flyga vi; icke så, Mary? vi flyga, fria fåglar, till de länder vi önska se. O! Mary! jag tänker visst ibland att min fader blir orolig öfver min bortvaro. Men nej! du vet att jag ej kan förmå mig att återvända till honom, att instängas på det ensliga slottet och lefva som fastkedjad. Nej! tusen gånger nej! när man har kraft, mod och förstånd, skall man ej som en docka sitta hemma och brodera i båge för att sysselsätta sina fingrar. Dessutom är jag ej skapad att vara en så förnäm lords arftagerska; nej, min far är alltför rik för mig. Jag vill vara fri, fri liksom lejonet i skogen! jag vill ej veta af något tvång ... men, jag började med en fråga och har nu utan att vänta på svar, för hundrade gången låtit dig höra dessa uttryck af min oro och min längtan.

— Mylady vet nog att jag ej kan fördraga sjön, men hvad gör det? Till allt behöfves litet vana; dessutom är sådant så obetydligt att jag ej dugde att vara med er Mylady, om jag klagade för så litet. Men vet Mylady, hvad jag tröstar mig med? Jo! det är att se huru mycket man sysselsätter sig med er, och att höra så många berömma er. I afton fick den gamla miss Brown tag uti mig och ville nödvändigt veta hvem Mylady är och hvar ni lemnat er man?”

Lady S. som just börjat ordna sitt hår, vände sig om och brast ut i ett klingande skratt, som hon på en lång stund ej kunde hämma.

— Min man, ha, ha, ha! Nej! min kära miss Brown, någon sådan hvarken har eller tänker jag taga mig. Min man! nej, det låter för löjligt, men hvad svarade du?

— Jag svarade som vanligt, att det ej anstod mig att tala om Myladys angelägenheter, och rådde henne att fråga eder sjelf.

— Hvarföre det, Mary?

— Emedan jag tyckte det var bäst att låta dem tro er vara gift, ty det sägs ju att man i Europa så mycket skall undra öfver, när ogifta fruntimmer resa ensamna. Så många hafva redan frågat mig, och utan att vilja säga en osanning, låter jag dem tänka hvad de vilja.

— Nej, snälla Mary, jag bryr mig så litet om hvad andra menniskor tänka om mig, ty jag har intet att blygas för. Ingen har frågat mig, men skulle någon göra det, så svarar jag sanningen och den känner du.

— Vågar jag fråga, hvart Mylady ämnar resa sedan vi anländt till Liverpool?

— Till en början fara vi till Paris, som jag redan så länge längtat att få se. Jag vill njuta af friheten i hela dess herrlighet, då man obemärkt och okänd kan följa den väg man finner god, och der man, ehuru qvinna, kan ingå uti alla detaljer, se det som intresserar en, och icke behöfva redogöra för sina mått och steg.

— Men huru skall Mylady kunna reda sig uti en så stor stad? En ensam qvinna, vacker som Mylady är, blir aldrig obemärkt.

— Mary! Mary! känner du mig ej ännu? vet jag någonsin något omöjligt? nej, händelserna måste böja sig för min vilja, icke jag böja mig för dem.

— Och ändå, tillade Mary tveksamt, är Mylady rädd att återvända till sin fader, och att bli tvungen att gifta sig?

— Rädd? — nej, barn, jag är icke rädd att bli tvungen, men jag vill så länge som möjligt ihågkomma det fjerde budet: "Du skall hedra din fader och din moder." Jag känner min fader, men han förstår mig ej och jag vill ej yppa för honom mitt förakt för den man, som han bestämt till min make. Blott i yttersta nödfall skall jag göra det. Lyckligtvis har min moders förmögenhet satt mig i stånd att lefva oberoende, så att jag kan följa mitt hjertas lag och den väg som mitt förstånd anvisat. Dessutom har du lofvat mig ett blindt förtroende. Framtiden står i stora drag tecknad för mig, men detaljerna känner jag icke. På Gud beror allt det, som min vilja är oförmögen att åstadkomma eller förhindra.

— Ja, Mylady, jag har lofvat att lyda blindt; jag tror på er mera än på mig sjelf.

— Snart komma vi till vårt första mål, Liverpool, derifrån vi omedelbart komma att fortsätta vår färd till Paris med nödiga försigtighets mått. Försigtighet är visdomens lag. Icke feighet, rädsla, utan den oberoende försigtigheten, som man mindre är tvungen till genom omständigheterna, än genom ingifvelsen utaf egen erfarenhet, utaf egna tankar.

Under detta samtal hade Lady S. emellertid klädt af sig och sedan hon läst högt ett kapitel ur bibeln, hvilket hon hvarken morgon eller afton försummade att göra, tog hon godnatt af sin trogna följeslagarinna och försjönk snart uti en djup och lugn sömn. Man säger att endast fullkomligt rena samveten kunna njuta en lugn hvila, men detta anse vi i allmänhet vara ett stort misstag. Här var dock fallet sådant, ty Lady S. kände inga samvetsförebråelser, emedan hon handlade efter en fast öfvertygelse, och då kunde hon ej förebrå sig någonting.

Vi vilja emellertid låta henne fortsätta sin resa, som erbjöd intet anmärkningsvärdt, ty vi anse ej som sådan den nyfikenhet hon åstadkom bland alla passagerare.

Sedan miss Brown, efter många öfverläggningar med andra, öfver Marys svar, hopspunnit den mest intressanta romantiska historie, fick Lady S. i allas ögon den prägel af öfverlägsenhet, som nyfikenheten så ofta tillegnar dem, den hedrar med sin uppmärksamhet.

ABBEY-HALL

I närheten af Liverpool ligger det ståtliga Abbey-Hall, tillhörande lord Suffridge. Sjelfva slottsbyggnaden är omgifven af en sorgfälligt vårdad park, vittnande om hög ålder. Utanför densamma ligga eleganta farms och rika fält; sjelfva herrgården, som är mycket stor, är omgifven af en hög stenmur och vid den tunga jernporten, som öppnas för besökande, ligger ett litet kapell, som nu användes till boning för portvakten. Ofvanför dörren synes en ännu icke fullkomligt utplånad fresco-målning, föreställande den heliga jungfrun, som uppenbarar sig i skyn för några på knä bedjande munkar. Parken bär en dyster och föråldrad prägel; slottet är en mossbelupen, tvåvånings gråstens byggnad, med stora i de sekelgamla murarne oregelbundet infattade fönster; två torn höja sig vid hvardera ändan och öfverst på dem resa sig jernkors, vittnande om den tid då detta slott varit ett kloster. Den tunga dörren var af massivt jern och förde tanken tillbaka till tider, då den för de arma qvinnor som dvaldes derinne, ofta blott öppnades för att föra dem från grafven ofvan, till grafven under jord.

23

Uti en af de stora salarne satt lord Suffridge framför en antik marmorkamin, med i naturlig storlek uthuggna hjeltefigurer. Lorden var en man af omkring femtio år; hans profil hade kunnat tjena en bildhuggare till modell, men hans lifliga, oroliga ögon stämde illa öfverens med det silfverhvita håret, som knappast mera betäckte hjessan. Hans klädsel var oklanderlig och bar prägeln af den äkta gentlemannen, som hedrar sitt eget sällskap lika mycket som andras. Klockan var sju; och rummet, upplyst af endast några få ljus, hade ett dystert utseende; på ett litet bord invid lorden brunno två vaxljus uti en fint arbetad stake med blå skärm. Lord Suffridge höll en bok i handen, men hans tankar voro synbarligen långt borta, hvilket syntes af den stirrande blick, han riktade mot ett af rummets mörka hörn. Plötsligt tycktes han vakna ur sina drömmar, reste sig häftigt upp samt började med oroliga steg mäta det stora rummet. Vid hvarje af dessa steg hörde ett doft återljud från väggarne och de ord, han utan sammanhang yttrade, genljödo hemskt omkring honom.

24

— Hvad jag saknar henne! utbrast han, förande handen öfver pannan och den kala hjessan. Ensamheten, ja ensamheten är allt, hvad jag för min ålderdom vunnit; ... gift, åter gift och ännu engång gift och dock ensam!

Han gjorde åter flere slag i rummet, fördjupad i sina dystra tankar. Småningom öfvergick hans ansigtsuttryck nästan till förtviflan; han kastade sig uti den stora länstolen, med hufvudet tillbakalutadt, och hans bittra skratt tycktes liksom söka ett gensvar i den storm som hemskt hven genom fönstren.

25

Till hvad har jag kommit efter att hela mitt lif hafva sökt lyckan? Tre gånger har jag genom äktenskapet trott mig finna henne och lika ofta ha mina förhoppningar blifvit svikna; en son hade jag ock, men honom ryckte döden ur mina armar, och den enda, som återstår af dem, som stodo mig närmast, är långt ifrån att uppfylla de förhoppningar jag ställt på henne; vi förstå ej hvarandra och dock är hon mig så kär; hennes oböjliga sinne påminner mig om mitt eget, men jag känner, att hon eger det som jag alltid saknat, ett rent samvete och en fast tro på allt godt. Hon är mig öfverlägsen och dock är hon mitt eget barn; denna tanke är olidlig, men hon måste lyda mig; kan jag ej på annat sätt försona hvad jag brutit, så skall det åtminstone ske genom att kufva en själ, som är lika oböjlig som min egen. Hon måste blifva hans hustru, annars skall jag få ingen ro för hämdens vreda makter ...

Några minuter förflöto under tystnad. Hans ansigte uttryckte en allt djupare förskräckelse och blicken irrade oroligt omkring. — Jag vet ej hvaraf det kommer sig, fortfor han, att jag dessa sednare tider allt jemt känt någonting liknande fruktan; om natten vaknar jag plötsligt, gripen af fasa; flere gånger har jag drömt, huru jag springer efter min Lucy, men att hon sväfvande undflyr mig tills jag vanmäktig faller till jorden, då jag hör en röst, ja den rösten som jag mest af alla bäfvar för, ropa till mig: "Ingen försoning kan utplåna det förflutna;" en isande kyla genombäfvar mig; och jag vaknar. Förr har jag aldrig trott på någonting så dåraktigt som drömmar, men tanken kan man ej betvinga och nu har jag icke längre Lucy här, som med sin engalika röst lugnar min oro. Jag gaf vika för hennes önskan att få tillbringa ett år hos sin gudmor i Amerika; ja väl — men härnäst måste hon vika för min vilja. Men om Lucy icke mera skulle återkomma? nej, omöjligt! Hon är visst rik nog, sedan jag lemnade hennes möderne-arf i hennes händer ... men nej, det kan hon icke göra, så hårdt kan jag ej blifva straffad och så mycket kan hon ej likna mig. Snart borde posten komma och med den måhända bref om hennes återkomst. Jag emotser denna stund både med längtan och förskräckelse, ty jag anar att svåra strider förestå mig.

26

Vid de sista orden hördes på afstånd rullandet af en vagn som snart stannade. Lord Suffridge reste sig häftigt, men återsjönk snart på sin plats. Hans båda händer omfattade krampaktigt stolen; ögonen riktades emot dörren; han vågade ej andas, ej röra sig. Några minuter förflöto sålunda, hvarefter dörren öppnades och en gammal trotjenare inträdde, som anmälte, att unga baronet Edvard Glithingham just nu ankommit och önskade att få träffa lorden.

27

En suck ur lordens bröst lät ana ett sviket hopp, men när han svarade att baronetten var välkommen, hade hans ansigte samt hela hans sätt antagit ett lugnt och gladt utseende och det var med utsträckta armar och ett utrop af glädje, som han tog ett steg emot sin gäst.

Några ord om sir Edvard äro här nödvändiga, förrän vi förklara ändamålet med hans besök. Han var stor och väl vext; och hans ansigte hade någonting nobelt och intagande; hans ögon hade ett godt uttryck och kring munnen spelade ett vemodigt leende, då den ej uttryckte förakt eller vrede. Vid en flyktig bekantskap kunde man känna sig frestad att anse honom för en särdeles god och hederlig menniska, ehuru något inskränkt på förståndets vägnar. Men ju längre man såg och ju mera man var tillsammans med honom, desto mera klart framstod hans dubbla karakter, hvilken var en blandning af de mest låga känslor i förening med en vana att uttala upphöjdare grundsatser. Sjelf ansåg han sig för en framstående man, men hans handlingar bildade en skarp motsats härtill.

Han lefde med sin mor i Sussexshire; tidigt hade han förlorat sin fader, som fallit ett offer för en okänd mördares hand, hvarefter han uppvext, vårdad af en alltför svag och olycklig moder, utan att några band lades på hans sinnes vildhet. Redan för halftannat år sedan hade lord Suffridge lofvat honom sin dotter Lucys hand, ehuru han mer än väl visste, att hon icke hyste någon ömhet för denne sin blifvande make. Men i denna fråga skulle inga böner förmå lorden till eftergift, dessutom hade Lucy ett för stolt sinne för att knäböja ens för sin fader.

Med ett utseende af liflig glädje kastade sig sir Edvard uti sin tillkommande svärfars armar och utropade "Jag kan ej säga, huru glad jag känner mig att få återse eder, mylord, och huru högt jag uppskattar lyckan att ha rönt ett sådant emottagande från eder sida. Men jag erfor nyligen den smärtsamma nyheten att min dyra fästmö ännu ej återkommit; när väntar ni henne, mylord?"

— Innan jag svarar, måste jag bedja dig, min bästa Edvard, taga plats, svarade lorden som var blek och darrande. Sedan de båda männen satt sig ned, fortfor han: — Jag kan icke med säkerhet bestämma, när min Lucy återkommer, emedan hennes hemresa är beroende af många omständigheter, framför allt af passande resällskap, men längre än en månad torde vi ej behöfva vänta på henne.

— En månad! utropade Edvard; ännu en hel evighet efter denna långa pröfnings-tid, som varit mig så svår att uthärda; hade ej den ljufvaste framtid lett emot mig och hade ej min älskade Lucys förbud att uppsöka henne före hennes återkomst kvarhållit mig, skulle jag längesedan styrt min kosa till det land, som innesluter hela min framtid.

Vid dessa sista ord hade lord Suffridges ansigte antagit ett mörkt uttryck.

— Har hon förbjudit dig att återse henne före hennes hemkomst? besynnerligt, mycket besynnerligt ...

— Hvad finner ni, mylord, för besynnerligt häruti? afbröt honom sir Edvard, som med synbar oro följt lordens ansigtsspel. Ingenting, min gode Edvard, ingenting, det var blott en ofrivillig tanke, som ett ögonblick fick rum inom mig. Jag förmodar att det blott varit en försigtighet af henne, emedan Lady Rush ofta tillbringar sin tid på resor och du sålunda kunnat få resa förgäfvos utan att träffa dem hemma.

Denna förklaring var visserligen ganska sökt, men tycktes dock fullkomligt tillfredsställa Edvard, som på sin blifvande svärfaders fråga, huru lång tid han ämnade skänka honom, svarade, att han gerna skulle tillbringa några dagar på Abbey-Hall, för att med lorden hinna tala angående framtiden. Lord Suffridge ringde; samma gamle trotjenare trädde in, och erhöll befallning att iordningställa den röda kammaren i öfre våningen; denna förklarades dock icke vara uti det skick att den kunde hysa Abbey-Halls blifvande herrskare. Intet annat rum fanns att tillgå för denna natt än "gröna kammaren" i samma våning. Då detta rum nämndes, bleknade lorden åter.

— Det är denna kammare, som Lucy har så kär och mest uppehåller sig uti; och ehuru jag för min del ej just tycker om det, låter jag dock hålla den, liksom min dotters öfriga våning, i ordning. Det är en liten nyck hos henne, som jag ej vill sätta mig emot. Rummet är icke beqvämt, men för en natt hoppas jag, du ursäktar mig, då din ankomst var så oväntad.

— Min bästa lord, detta rum har blifvit mig dubbelt kärt, sedan jag hört, att min fästmö har en skild förkärlek derför, svarade Edvard hvarefter den gamle Anders gick ut för att verkställa den honom gifna befallningen; uti hela hans väsende kunde man dock tydligt läsa ett slags ovilja, eller någonting liknande förargelse öfver det honom gifna uppdraget.

— Hvad har han här att göra? mumlade han för sig sjelf, och jag som icke hade något annat rum i ordning ... men nu är det för sent ... och detta rum, som Mylady håller så kärt, skall nu under hennes frånvaro bebos! Hvad jag kan vara uppbragt på mig sjelf! Huru skall jag kunna möta Myladys blick, när hon ser på mig med sina stora blå ögon och mild som en engel säger: — Anders, hvarför har du låtit någon bo uti det rum, som jag mest älskade? När hon talar så der, så önskade jag, att hon någon gång blefve riktigt ledsen, men nej, det blir hon aldrig! Alltid är hon mild, blott när hon hör en osanning eller får veta af en sådan, blir hon helt röd i ansigtet; hennes ögon tåras af smärta och den medlidsamma blick hvarmed hon då betraktar den felande, kommer honom att känna sig förkrossad af sitt eget samvetes förebråelse. Huru skulle jag ej längta efter hennes återkomst, om ej detta giftermål med sir Edvard skulle komma i fråga! Nej, jag kan ej fördraga honom, och det kan

Mylady ej heller, fastän hon kan beherrska sin motvilja, men förstålla sig, det kan den engeln aldrig!

Under denna monolog hade Anders hunnit till sitt rum, och sedan han ur ett skåp framtagit flere nycklar, tändt ett ljus, som han satt i en lykta, begaf han sig ut i den långa korridoren, der han stannade utanför en dörr, på hvilken han knackade. En röst inifrån bad honom stiga in, efter att först hafva gjort sig underrättad om hvem det var. Uti ett litet nätt och prydligt rum, satt en gammal qvinna i soffan, framför ett sybord och stickade på sin strumpa.

— En stor nyhet, mrs Johns, började Anders, men icke sådan vi önska; sir Edvard är här och skall tillbringa denna natt i gröna kammaren.

— Gud barmhertig! utbrast mrs Johns, lyftande sina ögon från arbetet och aftagande sina glasögon; aldrig kan det vara möjligt, att baroneten skulle bebo Myladys rum, — nej, Anders har blott velat skrämma mig.

— Nej, bästa mrs Johns, intet skämt kommer nu tyvärr i fråga. Det är visst mitt fel, men intet annat rum var så i ordning att det kunde begagnas till sofrum, och baroneten kom öfver oss liksom från skyarne.

— Ja, det var mycket illa gjort utaf er, mr Black, att ställa så till. Men sålunda går det, när jag är sjuk och icke kan ha tillsyn öfver allt; nog skulle jag alltid hållit ett rum i beredskap för oförutsedda händelser. Och baroneten skall nu sofva i den säng der Myladys mor, Gud vare hennes själ nådig! ... uppgaf sin anda? Nej, det är omöjligt!

— Nu är det ej längre tid att oroa sig häröfver, ty vi måste ställa allt i ordning för den blifvande arftagaren och Lady Lucys fästman ... nej, jag har svårt att få dessa ord öfver mina läppar. En sådan man åt denna engel! ... det är synd och skam att lorden skulle gifva sitt löfte utan Myladys samtycke, men vi känna den gamle herren och veta att det som engång är sagdt, det är sagdt, och icke en bokstaf deruti får ändras. Vill ni icke derföre, mrs Johns, vara god och kalla på eder qvinliga bataljon och gifva dem de förhållningsordres, som jag ej begriper mig på? Jag går emellertid på förhand till gröna kammaren och ställer undan Myladys saker, som hon visst icke önskar att sir Glithingham skall få röra.

— Ja, ja det skall ske, ehuru jag ej kan få ur mitt hufvud att Anders handlat mycket oförnuftigt och att man vid hans ålder borde hafva litet mera omtanke och icke så der

...

— Nog, nog mrs Johns! Nu hinner jag ej höra på mera, men sednare skall jag komma tillbaka, då ni kan blifva i tillfälle att få avsluta er vackra predikan, hvars början gifver mig en aning om fortsättningen och slutet. Jag måste nu gå att se efter qvällsvardens servering, ty tiden brådskar.

Med dessa ord lemnade Anders rummet, der mrs Johns en stund förblef sittande med händerna i kors, försänkt i djupa tankar. Småningom började orden åter bana sig en väg öfver hennes läppar: — Skall någonting blifva gjordt med omsorg, så måste man nödvändigt sjelf vara med, eljest uträttas ingenting med förstånd. Fast Anders är en bra karl, så är han dock blott en karl, och han förstår sig ej det minsta på sådant. Men nu försummar jag mig ... hvarpå hon häftigt ringde på en klocksträng, som hängde öfver soffan. — Jag är mycket ledsen, fortfor hon, och kunde jag blott gå, så skulle jag nog hitta på någon utväg, men den förargliga gikten har alldeles förlamat mig. Hvad skall Mylady säga när hon kommer hem? Hennes egen mors rum! Stackars barn! Man kunde nästan tro att hon anar till alla de suckar och tårar, som uppstigit från denna sjukbädd!

Medan hon ännu talade, inträdde, den ena efter den andra, sju stycken tjensteflickor hvilkas utseende och klädsel vittnade om deras olika tjänstegrader. Sedan alla voro samlade, tog mrs Johns till ordet med en befallande och öfverlägsen mine, hvilken hon i tjenstefolkets närvaro alltid påtog, ty hon fordrade mycken respekt och var lika sträng som hon var omtyckt, hvilket i hennes ställning är någonting ganska sällsynt.

— Nu, mina barn, skolen i raskt gripa verket an, ty den ädle baroneten sir Edvard Glithingham har anländt och mr Black väntar eder i gröna kammaren för att ställa den i ordning till hans emottagande. Jane, här är nyckeln till linneskåpet, tag fram, ur afdelningen för förnämare gäster, lakanen och örongottsvaren n:o 3 och tvenne handdukar med rosor och vindrufvor i bården, också n:o 3. — Medan hon ännu talade, hade hon ur en stor korg på bordet framtagit en nyckel, den hon räckte åt Jane: — Akta elden! Man kan aldrig vara nog försiktig med den.

Jane neg och nickade till tecken att hon hade förstått, samt ilade ut.

— Du, Evelyne, fortfor mrs Johns, skall taga ljus ur den stora lådan och sätta dem i silfverstakarne, som redan stå i rummet, samt för resten ställa allt på sin plats; glöm ej dricksvattnet och tändstickorna; i morgon skall du i god tid se till, att röda kammaren blir eldad och ställd i ordning, ty baroneten skall då flytta dit. Ni andra, Bab och Lilly, Kate och Mary skolen alla genast begifva eder till gröna kammaren och der afvakta mr Blacks befallningar. Gån nu, mina barn!

— Och jag, hvad skall väl jag göra? sade en sakta röst. — Du, Alice lilla, har också någonting, som du måste uträtta, du skall öfver allt se efter om några af Myladys saker ligga framme, mr Black skall visst lägga dem undan, men aldrig kan man i sådana fall lita på en karl; sedan skall du vackert lägga dem i ordning i någon tom byrå i Myladys rum. Du är Myladys kammarjungfru, och får derföre detta förtroendeuppdrag.

— Goda mrs Johns, törs jag fråga hvarföre baroneten just skall få bebo Myladys

älsklingsrum, då så många andra finnas här på slottet och Mylady icke gerna vill att någon skall beträda det? Det är ju blott ni mrs Johns, mr Black och jag, som hafva tillstånd att få störa henne, då hon ibland för långa stunder instänger sig uti detsamma.

— Det vet jag nog, men med en fästman är det helt annat, ty honom unnar man gerna det bästa, och dessutom så är det Mylord som bestämt det och honom måste man lyda. Gå nu, min snälla Alice, och visa att du kan göra heder åt ditt kön, genom att snabbt och väl utträtta hvad jag sagt.

— Det kan ni lita på, mrs Johns, allt som rör Mylady utträttar jag mycket fortare och bättre än annat; jag skall skynda mig!

— Kom sedan hit tillbaka, kära barn, det är så trefligt, när du är här och håller mig sällskap, ty mr Black, som eljest brukar läsa för mig, har mycket att göra i qväll. Hon gaf den unga flickan ett tecken att aflägsna sig och snart hörde man hennes lätta steg genomila den långa korridoren.

Sednare på qvällen hade mrs Johns den glädjen att se gamle Anders stiga in till henne, och länge sutto de gamla och talade om fordna gemensamt upplefda minnen.

Ungefär vid samma tid satt lord Suffridge uti sitt kabinet, med dörren till sängkammaren öppen. Detta rum var upplyst af flere i kronan brinnande ljus, utom andra som öfverallt voro upptända så att icke en enda vrå var skum. På skrifbordet, framför hvilket lorden hade tagit plats, brann en sjuarmad kandelaber och vid hans fötter låg en stor Newfoundlands-hund, som med sina blickar uppmärksamt följde sin herres rörelser. Lorden satt och skref; pannan låg i djupa veck och hans mun var krampaktigt slutet. Emellanåt såg han upp från sitt arbete och kastade en misstrogen blick mot sängkammardörren, hvarvid äfven hunden oroligt blickade åt samma håll. Längre satt lorden så och skref, och allt starkare blef derunder det uttryck af bäfvan och tilltagande skygghet hvarmed han såg omkring sig. Men vi lemna honom vid hans arbete för att kasta en blick uti gröna kammaren, Lady Suffridges älsklingsrum, som nu upptogs af hennes föga älskvarde fästman.

Hvarmed var väl han sysselsatt? Jo, han låg försänkt i en tung och djup sömn, hvarom de ljudliga och föga poetiska snarkningar, som regelbundet hördes bakom de tunga sidenförhängena kring hans säng, aflade ett ojäfaktigt vittnesbörd.

Sjelfva rummet var möbleradt i gammaldags smak och väggarne beklädda med mörkgrönt damast, med förgyllda panelningar. Taket, liksom dörrarne pryddes af storartade målningar. I taket såg man Gud Fader sittande på en thron omgifven af englar, som flögo omkring, blåsande i basuner. På en af dörrarne syntes en mängd ansigten, hvilka voro liksom förklarade af det sken som utgick från höjden, och vid deras skuldror voro vingar fästade, större och mindre, allt efter den olika höjd de hade nått. På den motsatta dörren trängdes en massa förfärade anleten, hvilka med fasa sågo dit upp; och dessa varelser, hvilka voro utrustade med horn och långa klor, fasthöllo sig af alla krafter vid jorden. På den tredje dörren, emellan de båda andra, såg man en prelat i påfve-skrud; i den ena handen höll han en ofantlig nyckel hörande förmodligen till himmelrikets portar; denna höll han utsträckt mot den sida der de förklarade befunno sig, medan han åt de andra gjorde en afvisande åtbörd. Alla dessa i sammanhang med hvarandra stående taflor, voro konstnärligt utförda samt buro prägeln af catholicism och vittnade om, att klostret varit rikt och inom sina murar slutit stora förmågor, som för konsten blifvit förlorade; osäkert är, om de derföre blifvit vunna för himlen. Men låtom oss hoppas att den goda viljan tynger i Guds vågskål, samt att ett lif af bön och försakelse har någon betydelse i den stund då hjertats hemligaste känslor skola komma i dagen.

För öfrigt hade rummet intet anmärkningsvärdt. Ett stort skrifbord, hvilket liksom alla de öfriga möblerna var af förgylldt träd, en gammalmodig säng, en högkarmad soffa och några stolar, var allt hvad det innehöll. Invid detsamma låg ett litet toilettrum, hvilket gjorde att det icke så mycket påminte om sin egenskap af sofrum.

Men låtom oss för en tid lemna Abbey-Halls innevånare och återvända till vår gamla bekantskap, Lady S., som nu anlände till Liverpool.

III

TVENNE SVIKNA FÖRHOPNINGAR

Att det fruntimmer, som på ångbåten väckte så mycket intresse, icke var någon annan än Lucy, lord Suffridges enda dotter, arftagerska till Abbey-Hall och sir Edvard Glithinghams trolofvade, hafva mina läsare tvifvelsutän redan gissat.

För att kunna förklara många egenheter uti hennes karakter, hvilka eljest kunna synas alltför öfverdrifna, måste vi gå tillbaka till hennes tidigare lif.

Hon var lord Suffridges enda barn, med hans första hustru, den älskvärda Lady Lucy, hvars namn hon äfven i dopet erhållit. Om lord Suffridges ungdom hade berättats många underliga saker, nu nästan glömda. Ofta inträffar det att förflutna händelser småningom försvinna i det dunkla framfarna, och endast kvarleva uti några äldre personers minne, derifrån de dock ibland, likt från grafven uppstående vålnader, plötsligt framstiga i dagen, för att störa både dödas och lefvandes ro.

Man omtalade, att han emot sin faders vilja hade velat gifta sig, och att denne då hotat göra honom arflös, samt att sonen det oaktadt flytt från hemmet, men blifvit tillbakavisad af den qvinna, han älskade, hvilken emellertid gift sig med en annan. Trogen denna sin kärlek, berättade man, hade han förföljt föremålet för densamma, som mycket hastigt blifvit enka, och med sin späda son nödgats gömma sig undan honom. Nästan samtidigt härmed förlorade han sin fader och blef till allas öfverraskning — herre till Abbey-Hall.

Några månader efter det han tillträdt denna besittning, gifte han sig med lord Earlys sköna dotter, som blef en älskvärd värdinna uti hans hus, samt en mild och trogen maka. Oaktadt alla hennes bemödanden att sprida glädje och trefnad omkring honom, lyckades hon ej skingra hans dystra lynne, som var oöfvervinneligt. Mången gång utbröt det tillochmed i anfall liknande vansinne, och då vakade hans hustru, med de trogne tjenarne Anders Black och mrs Johns, långa veckor vid den sjukens säng. En gång då hon ensam satt vid sin sjuke makes sida, hade hon blifvit så uppskrämd — om det sedan var af hans ord, eller vilda uppförande, känner man ej — att hon häftigt insjuknade. Innan hon föll uti den svåra hjerninflammation som slutade hennes dagar, bad hon att ingen annan än mrs Johns och Black, som äfven vårdade lorden, skulle få sköta henne, och för att de måtte kunna härda ut dermed, lät hon dem föra sig till det rum som låg närmast till hennes makes. Men då de trogna tjenarene märkte att den enas yrsel försämrade den andras, återförde de den medvetlösa Ladyn till den gröna kammaren i öfre våningen, förenad med lordens rum genom en spiraltrappa. Deras tillgifvenhet kände inga gränсор och deras sorg var derföre djup då de sågo sin älskade matmoder dö uti deras armar.

När lord Suffridge ändtligen tillfrisknade från sin svåra sjukdom, som var det häftigaste anfall af vansinne han hittills haft, vågade man ej på länge meddela honom detta hårda slag. Emellertid hvilade Lady Lucy redan se'n länge uti den praktfulla familjegrafven som prydde Abbey-Halls kyrkogård. Åt lorden sade man att hon rest bort, och att hon snart skulle återkomma, men för att lugna det raseri, hvaruti denna underrättelse försatte honom, blefvo de tvungna att säga ut hela den hårda sanningen. Han åhörde den lugnt och hans första tanke var att taga reda på, om begravningen varit ståtlig, och hans andra, att utforska hvad hans sjukvaktare möjligen kunnat uppsnappa om hans förflutna lif. Men allt hvad han under sin yrsel talat, hade varit dunkelt, och intet namn hade derunder undfallit honom; blott afbrutna ord hade låtit dem ana att han dolde någon dyster hemlighet inom sig. Man lät honom åtminstone förblifva i denna tro. Inom sig fattade han dock det fasta beslutet att aldrig släppa de begge tjenarne ifrån sig, ty han kunde säkrast räkna på deras tystlåtenhet, då han hade dem under sin uppsigt på det aflägsna slottet.

Mången afton sutto dock hofmästaren och mrs Johns under ifriga rådplågningar om de skulle stadna kvar hos lorden, eller lemna hans tjenst. Sannolikt skulle de hafva bestämt sig för det sednare, om icke den lilla sjuåriga Lucy, som af sin döende moder blifvit anförtrodd i deras vård, på dem hade utöfvat en stark dragningskraft. De beslöto således att för barnets skull stadna kvar, emedan de ej vågade lemna henne ensam, med den till hälften vansinnige fadren. Längre kände lord Suffridge liksom en viss afsky för det moderlösa barnet, som emellertid inom de dystra murarne och de sekelgamla trädens skugga, utvecklade sig till en frisk och glad blomma. Omhuldad af de båda trotjenarnes kärleksfulla vård, uppfostrad utan någon gifven plan, uppvexte hon fri, utan sorger, och utan någon aning om att det kunnat vara annorlunda. För sin fader erfor hon städse en viss rädsla och var alltid i hans närvaro tyst och lydig; detta lade dock intet tvång på hennes lif, ty hon såg honom endast några minuter under dagens lopp, då hon fick komma och kyssa hans hand, hvarefter hon genast, efter erhållen tillåtelse att aflägsna sig, skyndsamt försvann genom dörren, der någon af hennes gamla vänner alltid väntade på henne. Blott ett enda annat barn fanns på slottet och det var den lilla Alice, hvars bekantskap vi redan gjort i mrs Johns rum. Hon var dotter till den första Ladyns fordna kammarjungfru, och det leende barnansigtet hade en sådan tjusning på Lucy, att man slutligen ej kunde uttänka något hårdare straff, än att på en hel dag ej låta

henne få se Alice. Lucy var tio år gammal då lord Suffridge en dag, efter återkomsten från den första utflykt från hemmet han företagit sedan sin hustrus död, förkunnade mrs Johns att allt på slottet skulle ställas i ordning, emedan han snart ämnade hemföra en ny Lady Suffridge. Detta skulle de underrätta den lilla Lucy om, samt tillika lära henne att kalla sin nya styfmoder mamma.

När de båda trogna tjenarne efter att ha hört denna nyhet, lemnade lordens rum, sågo de förskräckta på hvarandra. Black följde mrs Johns tätt i spåren, då hon med brådsakande steg ilade upp till sitt rum; väl anlända dit, stannade de och betraktade en stund hvarandra under ljudlös tystnad, hvilken slutligen bröts af Black i det han sade:

— Hvad tänker ni härom?

— Hvad jag tänker? Alldeles detsamma som ni sjelf, mr Black, att vi aldrig hade tänkt oss möjligheten att lorden ännu engång skulle företaga sig någonting dylikt. En fru i huset som skall intaga Lady Lucys plats! och som jag skall måsta niga för; nej, det gör jag då bestämdt icke. Jag kan lefva ett oberoende och bekymmerslöst lif och lemnar derföre utan vidare detta hus. Ni, mr Black, kan göra hvad ni behagar, men jag stannar icke kvar.

Black närmade sig mrs Johns, fattade hennes hand uti sin och sade mildt:

— Tror ni, mrs Johns, att jag känner mig tillfreds vid tanken att lyda under en annan matmoder än Lady Lucys dotter; ty det har alltid varit mitt hopp att lefva så länge att jag finge se det lilla englabarnet såsom min värdinna; men nu lemnar jag huset mindre än någonsin, ty Lucy behöfver oss bättre än förr. Hvad skall det blifva af det stackars barnet och hvem vet, hurudan den nya Ladyn blir, ty af en styfmoder har man litet att hoppas. Och skulle vi väl nu glömma hvad den andra vid sin död bad oss om? Nej, icke kan ni, mrs Johns, hafva hjerta att lemna det arma barnet, så länge vi kunna vara henne nyttiga. Gud och den älskade Lady Lucy se ned ifrån himmelen och vilja att vi skola vårda barnet, som vore det vårt eget. Endast döden kan rycka oss från den plats vi här hafva intagit, icke sant, mrs Johns? Hade jag icke uti min ungdom begått den dumheten att gifta mig med en kokett flicka, innan ni, mrs Johns, var enka, och hade jag ej varit så gammal då hon dog och lemnade mig ensam utan barn att sörja för, så skulle jag för längesedan sagt till eder:

— Mrs Johns, låtom oss blifva man och hustru, och sålunda i kärlek vara far och mor för den unga Lucy, men nu ...

— Är det för sent, slutade mrs Johns, och blickade på Anders med ett par ännu lifliga och vackra ögon, och Anders såg helt lycklig ut vid den tanken, att om de begge varit yngre, skulle han sannolikt fått ett jakande svar.

— Nå, huru är det nu med ert beslut? Lemnar ni Abbey-Hall?

— Ack, så den Anders kan tala, sade hon, aftorkande en tår som långsamt rullade ned för kinden. Ehuru det nu är för sent att begå en sådan galenskap som att gifta sig, så vilja vi dock besluta att aldrig öfvergifva vårt gemensamma verk. Så länge Lucy behöfver oss, skola vi icke lemna henne, och liksom jag i egenskap af er hustru icke skulle ha gjort det, skola vi äfven nu som gamla, goda vänner ständigt följas åt.

— Tack, min länge älskade, trogna vän Jenny! Efter att hafva sagt dessa ord, rodnade han öfver sin djerfhet och kysste hennes magra hand, för att dölja den sinnesrörelse som bemäktigat sig honom.

Mrs Johns åter, tycktes en stund hafva förflyttat sig tillbaka till sin ungdom och brast ut i en konvulsivisk gråt, sannolikt för det möjligheten att blifva lycklig, hade för sent inträffat. Anders, som mera än någonting annat fruktade för att visa sina tårar, afbröt det rörande uppträdet: — Nej, nu måste jag skynda mig till vårt älskade barn för att lära henne säga det rysliga ordet; måhända faller det Lorden i morgon in att fråga om hon vet det och då kunde hon dyrt få plikta för vår försummelse.

— Ni har rätt, Anders, sade mrs Johns, ännu svagt snyftande; gå ni förut, jag kommer snart efter.

De båda gamla hade ständigt lärt Lucy att hennes moder var i himlen och icke kunde återkomma till jorden, samt att hon aldrig mera kunde få en moder, sedan denna, hennes skyddsengel var borta. Det blef nu för dem ett mycket svårt arbete att med ens förklara för henne det en ny moder skulle uppstå, som hon måste mycket hålla af. Det var långtifrån med glädje och öfvertygelse som de gamla meddelade henne detta, och liksom instinktmässigt stretade äfven hon emot all lärdom uti detta afseende. Sedan hon en stund helt tåligt lyssnat härtill, brukade hon lugnt fråga: — Hvarföre skall det nu med ens vara så? Jenny och Anders ha ju ofta sagt att jag aldrig skall säga något, som jag ej begriper och nu viljen j att jag skall förstå att, ehuru min mamma är död och icke mera kan lefva, jag dock skall hafva en mamma, som kommer hit och som lefver? Anders och Jenny brukade då helt rådvilla se på hvarandra.

Emellertid hade lord Suffridge rest, efter att hafva lemnat ytterligare befallningar om anordningarne för emottagandet af den nya värdinnan, som han efter en månad skulle ditföra. Lady Lucys våning skulle putsas upp, ehuru ingenting der behöfde ändras; lyckligtvis fick gröna kammaren lemnas orörd, emedan den ej hörde till Myladys rum, utan utgjorde ett af de många gästrum som slottet hade att bjuda på. Detta rum höllo de begge gamla trotjenarene heligt och de sörjde nog för att ingen fick bebo det. För Lucy var det välbekant, liksom de målningar som prydde detsamma, dem mrs Johns ofta förklarar för henne, dervid hon dock sällan underlät att tillägga, att det blott var en styggelse af menniskorna att framställa Gud med stort skägg och blå mantel samt påfven med nycklarne till himlens portar. Detta rum

hade blifvit Lucy kärt och der älskade hon att tillbringa långa timmar, endera alldeles allena eller i sällskap med Alice, då de begge lyssnade till gamla Jennys berättelser om modrens död, om Guds nåd och rättvisa samt om påfvens oförskämdhet att tro sig vara en så helig man, ehuru han ej var annat än en skamfläck för kristenheten. Lucys lynne var mycket stämdt för religionen och det var underbart att se huru allt nytt, hon i detta ämne fick höra, gaf hennes barnsliga tankar sysselsättning, och huru ofta för hennes ålder öfverraskande anmärkningar förvånade hennes gamla lärare och lärarinna.

En månad hade förflutit, sedan lord Suffridges afresa, när ett bref från honom anlände till mr Black, deruti denne underrättades att de efter en vecka finge invänta sitt herrskap. Allt var i ordning, och nu voro de gamla ifrigt sysselsatta att ställa så till, att Lucy skulle göra ett godt intryck på sin styfmoder. Huru många timmar hade ej de båda gamla tillbragt under allvarsamma rådplågningar om hurudana kläder de skulle låta göra åt den lilla flickan; Myladys gamla garderob hade blifvit framdragen och bland hennes klädningar och spetsar hade man utvalt dem som bäst ansågos passa för Lucy. Nu voro alla i ordning att emottaga sitt väntade herrskap; betjenterne stodo iklädde sina galadräkter; mr Black hade prydt sina gamla vador med ett par silkesstrumpor, sina skor med stålspännen; resten af kostymen utgjordes af svarta sammets knäbyxor, rock af samma tyg, samt hvit väst och halsduk. Mrs Johns hade påtagit sin svarta sidenklädning och hvita tyllmössa samt höll vid handen den lilla Lucy, hvars blonda lockar nedföllö på en bländande hvit hals. Henne hade de klädt uti en blå sammetsklädning med bred spets i kanten och korta genombrutna strumpor, som läto se ett par präktiga om helsa och styrka vittnande ben. Hon var vacker som en dag och den goda mrs Johns ögon hvilade ömsom med stolthet på det älskade barnet ömsom på den ståtligt utstyrde Anders.

De hade icke väntat länge, innan de sågo en vagn rulla längs den stora alléen och stadna vid porten. Betjenterne ilade på en vink af Anders de kommande till mötes, men han sjelf gick med en viss stolthet ned för de få trappstegen till gården och anlände just i rättan tid för att hjälpa ut lord Suffridge, som efter en kort helsning i sin tur hjälpte sin unga maka att stiga ned. Han bjöd henne med mycken högtidlighet armen och presenterade mr Black, som bugade sig just så mycket som tillfället tvingade honom att göra. Kommen uppför trappan, tog lord Suffridge utan att skänka Lucy eller mrs Johns en enda blick, sin hustrus hand, förde den till sina läppar och sade:

— Ett hjertligt och innerligt välkommen, min dyra Lady Suffridge! detta är nu ert hem, och jag vill hoppas att ni der skall finna trefnad. Nu blef han varse mrs Johns som med Lucy hade närmat sig och tillade: — Här får jag presentera min dotter Lucy och den förträffliga mrs Johns. Lucy, kyss din moders hand. Barnet lydde, men man såg att hon gjorde det med fruktan. Lady Elvine omslöt henne i sina armar, blickade henne sedan in i ansigtet och sade:

— Älskade barn, jag kommer visst att hålla mycket af dig, ty du ser så snäll ut! Derpå räckte hon mrs Johns sin hand och tillade: "Jag har hört, att ni för det kära barnet varit en annan moder; nu få vi tillsammans dela lyckan att uppfostra henne. Dessa få ord voro nog för att komma den lilla Lucy att vänligt se upp till sin nya moder, slå sina armar kring hennes hals och utbrista: "Nu vill jag gerna kalla dig mamma, ehuru det först kändes så svårt".

Mrs Johns och Black, som äfven hade hört Lady Elvines ord, ljusnade hastigt upp, deras långa och missnöjda ansigten öfvergjötos af ett glädjeskimmer som gaf hela betjeningen ett annat sinne. Hittills hade allt blifvit gjordt med en viss ceremoniös etikett, men nu blef det med ens annat af, och endast lorden tycktes med otålighet afvakta slutet på en scen som, i hans tycke, alltför länge uppehöll dem vid den öppna dörren till salongen.

När Elvine fått af sig sina öfverplagg, tog hon sin mans arm, räckte den högra handen åt Lucy som fick följa med, och sålunda gjorde den unga värdinnan sitt första inträde uti det hus, der hennes ankomst med så mycken fruktan blifvit emotsedd.

Lord Suffridge förde henne med samma högtidlighet till en soffa i den ståtliga och väl upplysta salongen, samt bad henne nu riktigt taga huset i besittning och komma ihåg att allt der stod till hennes disposition. Elvine tryckte med rörd tacksamhet hans hand och drog Lucy närmare till sig samt kysste henne med värme. När hon gjorde det, syntes en rynkning på lordens panna och han anmärkte att tiden nu vore inne att skicka Lucy till sängs. Elvine kastade en bedjande blick på sin man, som tillade att det nog fanns tillräckligt många dagar och aftnar kvar och att man ej behöfde störa barnets vanor.

Elvine omfamnade hjertligt den lilla flickan, som slog sina armar kring hennes hals och började bittert gråta.

— Hvarföre gråter du, Lucy? frågade Elvine sakta:

— För att jag är så lycklig i afton.

— Elvine, skäm ej bort barnet, jag kan ej fördraga tårar och pjunk; kom nu barn och kyss min hand och gå sedan och lägg dig.

Lucy tycktes vara ännu mera rädd än förr för sin fader, samt lydde darrande och återhållande sina tårar och ilade derefter, utan att se sig tillbaka, till dörren, öppnade den häftigt och först sedan hon åter befann sig hos mrs Johns, utbrast hon igen uti en konvulsivisk gråt. Mrs Johns som sällan sett Lucy gråta, undrade hvad som händt, men fick blott veta "att mamma var så god och att hon var så rädd för pappa".

Lady Elvine var en sexton års gammal, oerfaren och blyg flicka, då hennes fader förkunnade henne att lord Suffridge, som några veckors tid vistats hos dem för att jaga, anhållit om hennes hand, samt redan fått ett jakande svar.

Elvine, som ända till sin äldsta systers giftermål blifvit hållen i barnkammaren, hade först nyligen fått börja äta vid föräldrarnes middagsbord och deltaga uti slottets nöjen; hon hade blifvit uppfostrad med fåfänga, men egde ett godt hjerta.

Lord Suffridges giftermålsanbud fyllde föräldrarnes hjertan med omätlig glädje och stolthet, och Elvine sjelf tycktes det som den högsta lycka hon kunde eftersträfvat att få ett stort namn och rikedom. En dålig uppfostran kan dock ej utrota allt det goda som hjertat innesluter, och dertill kan man räkna den friskhet som ungdomen eger uti sina föreställningar om lifvet. Fåfänga, egenkärlek och lättsinne kunna lätt bemäktiga sig ett ungt hjerta, men i djupet deraf finnes dock en längtan qvar efter den rena lyckan, till dess att ofta den sorgliga erfarenheten bortplockar derifrån ända till den sista förhoppningens blomma. Den första tiden efter denna underrättelse befann sig Elvine liksom uti en glädjeysel. Att blifva Lady Suffridge, ega ett slott, att hafva förvridit hjernan på den dystre, högmodige lorden och det redan vid första anblicken, ehuru hon, som hennes moder brukade säga, ännu nästan var ett barn, allt detta var mer än lycka, det var en triumf. Men då lord Suffridge återkom och på hennes finger tryckte förlofningsringen, då hon ej af honom hörde ett ord om kärlek och ej kände sitt eget hjerta klappa, blef det tomt i hennes inre. Hon började omedvetet ana att ett slott och Lady-titeln icke voro allt hvad hon önskat sig. När hennes fästman första gången sade att han hade en dotter, blef Elvine förtjust, ty hon hade alltid tyckt om dockor och nu kunde hon långa stunder sitta framför spegeln och göra moderliga miner och hålla förmaningar för sin blifvande dotter, den nioåriga Lucy, som hon ännu ej hade sett. Detta förklarar den glädje hon erfor, då hon första gången hörde barnet kalla henne "mamma".

Man kan svårligen föreställa sig det intryck, som styfmodrens hjertliga helsning gjorde på Lucy. Denna lycka fick dock ej vara länge, ty allt dystrare och hårdare blefvo fadrens blickar och snart vågade Elvine ej mera visa Lucy någon vänlighet, utom ibland då lorden var bortrest eller då de händelsevis sammanträffade uti parken eller trädgården; vid dessa liksom förstulna ögonblick skänkte hon henne en hjertlig kyss, hvarvid barnet visade en sådan glädje att det framlockade tårar ur Elvines ögon.

Huru oerfaren Elvine än var, insåg hon dock att den uppfostran Lucy erhöll, var långtifrån den rätta och hon försökte derföre att förmå sin man att endera sända dottern uti en pension, eller gifva henne en guvernant; men lorden ville aldrig höra talas om sådant, emedan han befarade att ej kunna qvarhålla mrs Johns och Black, om Lucy lemnade hemmet; skulle åter en fremmande person komma till i huset, så fruktade han att några förflugna ord kunde undfalla de gamla. Detta var icke att frukta angående husets tjenare, men en större likhet utaf uppfostran kunde lättare bringa ett närmande, lorden var så försigtig, att han äfven hade ställt så till, att hans hustru icke medförde någon enda tjenare från sitt eget hem.

Emellertid fortsattes Lucys uppfostran af Jenny och Anders och man måste gifva dem det rättvisa erkännande att de gjorde allt hvad i deras förmåga stod, för att värdigt uppfylla detta svåra och ansvarsfulla kall.

Lucy var ett ovanligt klokt barn och hade dessutom en så brinnande lust att lära sig, att hon nästan slukade alla de böcker hon kom öfver; men Johns, som nog kunde vägleda henne uti den engelska litteraturen, var deremot alldeles oförmögen att vara henne behjelpig hvad den franska angick; detta språk, som Lucy lärt sig af sin moder, talade hon fullkomligt rent. Sålunda utvecklade hon sig, allt efter som hon vexte upp, uti en riktning som var alldeles egen. Samma uppfostran kan på olika karakterer utöfva en alldeles olika verkan; denna uppfostringsmethod som i grund kunnat förstöra ett barn med andra naturanlag, stadgade, om man så kan säga, Lucys förstånd.

Liksom hennes fader, hade hon en mycket stark vilja, en så fast vilja man tillochmed sällan anträffar hos män, men liksom för att mildra de skadliga inverkingar den med en uppfostran, sådan som hennes, kunnat utöfva, hade hon af sin moder ärft en ovanligt stor mildhet, hvilken redan som barn gjorde henne till ett föremål för hennes omgifnings beundran. Sin starka vilja använde hon mest på sig sjelf, men hon utöfvade ett förunderligt inflytande på alla som omgäfvade henne, eller som med henne kommo i någon närmare beröring.

Alltefter som hon vexte till i ålder och förstånd, vexte hon, så att säga, ur de gamla trotjenarnes händer. All den läsning hon med så stor ifver och utan någon ledning sysselsatte sig med, hvilken dessutom underhjelptes af ett utomordentligt godt minne, gjorde att hon förvärfvade sig ett verkligt kaos af kunskaper. Vi glömde att säga det Abbey-Hall egde ett ovanligt rikt bibliotek, der alla slags arbeten på olika språk voro samlade. Utom sitt modersmål och franskan, som hon grundligt kände, hade hon äfven lärt sig tyska, italienska samt tillochmed roat sig med att studera latin och grekiska. Hon kunde på alla dessa språk läsa de förnämsta skaldestycken och allt detta sammanlagdt gjorde att hennes principer, ehuru fasta och rena, voro en blandning af gamla hedniska och kristna läror; uti sin karakter förenade hon den antika stoicismen med den kristna tron och mildheten. Hennes grundsats var att utforska allting och att icke antaga något som hon ej från alla sidor lärt sig känna. Underbart var att hon härigenom ej förlorat någonting af sin tro på den kristna läran, hvilket eljest nästan alltid plägar vara fallet, då menniskan vill sätta sitt förstånd i

främsta rummet. Lucy hade studerat alla de läror som äro mest egnade att förstöra all barnslig tillit och förtröstan på ett högre väsende, på en frälsande Gud, men af allt detta hade hon blott vunnit en mera orubblig tro än om den utan strid och utan pröfning inkommit uti hennes själ. Å andra sidan hade hon äfven med den mest entusiastiska begärlighet insupit alla idéer om frihet och sjelfständighet. Hon kunde ej begripa eller ens såsom en möjlighet tänka sig något individuellt tvång; hon ansåg alla menniskor lika i alla andra afseenden utom hvad angick förståndets utveckling. Liksom för alla, som hafva ett sjelfständigt lynne, en stark vilja, energi och kunskaper, var oförmågan att uträtta någonting nyttigt för menskligheten, i hvilken form denna nytta än skulle hafva uppenbarat sig, för Lucy en verklig plåga, ty hon ansåg sig förnedrad deraf, då hon inom sig kände de krafter som skulle erfordras dertill; men hennes olycka var, att den uppfostran hon fått gifvit henne en mängd kunskaper utan sammanhang; de hade icke ledts i någon viss riktning och hon sjelf var ännu alltför oerfaren att kunna lägga band på sin förmågas månggång vilda och oordnade utbrott.

65

Vi ha nu gått händelserna i förväg genom att skildra Lucys uppfostran och idéer till den tid då hon första gången lemnade hemmet. Efter denna öfverblick öfver hela hennes tidigare lif, som låtit läsaren uppfatta hennes intellektuella utveckling, måste vi nu åter förflytta oss till lordens familjelif.

Emellan den tid då vi sist sågo Lucy i den svåra ställningen att icke kunna utbyta några tillgifvenhets bevis med sin stjuvmor och hennes resa till Amerika hade många händelser egt rum. Efter en fyraårig förening med lord Suffridge, dog Elvine, som hade varit länge sjuk och hvars lidande varit mera moraliskt än fysiskt. Hon led af en tärande sorg, ledsnad; hon var en qvinna hvars hela lefnads lycka blott hade bestått uti att icke lefva. Så länge hon hade lefvat ett barnsligt, obekymradt, tanklöst lif, hade hon varit lycklig, fastän mera passift. Den dag då ett inre lif hade vaknat inom henne, blef hon olycklig; man kan bokstafligen säga att då hon lemnade barnkammarens sorglösa värld, hade hon begynt att lida.

66

Under de fyra år som förgått sedan denna förändring, hade hon icke i sin omgifning känt ett enda återljud af kärlek, godhet eller intresse, om man undantager de få förstulna ögonblick då hon, rädd att blifva öfverraskad, kunde utbyta några ord eller smekningar med den lilla Lucy. Allt var stelt, kallt, ceremoniöst omkring henne och lord Suffridge tycktes ha anordnat allt så, att intet från den omgifvande världen kunde nå henne. Om man dertill lägger en alldeles ytlig uppfostran mera egnad för salongen än för ensligheten, kan man lätt fatta att Lady Elvine Suffridge led på allt sätt och att det var bäst för henne att dö ifrån detta lidande, som icke ens var ett smärtsamt lidande, utan endast ett långsamt aftynande.

67

Lord Suffridge tycktes vara mera förtretad än sorgsen vid sin andra hustrus död, och denna känsla är naturlig, med ett hjerta, så kallt och egoistiskt som hans.

Han önskade sig en arfvinge till sitt namn och detta hopp hade för andra gången svikit honom.

IV

KANSKE? ...

Nu stod han åter ensam med sina dystra tankar, oåtkomlig för alla, och mer och mer hängifvande sig åt sina bizzarra, månggång vansinniga infall. Hans sjukdom hade ej fullkomligt vikit ifrån honom och många svåra stunder måste Black och mrs Johns utstå med den rasande lorden.

Sådana tjenare äro lika sällsynta som beundransvärda; de stadnade fortfarande kvar uti familjen och voro, mera än den olyckliga fadren, såsom föräldrar för det enda barnet. Med förenade krafter arbetade de på det gemensamma målet att åstadkomma ett närmare förhållande mellan fadren och dottren samt att skänka den sednare den plats som tillkom henne och den hon så orättvist varit beröfvad. Just derigenom hade hon tvungits att lefva uti en krets, föga passande för hennes intelligens och hennes ställning uti lifvet. Nu var dock den rätta tidpunkten för ernående af detta mål ännu icke inne, ty lord Suffridge beherrskades af en fix, alla andra öfverväldigande idé, som upptog hela hans själ. Han ville nemligen lemna sitt namn åt en son och för att ernå detta mål, måste han ånyo börja se sig om efter en tredje hustru.

Men nu såg det ut som om de gråa dystra murarne på Abbey-Hall skulle hafva hviskat någonting om det sorgliga lifvet derinne, ty då lorden så snart anständigheten tillät honom det, åter började sina frieri-försök, märkte han att han trots sin rang och sin ädla hållning icke hade så lätt att få sin önskan uppfylld. Man började anse honom såsom en riddar Blåskägg och föräldrarne ville ej för hans rikedomar uppoffra sina barns lycka. Man visste intet bestämdt ondt om honom, men man anade att icke allt stod rätt till. Således fann han sig tvungen att längre bort söka det, som han eftersträfvade, med andra ord en hustru; hvilket verkligen efter en kort tid äfven lyckades honom, ty snart hemförde han sin tredje maka.

Den nya Lady Suffridge liknade i intet afseende sina båda företrädarinnor. Hon var tjugofem år gammal, utmärkt skön samt derjemte fullkomligt medveten om hvad denna skönhet förmådde verka, samt i stånd att till sin egen fördel begagna sig af denna förmon. Hon hade gift sig, emedan hon önskade blifva herrskarinna på ett stort slott, samt föra ett lysande lif, och ehuru hennes man förberedt henne på sin smak för stillhet och familjelifvets behag, lät hon ingalunda afskräcka sig deraf, utan litade på att allt nog skulle foga sig efter hennes vilja; hon var van att alltid blifva åtlydd och kände sig derföre fullt förvissad om, att förhållandet äfven framdeles skulle förblifva detsamma. Dock kunde hon icke beräkna alla de hinder hon skulle måsta besegra och erfor äfven en obehaglig känsla då hon första gången beträdde det dystra Abbey-Hall. Men hon hade mod nog att icke efter en första felslagen förhoppning låta afskräcka sig och för första gången fick lorden lära känna en makt som liknade hans egen. Det låg ingalunda uti Lady Marys planer att obemärkt låta sin skönhet blekna bort på det ensliga slottet; Abbey-Hall hade många grannar; dessa skulle nu hjudas och deras besök besvaras. De länge obegagnade vagarne sattes uti brukbart skick, hästarne ersattes med nya, möbleringen restaurerades, dock icke uti de stora salongerna, och de gamla salarne, ty i afseende på dem, var lorden obeveklig, men uti Myladys stora våning. Och för att få vara i fred måste lord Suffridge gifva efter för hennes önskingar. Hans lynne blef derunder allt mera dystert och människofientligt, och det uti en så hög grad, att hans hustru måste taga alla en värds skyldigheter uppå sig, emedan han sjelf var urståndsatt att uppfylla dem. Emellertid hade Lucy nu blifvit femton år, och således redan kunnat vara ett passande sällskap för styfmodren; men denne hade ej någon tid att egna henne. Emellanåt fick hon dock deltaga uti några nöjen när det fanns ungdom bland de besökande, och vid dessa tillfällen var Lucy alltid klädd med yttersta omsorg, samt lofvade blifva en skönhet af första ordningen; men snart såg Ladyn med oro den rival hon erhållit uti henne, ty ehuru ännu nästan ett barn, slöt sig dock en beundrande krets omkring henne. Hennes förstånd som var utveckladt långt öfver hennes år gaf hennes sätt och samtal en ledighet som fångslade alla som kommo i hennes närhet; och hennes person hade någonting tjusande, så väl för gamla som unga, för män som för qvinnor, hvilka alla oemotståndligt kände sig dragna till henne.

Att detta dock icke utan undantag gällde för alla, faller af sig sjelf, ty alltid finnes det mödrar och unga flickor som känna sig svartsjuka öfver en sådan framgång, eller som hylla så stränga principer angående unga flickors uppförande och sätt, att de finna anledning till förtal och klander om de på något vis öfverskrida de trånga gränсор, de för dem utstakat. Dock var antalet af hennes beundrare alltid mycket större, än deras som klandrade henne. För lord Suffridge tycktes emellertid en aning hafva uppgått att det hos Lucy fanns någonting som han aldrig drömt om. Snart blef hon dock af modren tvungen att återvända till barnkammaren, under förevändning att sällskapslifvet på hennes karakter utöfvade ett menligt inflytande.

Som man ser, hade det inre lifvet på Abbey-Hall antagit en helt annan karakter än förut, och gamla Black och mrs Johns voro alldeles förbluffade öfver den vändning

sakerna tagit. Men då de sågo att Lucys intressen kunde bevaras genom den nya regimen, gingo de villigt öfver på Myladys sida. Då Lucy dock snart tvangs att återgå till sitt fordna obemärkta lif, vände de sig deremot med förenade krafter emot Lady Marys bemödanden, hvaraf följden var, att hon på allt vis sökte förmå sin man att aflägsna de besvärliga antiqviteterna från slottet. Men i denna sak, liksom i fråga om de antika rummens omändring, var lorden obeveklig. De båda gamla trotjenarne stannade kvar, men småningom lyckades dock Ladyn i sina bemödanden att inskränka deras makt, för hvilken förlust de dock rikligen ersattes genom den kärlek de hyste för den unga Lucy och den hon i så fullt mått återgäldade.

EN GRAF OCH TVÅ VAGGOR

De båda gamla började med en viss oro för familjefreden, hvilken hittills underbart nog kunnat bibehållas, varseblifva att lorden småningom började tröttna vid sin hustrus extravaganta infall. Han hade af naturen ett mycket svartsjukt lynne och han kunde ej med likgiltighet åskåda all den svärmande ungdom som nu öfversvämmade hans hus. Dock måste man göra Mary den rättvisan att säga, att ehuru hon visserligen älskade ett bullrande verldslif, munterhet och rörelse, dock ej var lätt sinnig. Hennes kalla hjerta hade ej rum för känslighet, det tyckte blott om att roa sig, utan att offra någonting åt känslornas lif. Tjocka moln sammanskockade sig derunder allt mera öfver det gamla slottet; lord Suffridge dukade åter under för nya anfall af sitt fordna raseri, derunder Mary ej tilläts inträda uti hans rum, lika litet som att emottaga några besök eller att sjelf lemna huset. Lucy skulle gerna velat vårda sin sjuke fader, för hvilken hon numera hyste mindre fruktan, sedan medvetandet om eget värde vaknat hos henne. Hon älskade honom icke, det kunde hon ej, men hon ansåg det såsom sin skyldighet att vårda sin lidande fader; detta tilläts henne icke och hon såg sig tvungen att underkasta sig sina trogna rådgifvares vilja, hvilka alls ej ville höra talas derom.

76

En stor glädje väntade emellertid den sjuke lorden, som småningom åter tycktes öfvervinna sin sjukdom; hans hustru skulle måhända skänka honom en arfvinge, och vid detta hopp fäste han nu alla sin själs krafter. Alla moln voro med ens skingrade; Mary fick göra allt hvad hon behagade utan att minsta hinder lades i vägen för hennes infall. Lorden hade emellertid så införlifvat sig med tanken på den blifvande lyckan, att något annat aldrig föll honom in än att det skulle blifva en son som komme att skänkas honom, och skulle någon hafva tviflat derpå, hade han ansett det som en dårskap. Ju närmare tiden för den väntade arfvingens ankomst nalkades, desto större tillrustningar gjordes det för hans emottagande. Dyrbara barnkläder förskrefvos från London, läkare tillkallades, kyrkan iordningställdes till dopet och blott den väntade lilla lorden saknades ännu för att allt skulle vara fullkomligt.

77

Lord Suffridge hade gifvit befallning om att man genast skulle underrätta honom om den viktiga stundens annalkande. En natt väcktes han derföre af underrättelsen att Mylady låtit väcka läkaren. Hans glädje kände inga gränser, ty icke ett ögonblicks tvifvel om en lycklig utgång hade ännu uppstått uti hans själ, och nu stod han bakom dörren till den sjukas rum, lyssnande efter den nyföddes första skrik. Snart uppfångade äfven hans öra det efterlängtade ljudet och öppnande försigtigt dörren, frågade han om gossen var stor och frisk.

78

Men vid det lika oväntade, som förkrossande svaret att det var en flicka, bäfvade hela hans varelse tillsammans och som en vansinnig rusade han under hotande åtbörder fram till sin hustrus säng, hvarvid hon uppgaf ett hjertslitande nödrop. Men de kringstående, som märkte hans raseri, lyckades snart med förenade krafter bortföra honom.

Hade lorden blott kunnat beherrska sin otålighet skulle allt detta kunnat undvikas, ty en stund sednare förkunnade åter ett nytt skrik att en ny verldsborgare sett dagen, och denna gång var det verkligen en gosse.

Olyckligtvis hade Ladyn blifvit så uppskrämd af sin makes vilda uppförande att hon blott några dagar öfverlefde de små tvillingarnes födelse, och sålunda förlorade lord Suffridge åter sin tredje hustru.

Hans eget lif sväfvade i stor fara och hans förstånd var så förvirradt, att underrättelsen om den så efterlängtade sonens födelse af honom icke kunde fattas. Detta var nu den andra hustrun som han genom utbrottet af sitt vilda lynne hade fört i grafven, samt den andra Lady Suffridge som begrofs i den stolta familjegravven, utan att han hade en aning om hennes död.

79

Lordens svåra sjukdom varade i flere månaders tid och då han småningom återvaknade till medvetande, var det blott med yttersta försigtighet som dessa händelser fingo meddelas honom.

Lucy önskade att vara den som åtog sig det svåra kallet att meddela honom såväl den glada som den sorgliga underrättelsen; hennes gamla vänner, som trodde att detta var en af Gud anvisad väg, för att närma fadrens och dottrens hjertan till hvarandra, gingo in härpå. Lucy fick således vårda den tillfrisknande, som först med motvilja, sedan likgiltigt emottog hennes hjälp. Icke en enda gång frågade han efter sin hustru eller sitt barn, hvilket bevisade att minnet af det sista sorgliga uppträdet återvändt, att han antingen blygdes öfver sitt uppförande, eller att han ännu kände sig förbittrad emot henne för sitt svikna hopp.

Lucys älskvärda, men bestämda väsende började småningom att utöfva ett underbart inflytande på den sjuke; man kunde nästan säga att hon beherrskade honom, så att han ofta mot sin vilja kände sig tvungen att lyda henne.

80

En dag då han var bättre stämd och lugnare än vanligt, beslöt Lucy att börja det ämne hon så länge, på sina vänners inrådan uppskjutit att vidröra, ty för sin egen del kunde hon ej förstå huru det vore möjligt att frukta för meddelandet af en sanning,

huru svår och bitter den än kunde vara. Hon egde sjelf alltför stor själsstyrka för att kunna fatta moralisk svaghet, men han var likväl hennes fader och hon ville ej tillåta sig att dömma honom.

Lorden låg på en soffa med hufvudet tillbakalutadt mot en mjuk dyna, hvilken Lucy just samma afton hade skänkt honom; för denna omtanke hade han visat sig tacksam och med mindre sträng röst än vanligt sagt något som gjorde henne stor glädje.

Han yttrade nemligen att det påminte honom om hennes moder, som dock varit en engel. Lucy hade just återkommit från sina rum, af hvilka hon låtit inreda ett bredvid sitt eget för sina små syskon.

De lågo båda bredvid hvarandra uti sina små vackra vaggor, som voro invändigt stoppade för att hindra barnen från att stöta sig. De voro begge ovanligt vackra, ehuru något klena och späda. Sedan deras moders död hade Lucy ersatt hennes plats och innerligt fäst sig vid de små värlösa syskonen. Det låg eljest icke uti Lucys natur att gerna sysselsätta sig med de ständiga omsorger deras späda barndom påkallade; men hon tyckte att deras inträde uti lifvet varit så sorgligt att hennes goda hjerta manade henne att hängifva sig åt dem.

Nu knåböjde hon vid deras vaggor och upplyftade sitt hjerta till Gud för att hos Honom bönfälla om mod och styrka att kunna meddela sin fader allt, utan att förorsaka en för stark sinnesrörelse, ty Black hade förberedt henne på de svåra följder en sådan kunde medföra vid lordens sjukliga lynne.

När Lucy, stärkt af denna bön, inträdde uti fadrens rum, ställde sig mr Black och mrs Johns bakom dörren till detsamma, färdiga att ila till hennes bistånd.

Lorden märkte ej sin dotters närvaro, emedan han satt försjunknen uti sina dystra tankar. Lucy såg det, men ville väcka hans uppmärksamhet, hon ville att han skulle se på henne.

Ända hittills hade hon ej vågat visa sig i sorgdrägt, men nu hade hon med afsigt påtagit en hvit cachemirs klädning, garnerad med svarta band. Hennes rika hår nedföll i långa, gratiösa lockar på hennes välformade hals, och en lätt svart slöja fulländade en toalett som genom denna underliga sammanställning af färger ej kunde undgå att väcka förvåning hos den sjuke. Plötsligt ljöd hennes klara stämman, lik en stilla susning. Det var en ballad; någon gång förut hade hon sjungit för sin fader då hans sinnesstämning var mer än vanligt dyster, och alltid hade hennes röst då lugnat hans oro. När hon nu började, öppnade han till hälften sina ögon, men slöt dem genast åter och någonting liknande ett leende aftecknade sig på hans läppar. Sången var följande:

Uti det gamla slottet, som sköljs af Temsens våg,
Den stolte Graham sitter, så dyster i sin håg;
Han tänker hemska tankar, hans lif är tungt och grått
Och gråta kan han icke, men sucka, sucka blott.

Och under suckar talar han dessa sorgsna ord:
En graf bland grafvar går jag allena här på jord,
Af Gud är jag förskjuten, af menskor likaså,
Ej finns ett enda hjerta, som hörs för Graham slå.

Jag aldrig någon älskat, förutom en ... en man;
Och honom ha de dödat — så dyr mig var dock han,
Så fager som en stjerna, som korpens svart hans hår,
Hans ögon som demanter, hans själ som sol och vår.

Och denne, som de dödat, min ende son han var,
Af himlen ändtligt unnad för böner natt och dag
En ensam pilgrim sitter jag nu i lifvets qväll
Och suckar dåft som vinden i mörka skogens tjäll.

Vid de sista orden greps lord Suffridge af en våldsamt skälfnings och hans kind blef hvit som snö.

— Nog Lucy, nog! hvarföre sjunger du denna hemska sång? Vill du göra mig ännu mera sorgsen än jag är? Lucy, jag vill ej höra denna visa — du måste återtaga hvad du sjungit.

— Det kan jag ej, min far, men jag kan göra det som är bättre, ty jag kan fortsätta och då skall du nog sjelf finna huru vacker den är.

— Lucy, du vet ej hvad du säger, jag vill ej höra mera! skall jag ej kunna få mitt eget barn till lydning? du *måste* lyda!

— Min far, du vet huru gerna jag eljest gör det, men denna gång är det mig omöjligt och du måste höra mig till slut. Balladen är ej lång; lyssna nu blott, fader. Och utan att invänta svar, fortfor hon:

När så lord Graham talat och sänkt sitt hufvud ned,
Från himlen steg en vålnad och fram mot honom skred:
O, Graham! så hon sade, hur djerfs du klaga så?
Blott den, som kärlek gifver, kan kärlek återfå.

Men Gud, ehuru rättvis, är äfven full af nåd,
Han sett ditt hjertas ängslan och vändt sitt stränga råd,
Din son du aldrig älskat förrän han rycktes hän,
Men nu har Gud dig pröfvat, och ... Edvard lefver än!

Vid dessa ord lord Graham, högt ropte och sprang opp:
O vålnad, om du gåckar mig med ett svekfullt hopp,
Min själ jag mörkret säljer, men talar sanning du,
Så har du mina skatter och min tillbedjan nu.

O, stolte lord! så talte den, som en engel var,
Guds nåd med guld ej löses. Ej jag dig gåckat har.
Du skådar här din maka, som plågad grymt af dig,
Fann frid, då Gud barmhertig mig lyfte upp till sig.

Men då min blick såg neder från himlens ljusa sal,
Begrät jag dina synder och dina sorgers tal.
Ditt lif, på kärlek blottadt, var som en sollös höst,
Och jag bad Gud dig pröfva och sedan skänka tröst.

Nu får din son du åter, men mins: han är från Gud;
Böj knä, och låt ditt hjerta få luft i bönen ljud.
Gud tacka, icke henne, som, sänd af Honom, för
Till dig det glada budskap, som nu dig lycklig gör.

Och lorden, som hon lofvat, sin son nu återfår
Som på en valplats lemnats med ett och tjugu sår —
Han kommer och han slutes så varmt i faders famn,
Och under kärlekstårar de prisa Herrans namn.

Under de sista verserna hade lord Suffridge långsamt lyftat sitt hufvud från den dyna mot hvilken det hvilade, hans ögon stirrade i rymden, händerna voro hårdt sammanpressade och han tycktes lida förfärligt.

— Fader, sade Lucy, hvad går åt dig? tyckte du ej om min sång? var den ej vacker, och hade ej lord Graham stor anledning att tacka Gud som återskänkte honom den son han trodde sig hafva förlorat? Min far, du har sagt mig att du önskade dig en son; om Gud nu skulle skänka dig en sådan, hvad skulle du då säga?

— Barn, jag hoppas ej mera derpå, ty huru många år har jag ej önskat och hoppats förgäfvat; men nu tror jag ingenting mer. Men hvarföre vidröra ett ämne, som du vet att är mig så smärtsamt? hvarföre?

Vid dessa ord föllo hans ögon på dottern och han fäste sig genast vid hennes klädsel och sade tvärt:

— Hvad är det för en dräkt du iklädt dig? den skulle bättre anstå Lady Marys salong än mitt sjukrum.

Det var första gången sedan de sista tilldragelserna som han nämnde sin hustrus namn.

— Åh, det är länge sedan jag för den skull behöft kläda mig! sade Lucy suckande.

— Du tyckes beklaga dig öfver att ej hafva fått vara tillräckligt ute i år? men det har alldeles varit i sin ordning och dessutom *min* vilja.

— O nej, min fader, så menade jag icke, jag ville säga någonting helt annat dermed.

— Hvad ville du då säga? tala ut, du vet att jag ej kan lida väntan, sade lorden något otåligt.

— Är din styfmoder sjuk? eller har någonting ovanligt inträffat?

— Ja, min fader, hvad jag med dessa ord menade är mycket sorgligt, men ändå tänker jag på en sak som skänker mig stor glädje ...

— Hvad vill det säga? hvad menar du? är min hustru ... sjuk? frågade han något bäfvande.

— Hon har varit sjuk, mycket sjuk, min far, men nu är hon det ej mera ...

— Är hon ... lorden uttalade med synbar svårighet det sista ordet ... död?

Till svar härfpå tog Lucy hans hand, kysste den ömt och gjorde med hufvudet ett jakande tecken.

Lorden grep med begge händerna om sitt hufvud och mumlade halfhögt:

— Den tredje! således intet hopp för mig! Nå ja, det ges personer som äro födda under en olycklig stjärna.

Lyckligtvis förblef dessa ords betydelse dunkel för Lucy; hon tyckte att han nu blott behöfde tröst och sade derföre:

— Fader, tala icke så! du borde hellre falla ned på dina knän och tacka Gud för den stora lycka Han skänker dig uti din smärta och hvilken du ej ens känner eller kan ana.

— Lucy, Lucy, hvad menar du? du ser så hemlighetsfull ut ... hvad är det? hvilken lycka kan ännu finnas till för mig?

— Den efterlångtade sonen, svarade Lucy lugnt.

Nu reste sig lord Suffridge upp, såg stirrande på sin dotter och tycktes tvifla på hennes förstånd. Hon såg det och tillade:

— Min fader, vill du följa mig, så skall jag visa dig något som kommer ditt hjerta att klappa af glädje?

— Lucy, Lucy, du gäckas med mig! var allt hvad den sjuke tid efter annan förmådde frambringa.

Men Lucy var ej den som ville lemna ett halfgjordt verk ofulländadt; hon svarade intet på fadrens utrop, utan förmådde honom blott att stiga upp och följa henne. Snart såg man den unga flickan, med den bestämda klara blicken och det milda ansigtet, stödjande sin fader gå genom den stora salen, der Anders, som följt samtalets gång, med en ljustake i handen lyste vägen för dem. Lord Suffridge gjorde ej längre något motstånd, tvärtom tycktes han påskynda sina steg, ty en nervös öfverspänning förlänade honom krafter. Slutligen kommo de till den dörr, som ledde till Lucys våning; ett barnskri hördes. Lord Suffridge betraktade sin dotter med en vild frågande blick.

— Kom min fader, sade hon, betraktande med sina milda leende ögon den gamles bäfvande ansigte. Lord Graham! kasta dig på knä emellan din dotters och din sons vagga!

Nu följde ett uppträde på hvars möjlighet mången kan komma att tvifla, ty lugna, sjelfbeherrskande naturer kunna ej fatta uttrycken af vilda passionerade lynnen, som ej kunna lägga band på sig, eller sätta en damm för sina öfversvallande känslor. Han öppnade dörren på glänt, lade sitt öra till, och, med återhållen andedrägt, med händerna sammanpressade emot hjertat för att tysta dess slag, med ögonen stirrande utan mål, stod han der och lyssnade. Några ögonblick förgingo sålunda. Lucy och Anders vexlade oroliga blickar; den gamle tjenaren darrade, ty han mindes en annan gång, då lorden äfvenledes stod bakom en dörr och lyssnade, samt det hemska uppträde som derpå följde. Lucy åter betraktade fadren med förvåning; hon förstod måhända den känsla som beherrskade honom, men ett var henne oklart, obegripligt och det var orsaken till allt detta. Sedan länge visste hon att han önskat sig en son, men att det för honom kunde vara en sådan lifsfråga, det kunde hennes förstånd ej fatta, men hon dömde honom icke. Uti hennes nuvarande känslor för fadren, intog medlidandet ett framstående rum, hon kände för honom liksom ett slags moderlig ömhet. Det är denna känsla som hvarje moraliskt stark människa måste erfara vid anblicken af svagheten som är oförmögen att beherrska sig. Det är orätt att förakta den svage; ty han är endast värd medlidande; med samma skäl kunde den friske förakta den lidande.

Nu hördes ett starkt skri ifrån rummet innanföre, som snart efterföljdes af ett annat. Då tog Lucy sin faders arm och sade med ett lugnt och bestämdt uttryck: — Kom in, min far, det är tid att ni får se edra tvillingar, de likna så mycket hvarandra att man knappt kan skilja dem åt. Flickan heter Mary och gossen, såsom ni, Robert.

Dessa ord liksom skingrade den berusning uti hvilken lorden befann sig och följande sin dotter inträdde han uti det rum der de begge vaggorna uppenbarade sig för hans blickar. Skola vi försöka skildra det som nu försiggick derinne? Nej, vi känna oss oförmögna att återgifva det intryck af lycka som frambyter ur ett hjerta, hvars hela lif hittills varit blott kall egoism, fattigdom på allt varmt och godt; denna öfvergång är herrlig, den är ett återsken af den himmelska glädjen. Jag föreställer mig att den liknar den stund då den trötte vandraren i lifvets mörker ser begreppet om evigheten klarna, då hans ögon mattade af sorg, sjukdom, kanske förskräckelse vid dödens annalkande, ser trons stjerna lysa och otrons dimmor blifva allt mera genomskinliga. Hjertat har ibland sådana strålande, ljufligt gudomliga stunder, då allt är skönt, klart, herrligt, då alla människor tyckas vara goda, alla föremål belysta af ett ljuft skimmer. Hvad är det väl som kan framtrolla denna oförlikneliga hänryckning? — Kärleken.

Kärlek! du sköna ord, när du står på den höjd Gud anvisat dig, när du icke ryckes ned för att blifva stoft, som de människor, hvilka vanhelga dig! Du är den axel, omkring hvilken jorden vänder sig; vore du alltigenom af ädel metall, vore jorden ej mera jord, den vore paradiset; lifvet vore ej mera lif, det vore evigheten — evig sällhet, ja evig, ty döden kunde då ej mera finnas, — döden är ju stoftets arfvedel.

ULFVEN I FÅRAHUSET

Efter denna dag började, om man så kan säga, ett nytt lif på Abbey-Hall. Lucy hade småningom vunnit ett stort herravälde öfver sin fader. Den dystre egoistiske lorden, som hela lifvet igenom ej fordrat annat än lydnad, kände sig nu fångslad af den älskliga engel, hvilken med den moraliska styrka hon egde, ej kunde annat än beherrska den svage mannen, som hela lifvet dårat sig med den tron, att hans despotism skulle kunna kufva andras andliga frihet; men dem emellan fanns ingen kärlek, intet moraliskt band som skulle närmat dem till hvarandra; Lucy trodde sig visst kunna vara sin far nyttig, men hon visste också, att hvilken annan qvinlig hand som helst kunnat ersätta henne. Det var ingen länk som förenade dessa tvenne hjertan. Lorden var oförmögen att uppfatta denna brist, men hos Lucy uppväckte detta en djup ledsnad; denna rôle af fångvaktare var för henne odräglig. Med en energisk natur, van att betrakta verlden som sitt fosterland, kände hon behof af handling; stillastående var död för henne; lugn beröfvade henne lugnet. Alla naturer äro ej skapade att förstå de fredliga dygder, som åtnöja sig med det inflytande, deras milda handlingssätt kan åstadkomma. Naturen, Skaparens fullkomligaste verk gifver oss ett exempel härpå. Är den lugna bäcken som banar sig en väg i den grönskande ängen och uti hvilken hæggen doppar sina grenar, mer eller mindre värd vår beundran än det brusande vattenfallet som vid det motstånd berget gör, rusar fram och liksom hotande kastar sitt skum emot höjden, för att sedan fortsätta sin bana tills dess ett nytt föremål uppväcker dess raseri? Hvilken blomma är skönare, den anspråkslösa förgät-mig-ej'n, den blyga violen, eller den doftande och fagra rosen, den stolta och högmodiga liljan, den originella och vilda passionsblomman? Allting som är, har orsak att vara; allt som ej är moraliskt dåligt, har ett försvar uti sig sjelf.

94

95

Lucy hade intet som kunde bekymra henne; nu hade fadrens motvilja för henne gifvit vika, hennes gamla vänner betraktade henne såsom deras lefnads dyrbaraste perla och kunde ej nog fägnas af hennes åsyn; men nej, här kunde hon icke lefva, hon hade ledsamt. Det var icke de nöjen hon redan en tid under Lady Marys lefnad deltagit uti, som lockade henne; stora verdens nöjen voro i hennes ögon endast de sysslolösa tidsfördrif. Nej! det var menskligheten hon ville tillhöra genom att arbeta med densamma.

En afton då lord Suffridge och Lucy sutto uti hennes rum, som nu var det, der hon bäst trufdes, hördes buller utifrån; de betraktade hvarandra med förvånade blickar. Det var någonting så ovanligt att de knappast kunde tro sina ögon; den lilla fyraåriga Robert, som på sin kähphäst red genom rummet, stannade tvärt och påstod att det var åskan som gick. Vi böra här i korthet omnämna att hans tvillingssystem redan för tre år sedan aflidit. Men nej, det var ej åska, ty Anders inträdde nu helt andtruten med underrättelse att en gammal fru och en ung herre anländt, hvilka anhöllo om att få se lorden och fröken Lucy. Nästan omedelbart derpå inträdde de besökande och den gamla frun presenterade sig sjelf och sin följeslagare på följande sätt:

96

— Min bästa kusin Robert, ni känner icke igen mig och derpå undrar jag alldeles icke, och ändå var jag på edert bröllop. Mitt namn är Anna Rush, köttslig kusin till Lucy, er första hustru, och tante till det söta barnet här; och gumman slöt vid dessa ord Lucy i sin famn och tryckte henne innerligt till sitt hjerta. Hvad hon liknar sin mor! det är alldeles underbart! — Men jag glömmer att presentera min unge vän, baronet Edvard Glithingham.

Den unge mannen bugade sig och sedan de vanliga, alltför tråkiga inträdesfraserna voro vexlade, finna vi dem alla fyra trefligt sittande omkring en stor brasa.

97

— Hvarifrån kommer ni, min goda tante? frågade Lucy, sedan hon gifvit sina befallningar om théet.

— Jag? Ja, min lilla vän, det vore en lång historie att berätta! Jag kommer från Amerika, ehuru icke direkte, emedan jag sednast varit i Sussex, der jag besökt en gammal ungdomsvän, baronet Glithinghams moder; derifrån åtföljde han mig, ty vi skola begge begifva oss till London. På vägen hörde vi att ni voro hemma och beslöto derföre att vika in och helsa på eder.

— Det var mycket vänligt gjordt, svarade Lucy, som ensam talade, ty fadren, som alltid var tyst och sluten, var nu dystrare än vanligt, och höll sina ögon ofrånvänt riktade på den unge mannen, som helt ogeneradt deltog samtalet.

— Min nådiga fröken, sade denne med inställsam artighet, om icke fru Rush lofvat taga mig under sina vingars skugga, skulle jag aldrig vågat beträda detta slott.

— Den, som min mors vän införer i vårt hem, kan vara säker på att som en gerna sedd gäst emottagas, svarade Lucy, och jag är öfvertygad om att min far delar min mening, tillade hon lätt vidrörande den gamle, som fortfarande satt tyst och icke kunde taga sina ögon ifrån den nya gästen.

98

— Mycket riktigt, svarade han, då han kände dottrens hand på sin arm och hörde de sista orden.

Vi hafva redan tecknat Edwards porträtt uti ett af de föregående kapitlen, och det återstår oss derföre blott att göra fru Rush's bekantskap. Hon hörde till den klass

menniskor som icke göra stora anspråk på andras uppmärksamhet, men hvilka äro välkomna hvarhelst de visa sig. Man såg att hon hade varit vacker och ett drag af utomordentlig godhet låg utbredd öfver hela hennes ansigte och i hennes ögon. Det finnes ett drag öfver munnen som aldrig bedrager och hvad ögonen beträffar, är det svårt att finna en bättre liknelse än den så kända: ögat är själens spegel. Mrs Rush hade varit en god vän till Lucys mor, hade gift sig med en amerikanare och lefde sedan i hans hemland lycklig och ansedd. Nu var hon enka och hade beslutit att göra en liten resa till sitt fädernesland. Vi hafva intet vidare att säga om hennes person.

99

De några dagar hon ämnat tillbringa på Abbey-Hall voro tillräckliga att närma henne och Lucy till hvarandra och den sednare ville ej höra talas om, att hon skulle fullfölja sin plan att så snart lemna slottet. Sålunda förflöto några veckor och den gamla tanten och den unga baronetten talade ännu icke om någon afresa. Lord Suffridge hade äfven småningom vant sig vid sina nya gäster, och då han såg huru lycklig Lucy var att få behålla fru Rush, förenade han sina böner med hennes.

Dessa några veckor hade, utan att några viktiga händelser inträffat, likväl medfört förändring i många förhållanden. Den unge Edvard tycktes ha blifvit så intagen uti Lucy, att han vid hvarje lägligt tillfälle sökte öfvertala fru Rush att förlänga vistelsen på slottet.

Det har redan blifvit sagdt att han hade ett intagande utseende och att man lätt kunde misstaga sig på hans inre värde, och ändock kände Lucy en instinktlik motvilja för honom. Hon arbetade visserligen emot dessa känslor, som hon ansåg vara högst oriktiga att hysa mot en person om hvilken hon ej visste något ondt, men hon kunde dock ej öfvervinna dem. Hennes fader, som de första dagarne syntes dystrare och svårmodigare än förut och alltjemnt följt Edvard med sina förfärade blickar, hade småningom vänjt sig vid hans åsyn och visade sig nu vänligare emot honom än man kunnat vänta.

100

Lucy, som på allt vis inom dessa gamla murar sökte sprida trefnad för sina gäster, hade nu en jemn sysselsättning, hvilken långt ifrån att vara den hon önskade, likväl utgjorde en näring för hennes tankar. Hon hade ofta långa samtal med sin tante, hvilken förstod hennes längtan och sträfvanden, och gerna ville utfinna en plan för att rycka henne bort ifrån detta ensliga dystra lif. Edvard Glithinghams känslor voro ej en hemlighet för den goda frun, som redan drömde om att på detta sätt få se sin önskan uppfylld. Det händer ofta att gamla fruar, som blott minnas de stunder af glädje de upplefvat då de älskade och drömde om lycka, icke anse sig bättre kunna bevisa sin kärlek till en ung flicka, än genom att söka förena henne med en ung man, som de tycka borde passa för henne. Men Lucy var alltför fri och sjelfständig uti sina åsikter för att andras mening lätt skulle kunnat utöfva något inflytande på henne; dessutom fanns det någonting uti Edwards sätt som föreföll henne dunkelt, och denna skugga som alltjemt omgaf hans person, var tillräcklig att sätta Lucy på sin vakt.

101

Lucy fick en dag genomgå en af dessa små pröfningar dem en qvinna som icke är sentimental, ogerna fördrager, — nemligen en kärleksförklaring af en man den hon icke bryr sig om, som hon tvertom hyser motvilja för.

I närheten af slottet fanns en brunn, en qvarlefva från äldre tider. Denna brunn var högst egendomlig; den var byggd öfver en källa, hvars djup var omätligt, ehuru vattnet som forssade uti den var så kristallklart, att bottnet syntes liksom vore det helt nära ytan. Brunnen, byggd i form af ett kapell, var invändigt af marmor; några pelare, likaledes af marmor, bildade en halfcirkel och panelningarna deremellan voro målade uti den gamla tidens anda: knäböjande gubbar, qvinnor och barn, lama, blinda och sjuka vittnade om att detta vatten fordomdags ansetts för heligt. Marmorbänkar löpte längs väggarne och Lucy hade valt detta ställe till sin älsklingsplats, då värmen derute var för stor. Det var isynnerhet ett visst slag af böcker hon tyckte om att läsa på detta ställe. Gamla klassiska arbeten, tyckte hon, stodo i fullkomlig harmoni med detta antika tempel.

102

En morgon, då hon helt tidigt med Eneiden i handen gått ut, iklädd en lätt hvit musslins dräkt och med en liten rund hatt på hufvudet, hörde hon steg på afstånd och igenkände snart, att de voro Edwards. Hon påskyndade sin gång för att ej uppnås af honom och trädde in uti detta helsans tempel, som hon helt hedniskt benämnde "Minerva-salongen", emedan hon påstod att hon alltid var förnuftigast då hon vistades der. Hon hade knappt hunnit taga plats på en bänk och öppna sin bok, innan dörren gick upp och Edvard inträdde. Detta föreföll henne något besynnerligt och hon yttrade ganska bestämdt:

— Jag tror, herr baronet, att våra tankar hafva sammanträffat, ty vi tyckas båda två hafva sökt ensligheten uti detta Minervas tempel.

— Om förlåtelse, min fröken, men jag var långt ifrån att söka ensamhet; jag sökte efter tillfälle att obehindradt få tala med eder, och har nu valt denna plats dertill.

103

— Herr baron, kan jag vara er till någon tjänst, så säg, och är det någonting förnuftigt, så är det visst här jag bäst känner mig inspirerad.

Edvard närmade sig Lucy med några bestämda och häftiga steg, satte handen på hjertat och sade:

— Fröken Lucy, ni talar om inspiration, ni talar om Minerva! Nej, var hellre en stund denna källas fordna gudinna och gör det underverket att hela ett blödande hjerta, att hugsvala en människa som ej vill något annat i lifvet än ...

— Att få dricka friskt vatten? ... Det kan jag gifva eder, ty jag bär alltid en bägare med mig, inföll Lucy skämtande.

— Skratta ej, min fröken! Jag är olycklig, ty jag vet ej om ni kommer att förlåta min

djurfhet. Lucy, jag älskar er; om ni försmår min kärlek, är jag en förlorad människa!

— Herr baronet, svarade Lucy med mycken köld, ni har illa valt stället och stunden. I Minervas tempel, med Virgilius i handen är jag bra litet disponerad för ett blad ur en hvardagsroman. Jag trodde ni ville bedja mig om något råd och jag skulle efter bästa förmåga sökt tjena er, men då ni kommit fram med en kärleksförklaring, vill jag göra er den tjensten att söka glömma den.

— Lucy, Lucy! Jag dödar mig, om ni talar på detta sätt! Ser ni då ej huru gräsligt olycklig jag är?

— Herr baronet, för det första ber jag er kalla mig Lady Suffridge, för det andra vet ni redan att jag håller Eneiden i handen och just nu läser om Trojas belägring; jag befinner mig således i alltför höga regioner för att tro på sjelfmord efter en sådan olycka. Herr baronet, låtom oss tala förnuft! Ni känner mig sedan tre veckor och ni talar om att döda er för min skull. Nej, jag kan ej tro er vara så bedröfvad, ty er olycka har ej kunnat så hastigt antaga dessa proportioner. Hvad ert yttrande om att döda er angår, vill jag hoppas att jag missförstått er.

— Hvarföre så, min fröken? Ni missförstod mig alldeles icke. Tror ni mig sakna mod att göra det? frågade Edvard stolt.

— Ni kallar det mod, att döda sig, men jag kallar det feghet.

— Feghet! Nej, icke vid min ålder; ty då binder oss lifvet med så starka trådar, att det fordras mod för att afslita dem.

— Den, som ej förmår lida eller beherrska sig, är feg. Jag vill ej att ni tager detta uttryck såsom riktadt blott mot eder, ty det kunde synas förolämpande; jag har dessutom tänkt detsamma förr än i dag och vill ni blott begrunda hvad jag sagt, kommer ni utan tvifvel att tänka som jag.

Edvard stod som slagen af åskan; han kände sig generad, och insåg att han förlorat terräng, samt att det vore svårt att återvinna densamma, men han återtog:

— Fröken Suffridge, ni är en stark, en hjeltomodig qvinna, derföre kan ni ej forstå svagheten. Kanske ni icke heller någonsin har lidit och icke kan fatta hjertats fordringar, då det funnit föremålet för sin längtan.

— Ni har kanske rätt, herr baronet. Jag har aldrig älskat något annat än Gud, min moders minne, och friheten; ej heller har jag någon lust att öka antalet af föremålen för min kärlek. Dock är jag hvarken oerfaren eller öfvermodig nog att tro mig säker att ej förlora mitt hjertas frihet; men ännu är jag herre öfver det, och måste bedja er, herr baronet, att icke bygga några förhoppningar på dess svaghet.

— Kunna då ej min dyrkan, mina böner beveka detta hjerta?

— Dyrkan! böner! Kan väl hjertat vinnas af dylikt? Nej, de kunna uppväcka medömkan, men icke kärlek. Jag tänker mig att den rätta kärleken lugnt och värdigt bemäktigar sig vårt hjerta, steg för steg intagande det rike, den kommer att ega. Det hjerta, som omedelbart låter vinna sig, är liksom ett svagt hufvud under champagnens inflytande.

— Ni är grym, fröken! Ni nekar mig icke allenast er kärlek, utan äfven tron på uppriktigheten utaf min.

— Jag har icke betviflat er uppriktighet; nej, men jag tror att edra känslor skola försvinna såsom ett rus. Men hvartill tjänar det att tala vidare härom? Ni har olyckligtvis egnat mig er kärlek, jag besvarar den ej, låtom oss icke derföre blifva ovänner. Ett så nytt sår kan snart helna. Jag ber er, tänk ej annorlunda på mig än som på en vän.

— Jag, ej mera älska er! nej, det är omöjligt! Låt mig hoppas, låt mig uppoffra hela mitt lif för er, låt mig i tysthet tillbedja er, och till belöning derför begär jag blott er aktning och emellanåt ett vänligt ord!

— Nog, min herre! Ord bevisa ingenting. Jag upprepar ännu engång att jag tror på uppriktigheten af edra känslor, men betviflar deras varaktighet; åtminstone vill jag hoppas det. Men nu måste vi hem, ty frukosttiden är snart inne. Men då hon märkte hans förtviflade utseende tillade hon mildare: Ännu ett ord till sist. Förtviflan kan väcka medlidande, men modet väcker aktning; en sann stolthet vill ej veta af den förra känslan, utan sträfvar att uppväcka den andra. Bjud mig nu er arm, herr baronet! Och Lucy reste sig upp för att gå.

Sålunda promenerade de upp till slottet, Edvard med ett dystert ansigte, som illa öfverensstämde med det lifliga samtal Lucy inledt för att förskingra det obehag uppträdet i templet framkallat. Då de inträdde i slottet, kysste Edvard Lucys hand och sade suckande:

— Huru stora förändringar kunna ej några minuter åstadkomma! för en half timme sedan gick jag full af hopp ut från denna dörr, nu återkommer jag med brustet hjerta!

Lucy stannade, och blickande honom öppet och bestämdt i ögat yttrade hon:

— Herr baronet, vill ni som en vän kvarstanna hos oss, så vidrör icke detta ämne; endast så kan jag glömma det obehagliga uti vårt nuvarande förhållande.

— Jag lyder! svarade Edvard, men då Lucy före honom gick in, var det med en hotfull blick han följde henne.

Då Lucy inträdde i förstugan, märkte hon med förundran, att betjeningen ej var der som vanligt, ty det rådde alltid en sträng etikett på slottet. Hon hörde hastiga steg i trapporna och kände liksom en jernhand klämma hennes bröst; hon anade att någonting händt, ilade uppför trapporna och var i nästa ögonblick inne uti salen, der fru Rush mötte henne med en förfärad mine.

— Hvad har händt? frågade Lucy häftigt.

- Lilla Robert har illa skadat sig med en knif och man har skickat efter läkaren.
- Hvar finnes han?
- I sin faders rum.

VII

NEMESIS DIVINA

Utan att svara, ilade Lucy till det anvista rummet, der hon fann gossen liggande på en soffa, badande uti sitt blod. Lord Suffridge stod der bredvid, stum, blek, orörlig, med blicken fästad på såret; mrs Johns sökte att hämma blodet, men utan att lyckas. Hastigt, utan att yttra ett ord, och med ett beundransvärdt lugn, närmade sig Lucy barnet, såg på såret och förenande sina ansträngningar med mrs Johns', bemödade hon sig att få blodet att stanna. Knifven hade träffat i sidan och barnet låg blekt och kraftlöst, utan att kunna öppna ögonen. Slutligen anlände läkaren och lyckades förbinda det blodkäril som blifvit afskuret. Då fattade Lucy sin faders arm, och förde honom, utan att yttra ett ord, till ett annat rum, der hon förmådde honom att slå sig ner i en hvilstol. Den gamle lydde som en automat, sade ej ett ord utan stirrade endast framför sig. Plötsligt grep han med begge händerna om sitt hufvud och utropade med en dof, nästan graflik röst:

— Blod! blod! på samma ställe, med samma knif! ... Åh Lucy! det är ohyggligt ... Hämden hämden! ... Guds straff ...!

— Min far, lugna er, sade Lucy, som förskräcktes öfver fadrens ord och de hemska blickar han riktade mot rummet der barnet låg. Lugna er, kanske blir det ingenting!

— Ingenting, upprepade lorden, ingenting? nej, han dör, jag vet det, ty det var på samma sätt, med samma knif! — Det är Guds straff, — afgrundsandars lek! Ha ha ha! Det är hämden — ja, du vet det icke, men det är hämden.

I detsamma inträdde Black och kallade Lucy till läkaren samt lofvade att under tiden stanna inne hos lorden.

— Han yrar, Anders, sade Lucy oroligt.

— Ja, ja, fröken, nog känner jag till detta, det är ej så farligt, gå ni bara!

Lucy gick, och då hon kom till rummet der barnet låg, gick doktorn emot henne, tog hennes hand och sade med en sorgsen blick:

— Jag tror det är min skyldighet att säga er sanningen. Gud är allsmäktig; men här kan jag intet göra; medicin verkar icke, bloduttömningen har varit för stark och jag befarar att blott få stunder återstå innan dödens engel bortför detta barn.

Lucy närmade sig den lilla Robert, knäböjde vid hans sida och började halfhögt bedja: Min Gud, han skall hafva det bäst hos dig; jag vågar ej bedja dig låta honom lefva, men trösta dem som blifva qvar, låt oskuldens välsignelse sänka sig ned öfver detta hus!

Vid dessa ord inträdde fru Rush och Edvard, och böjde knä vid barnets bädd; då öppnade den döende ögonen och hviskade nästan ohörbart:

— Gode Gud, tag mig till dig! Farväl, älskade syster ... goda pappa ... jag somnar i Jesu famn ...

Läkaren, som höll fingret på barnets puls, lyssnade ännu en stund och vände sig sedan till de kringstående med dessa ord:

— Kroppen är blott stoft, själen är odödlig; lycklig den som dör utan fruktan, utan att hafva känt otrons giftiga stygn!

Lucy närmade sig det döda barnet, tryckte en lång kyss på den redan kallnade pannan, tog den ännu mjuka kroppen i sina armar och sade slutande den till sitt hjerta: "Låtom oss föra honom härifrån, ty min far bör ej skrämmas. Nu är det han som har behof af vår omsorg; denne behöfver den ej mer".

Och nu tågade den lilla processionen genom den stora salen, prydd med gamla familjeporättor, uppför den praktfulla marmortrappan med förgylld ledstång, och steg in uti det rum, der för fem år sedan detta samma barn, som nu var ett lifflöst stoft, hade sett dagen och uppfyllt sin faders hjerta med omätlig glädje. Lucy tryckte honom ännu engång uti sin famn, och det grep henne underbart att känna sitt hjerta slå emot ett annat, hvilket för några timmar sedan klappat fullt af lif och nu — ja, nu hade tystnat; endast skrinet fanns qvar — juvelen hade obefläckad nått det högsta målet.

När liket blifvit lagdt på sin bädd och iklädt den sista skruden, önskade Lucy gå in till sin fader, men gamle Black och fru Johns ville på inga vilkor låta henne slippa in. Lucy lydde ej gerna, men det var henne omöjligt att emotstå sina gamla vänners bestämda och tillika bedjande enträgenhet.

Lord Suffridge var i full yrsel och de afbrutna ord och meningar han framstammade kommo blodet att stelna i de gamlas ådror. Han befann sig i samma tillstånd som förr, och af det han sade, förstodo hans väktare att han önskade få veta namnet på Edwards mor. Emellanåt tviflade de på huruvida hans ord voro yrsel eller ej, emedan det fanns ett visst sammanhang uti hvad han yttrade, men de ville dock helst tro att de endast voro fantasier af en svag hjerna, hvilken rubbats af ett allt för våldsamt slag.

I den stora salen satt emellertid Lucy med sin tant och Edvard. Hon var mycket blek, men hade ej ett ögonblick förlorat sin fattning; hon var lugn, men blicken var, om man så kan säga, djupare är vanligt; rösten hade förlorat något af sin klang och hennes gestalt var stelare än annars. Allt hade tilldragit sig så hastigt, att tanken

knappast förmådde uppfatta händelserna i deras helhet.

— Det är förskräckligt, utbrast slutligen fru Rush.

— Ja, svarade Lucy, men säg mig huru allt detta tilldrog sig.

— Det hände ju nästan midt för våra ögon! Då jag kommit ned, gick jag som vanligt före frukosten fram och tillbaka i rummet. När Lord Suffridge sedan kom in, satte vi oss båda framför dörren till balkongen, och sköterskan hemtade in barnet, som var friskt och muntert; då tillsade Lorden flickan att lemna gossen hos oss. Lilla Robert lekte mycket snällt och vi började tala om ett och annat; småningom leddes vårt samtal på baronetet, och jag berättade att han hette Glithingham efter sin onkel, som dog barnlös och lemnade sitt namn och sin förmögenhet åt den närmaste släktingen. Han frågade mig just er mors namn, sir Edvard, då vi med ens hörde ett buller och ett häftigt skrik från Lordens rum. Vi skyndade dit och funno lilla Robert utsträckt på golfvet. Dörren hade stått öppen; han hade gått in och bland Lordens vapen tagit en knif, på hvilken han sedan måste hafva fallit, ty han hade ett djupt sår i sidan. Hans fader upplyftade honom genast, drog knifven ur såret och lade honom på den soffan der han sedan dog. Blodet strömmade ur det öppna såret, jag ropade på hjälp ... resten känner ni själf. Jag ämnade visst om ett par dagar resa bort, men nu, min kära Lucy, kan jag ej lemna dig på detta sätt och jag hoppas att du ej heller har någonting emot, att sir Edvard stannar kvar; vid tillfällena som detta, kan det vara ganska bra att hafva ett manligt bistånd, och jag vet, att han ingenting högre önskar än att kunna vara dig till någon tjänst. Icke sannt, herr baron?

— Om fröken icke försmår den ringa nytta jag kan göra, skulle jag skatta mig lycklig att kunna visa min tillgifvenhet.

— Jag tackar er, svarade Lucy lugnt. Ni gör oss ett nöje genom att stanna, tillade hon med ett tonfall och en blick liksom för att påminna honom om vilkoren därför.

Lord Suffridges sjukdom, hvilken i början antagit samma hotande karakter som någon gång förut, upphörde efter de första våldsamma paroxysmerna. Han emottog underrättelsen om sonens död med ett utbrott af tårar, som lättade hans hjerta. De gamla tjenarne förklarade denna oväntade vändning uti hans tillstånd såsom en följd af Lucys välgörande inflytelse. Han var dock uti ett svaghetstillstånd som hindrade honom att följa sorgetåget, hvilket till grafven ledsagade den engång så varmt efterlängtade, nu döda sonen.

En vecka hade sålunda förflutit sedan den tragiska händelsen, då Lord Suffridge en dag tillkallade Black:

— Hör, min vän, började han, jag begär en tjänst af dig! Sök att af sir Glithinghams eller fru Rushs betjening få reda på det namn baronetet hade, innan han antog sin onkels titel, och säg det sedan åt mig då jag är ensam; försök att snabbt och utan att väcka uppseende ombesörja denna sak.

Black aflägsnade sig, och nu satt Lorden orörlig, väntande på svaret och likväl bäfvande för detsamma. Ty ehuru han ej kunde låta bli att stirra mot dörren, darrade han hvarje gång han hörde någon rörelse eller något steg derutanför. Nu inträdde gamle Black.

— Vet du det? frågade Lorden. Svara! men säg icke namnet!

— Ja, jag vet.

— Af hvem?

— Af fru Rushs tjenare.

— Hör mig, Black, säg mig icke namnet, utan tag ett papper, skrif det derpå, och gif det sedan åt mig!

Black lydde, under det han emellanåt betraktade Lorden, liksom om han befarat att förståndet ånyo flytt sin kos. Efter att hafva skrivit, lemnade han pappret åt Lorden, som, utan att se derpå, gömde det uti sin hand.

— Gå ut nu, Black; lemna mig. Gå, säger jag. Jag vill vara ensam. Gå, skynda dig!

Nu blef Lorden ensam; när tjenarens steg ej mera hördes, såg han på sin venstra hand, som hårdt sammanknuten omslöt pappret, hvilket tycktes väcka en så stor förskräckelse och nyfikenhet hos honom. Han betraktade länge sin hand utan att göra en rörelse för att öppna den.

— Hvad innehåller du? sade han slutligen. Har jag anat rätt? Denna likhet! denna röst! — det kan också vara en villa, huru många fullkomligt fremmande personer likna ej hvarandra? Men om det ändock vore så? Jag skall se ... nej, jag har ej mod dertill.

Och nu börjades en pantomim, som varit nästan löjlig, om ej det dystra ansigtet, dessa bleka drag, och denna förskräckta blick hade gjort den hemsk. Han ville öppna handen och så snart pappret syntes, sammanknöt han den åter hastigt och såg bort. Slutligen, då denna strid hade räckt nog länge, tillslöt han ögonen, och ställande pappret så, att det genast skulle träffa hans blick, såg han hastigt upp.

— Starling ... Starling, framstammade han kraftlöst. Det var således sannt! det var han!

Han tillslöt åter ögonen och satt länge på detta sätt; plötsligt steg han upp och gick häftigt flere hvarf omkring rummet.

— Edvard Starling ... Jane Starling! nu hämnens J på mig!

Han fortsatte sin vandring och stannade framför en stor spegel; länge stod han så, betraktande sig själf; derpå utbrast han, liksom talande till sin egen bild:

— Robert Suffridge, vet du att du i ditt hus har Edvard och Jane Starlings son? Nå, du bleknar icke? nej. Dina kinder äro dertill förut redan alltför bleka. Han fortfor med allt större häftighet: — Robert Suffridge, Lord Suffridge af Abbey-Hall, begriper

du då icke att hans son, att deras son är här och älskar din dotter? Känner du ej blod på dina händer? Har du ej mer något samvete? Är du icke mera en menniska? Är du en sten? Känner du ingen ångest? Kan ditt hjerta ännu klappa? Har du glömt allt, — den hemska natten, den dystra skogen? — — En man gick ensam längs allén ... natten var mörk ... du följde honom ... han hade röfvat din lycka, du skulle hämnas, du skulle genomborra hans hjerta. Minnes du det? Du framtog knifven ur din barm, der du hade den gömd. Du kastade dig öfver honom, du stötte till ... blodet sprutade mot ditt ansigte ... då ryste du; men natten var mörk ... plötsligt trädde månen fram ifrån ett moln och blickade på dig ifrån himlen, liksom ett stort öga ... Du började springa och då du upphann din boning, trädde du in der liksom en tjuf, för att ej blodet måtte ses på ditt ansigte och dina händer. Hvad vann du, Lord Suffridge? ... Intet! ... Men då den dödes minne förföljde dig, lyckades du bringa ditt samvete till tystnad; och nu ser du på dig sjelf, på mördaren, och du ryser icke? O Suffridge! Suffridge! du fruktar då icke något? Om han med ens komme och sade till dig: "gif mig ditt blod, ty du har tagit mitt?"

121

Allt eftersom Lorden talade, blef hans blick mer och mer förfärad; han såg sig förstulet omkring åt alla sidor.

Det är för mörkt här! Jag vill ha ljus! Och nu började han med feberaktig skyndsamhet upptända ljus i kronan samt i rummets alla hörn och vrår. Han ringde; Black fick hemta mera ljus och nu blefvo båda hans rum upplysta. Då satte han sig ned vid sitt skrifbord, stödde sin kind mot handen och började småningom lugnas. Hans anlete klarnade efterhand och sedan han nära en timmas tid suttit orörlig, såg han med ens upp och yttrade med triumferande blick:

122

— Ja, han är en bra karl, han älskar Lucy, hon skall blifva hans hustru; sålunda skall mitt barn försona mitt brott!

Sedan denna dag, tycktes Lord Suffridge bli allt lugnare och gladare; han var mycket vänlig emot alla, och visade en särdeles välvilja för den unga sir Edvard. Men om aftnarne, sedan sällskapet skingrat sig, återföll han i sitt svårmod; då skulle allt vara ljusst, och låg ett hörn af rummet i skugga, så skulle det belysas. Hans nätter voro oroliga, och det var vanligen först emot morgonen han fick sömn. Han förskref sig ifrån London en Newfoundlands-hund, hvilken snart lärde sig att följa sin herre och vaka vid hans fötter. Det trogna djuret liksom förstod den dyra pligten att bevaka sin herres lugn, ty den tycktes snart hafva lärt sig att fatta Lordens oroliga sinne.

TVÅ ELEMENTER I STRID MED HVARANDRA

Nu afreste fru Rush med Edvard till London. Hon lofvade återkomma på ett kort besök innan hon skulle anträda återfärden; och Edvard inbjöds af Lorden på det enträgnaste att göra detsamma. Vare det sagdt utan att gälla som en beskyllning emot Lucy, att hon efter fru Rushs afresa begynte känna ensamhetens tyngd. Vi vilja ej härmed säga att hon hade ledsamt; en sådan känsla erfara endast de, hvilka icke inom sig sjelfva finna näring för utvecklingen af sina gåfvor. Endast lättja, fåfänga, brist på kunskaper och bildning kunna framkalla denna känsla. Nej, det hade hon icke, men hon hade mera tid än förr att tänka och hon började därför längta efter den värld, hon aldrig hade sett, men hvilken hon föreställde sig oändligt stor, mäktig och fri. Hon skapade i inbillningen en värld efter sina egna krafter och hon trodde den verkliga vara sådan, som hon önskade att finna den. Härtill kommer att hon förlorat den kära sysselsättning, hvarvid hon blifvit van, nemligen Roberts uppfostran. Solskenet var borta och Lorden hade dessutom mycket förändrat sig. Stundtals kunde han vara glad, pratsam, tillochmed skämtande och en annan stund åter dystrare än förut. Flere gånger hade han med Lucy begynt tala om baronet Glithingham, men alltid hos henne funnit en stor motvilja för detta ämne. Lucy förstod så väl att leda samtalet in på andra ämnen, att hennes far, hvars karakter öfvergått till en blandning, af stark vilja och slafviskhet, alltjemt förlorade samtalets tråd och icke vågade börja en öppen strid med sin dotter, men han tröstade sig med, att hans vilja ändock slutligen skulle blifva den segrande. Fru Rush hade yttrat sin önskan att få se Lucy hos sig i New-York, till hvilket förslag Lorden ingenting svarat, men Lucy närde i tysthet hoppet att få se denna dröm förverkligad. Ofta, då hon om aftnarne återvändt till sitt rum, började hon i tankarne lefva sig in uti andra sferer, andra förhållanden. Hon gick hela timmar af och an i rummet; hennes själ fick vingar, hennes tanke liksom genomträngde rymden; der, i det okända fjerran, lefde andra människor, der fanns någonting stort att uträtta. I hennes inbillning var hela luften uppfylld af politiska, vetenskapliga, af litterära och stora idéer, de korsade hvarandra, de stridde med hvarann, de omfamnade hvarann.

124

125

Der är mitt hem, tänkte hon, der finnes för mig det förlofvade landet. Till hvad skulle väl forntiden, historien, skalderna, de stora männen hafva tjenat, om icke till att vidga kretsen för intelligensen, att bilda en värld, till hvilken tanken skall sträfva? — Jag vet på hvad min fader syftar — han vill gifta mig med Glithingham. Nej, nej, tusen gånger nej! Jag är icke född för att tillbringa mitt lif i den stora världens trånga kretsar. Det finnes människor, hvilkas själar sakna vingar; det finnes andra olyckliga, hvilka genom uppfostran och ogynnsamma förhållanden fått sina vingar afklippta, må de trifvas inom den hvardagliga prosans sfer, må de tala om qvinnans pligt att inskränka användandet af sina gåfvor till den husliga trefnaden. Jag högaktar dem; men skall väl deras dygd falla som en förbannelse öfver dem, hvilka uppfatta lifvet annorlunda, och hvilkas hjertan förmå sträcka sin kärlek längre utåt? — Det är möjligt att Glithingham är en bra karl, men hurudan han än annars må vara, så är han dock småsinnt och detta är ett fel som är ohjelpigt.

126

En dag sutto Lorden och hans dotter tillsammans i trädgården; det var en vacker eftermiddag, solen belyste parken och alléerna med varma, glödande färger; den fina sanden på gångarne tycktes liksom uppblandad med mångfärgade ädla stenar. En näktergal i den stora eken sände genom luften en hög, vibrerande ton. En annan svarade på långt håll, och nu börjades i herrliga drillar en ljuft klingande konsert; det fortfor så en stund, och människan teg för att låta naturens halleluja uppstiga till skaparens lof. En snövit ros, som nyss blifvit vattnad, tycktes lyssna till naturens melodi; och en droppe vatten, hvilken hängde vid kanten af ett blad, var liksom rädd att falla för att icke störa andakten. Med ens brast förtröllningen; steg hördes närma sig ... Posten hade medfört ett bref till Lorden och ett till Lucy, båda ifrån fru Rush. Hon skref vidt och bredt om sin vistelse i London, det nöje hoppet att få återse Abbey-Hall skänkte henne, och framställde slutligen sin önskan att få föra Lucy med sig till Amerika. I sitt bref till Lucy behandlade hon samma ämne, men på ett annat sätt. Hon försökte att ingifva Lucy mod att utverka sin faders tillstånd dertill; alldeles som om det varit mod som fattades henne.

127

Hade Lucy med sitt lifliga lynne ej haft ett så godt hjerta eller hyst en mindre kärlek för allt, som tog det i anspråk, så hade hon gått till sitt mål utan att se sig om, utan att ett ögonblick tveka, men nu utgjorde tanken på den sorg hennes handlingssätt möjligen kunde framkalla, den tygel, hvilken qvarhöll henne på sin post. Tvifvelaktigt är det huru länge denna tygel skulle kunna hålla emot alla de känslor som stredo inom henne. Hon kände sjelf, att sedan hon engång uttaga det första steget, skulle hon tillhöra sin egen fria natur.

128

— Lucy, mitt barn, började Lorden, du vet nog huru kär du är för mitt hjerta och huru jag nu inser det onaturliga uti den känsla jag förut hyste för dig. Den dag jag lärde mig förstå dig, blef du allt för mig, du är det ännu mer nu, då jag ser skiljsmessan nalkas, ty vid din ålder tillhör det ju qvinnan att lemna sitt förra hem för

att bilda ett annat. Jag vill gå rakt till målet: baron Glithingham älskar dig, jag kan ej önska mig en bättre son och jag hoppas, (han lade en särdeles tonvigt på dessa ord) att min dotter ej har någonting att invända emot sin faders vilja.

Lucy hade åhört fadrens ord utan att en muskel rört sig i hennes ansigte. Hennes klara blick var fästad på honom, man såg att hon blott afvaktade slutet, ty hennes svar var färdigt.

— Min far, jag vill icke uppehålla mig vid det som ni först yttrade; erkänslan kläder sig illa i ord; och hvad det öfriga angår, så har jag blott ett svar att gifva derpå: Jag älskar icke sir Glithingham; jag kan icke blifva hans hustru.

— Se så, der har vi åter den sekelgamla visan: icke älska! liksom vore detta en nödvändighet! Kärleken tillhör blott det inre lifvet och giftermålet är en konventionel, en social fråga. Lagen vet ej af kärleken, och äktenskapet är en laglig institution!

Dessa ord hade Lord Suffridge yttrat, liksom hade han framkastat den mest vanliga satts. En allt större och större förvåning stod att läsas uti Lucys ögon; nu steg hon upp, ställde sig med korslagda armar framför honom, med ett till hälften allvarligt, till hälften skämtsamt utseende.

— Vill ni sätta mina principer på prof, min fader? eller har jag missförstått er? Jag inser icke nödvändigheten för mig att blifva gift; jag känner ännu ingen man, för hvilken jag ville uppoffra min frihet; hvad åter angår den åtskillnad ni gör emellan giftermål och kärlek, så vet jag, att en sådan finnes, men för min del är jag ingen anhängare af den skola, som vill göra dem båda oberoende af hvarandra. Låtom oss icke mera tala om sir Glithingham; hans hustru blir jag aldrig.

Dessa ord verkade liksom en gnista, kastad uti den torra skogen. Lorden steg upp, hans ögon flammade; han fattade häftigt Lucys arm och gick emot slottet med hastiga, bestämda steg; det var som om han haft mycket skyndsamt att komma till sitt rum. När han inträdt och reglat dörren, först då såg han upp till Lucy, hvilken följt honom lugnt och utan att hans uppförande det ringaste förskräckt henne. Det finnes karakterer, hvilka liksom finna sin rätta näring i striden.

— Lucy, utbrast Lord Suffridge, du vet icke hvad du sagt! Du måste återtaga dina ord, ty jag vill, att du blir hans hustru, och du känner mig nog, för att veta hvad det betyder, när jag säger: jag vill!

— Min far, ni kan icke vilja se mig olycklig?

— Mitt barn, du bedårar dig sjelf, du drömmer. Tror du då att lyckan finnes på jorden? Nej, den har aldrig funnits annat än i böcker. Jag vill ditt väl, jag vill sörja för din framtid, jag vill gifva dig en god make, och du ... du vågar säga, att jag vill din olycka! Lucy, gif noga akt på mina ord: du måste, du skall blifva hans hustru.

— Min far, är då sir Edvard just den ende, hvilken ni skulle önska se mig förenad med?

— Ja! det finnes ingen annan ... tala ej derom! Du vet icke hvad du säger, du förstår icke huru dåraktig du är. Lucy, efter några dagar kommer han hit och då ger jag honom mitt löfte.

— Ni får icke göra det, ty jag samtycker icke till denna förening och kommer aldrig att göra det.

Lorden åhörde dessa ord med ett slags bäfvan; han hade anat det, men blef först nu förvissad om, att han hade att göra med en vilja, lika stark som hans egen. Han gick af och an i rummet, tryckte hårdt sitt hufvud mellan sina båda händer, liksom om han velat qvarhålla sitt förstånd, färdigt att öfvergifva honom. Med ens stannade han framför sin dotter, som helt lugn satt uti ett soffhörn och lekte med sina lockar.

— Lucy, sade han, du är hård; du är grym! Vill du döda din fader?

Hon såg upp med förvåning.

— Min far, jag förstår ej huru det så kan uppröra er, att jag vägrar att blifva sir Glithinghams hustru?

— Du förstår icke, — nej, du får icke förstå, du får icke veta det! nej, aldrig! Men jag ber dig! Se, din fader ber dig på sina knän derom.

Och han kastade sig ned för henne, kysste med vildhet hennes händer, och omfamnade hennes knän, liksom en älskare i afskedsstunden utgjuter hela sitt hjertas ömhet i ett utbrott af omätlig kärlek. Lucy slet sig lös och, ställande sig på afstånd ifrån sin fader, sade hon:

— Min far, ni är sjuk! — Jag skall tillkalla Black. Ni behöfver säkert hvila.

— Hvila? sjuk? — nej, men jag blir galen, om du motsätter dig min vilja. Fordrar du något offer af mig? säg! Vill du först på ett år resa till Amerika med din tante? Res, jag ger dig mitt samtycke! Du vill här inrätta en skola? jag ger dig penningar dertill! Jag öfverlemnar dig ditt modernearf; du får använda det som du vill, men säg ja, säg, att du vill försöka att försona dig med denna tanke! Lucy, säg ja, jag ber! jag är icke sjuk, icke galen, som det kunde tyckas; jag är blott olycklig! Om du visste Lucy, huru grymt det är att bönfälla om en sak, hvilken man har rätt att fordra! men du är mig så kär, jag kan icke befälla dig ... men nej, dåra dig icke med något hopp! ... Om du icke viker för mina böner, så skall jag tvinga dig, var förvissad derom! Barn äro skyldiga sina föräldrar lydnad.

Han gick häftigt fram till sitt skrifbord och framdrog derur en bundt papper och fortfor: här är din förmögenhet!

— Min far, det ser nästan ut som om ni ville köpa mitt samtycke.

— Nej, Lucy, jag hade redan förut ämnat göra det; jag är rik nog, du får använda det huru du vill och dessutom behöfver du det till din resa. Gå nu, Lucy, gå, jag ber

dig, — jag skall sedan tala med dig — nu, kan jag det icke. Lucy, jag vill icke att du skall se, det jag ser i detta rum! Gå, gå, säger jag! Han fattade henne i axeln och förde henne till dörren, hvilken han öppnade och reglade efter henne.

Så snart Lucy kommit ut, gaf hon befallning om att man skulle sadla hennes ridhäst, och en quart timme derpå satt hon på det ädla djuret, hennes vän, hennes följeslagare på alla hennes utflygter.

Det hör i England till qvinnans uppfostran att hon skall lära sig rida; det är för henne icke blott ett nöje, det är ett behof.

Den, som rätt uppfattar den tanke som kan ligga uti denna ädla konst, kan ibland påminna sig en promenad till häst, såsom man minnes en viktigare tilldragelse uti lifvet. Då ryttare och häst känna hvarann, då djuret hör till de intelligenta, kan en sådan ridt likna skaldens dikt. Upprörda tankar lugnas, vilda känslor gifva sig luft i den berusande farten. Betrakta det ädla djuret, som känner sin betydighet, då sadeln hvilar på dess rygg, som biter sitt betsel — ett tecken på dess underdånighet för världens konung — människan! Han står; han väntar; nu kommer ryttaren, hoppar upp i sadeln och fattar tyglarne. Den ädla gångaren vet nu huru den skall bete sig, han slår taktmessigt, jemt och bestämdt, sina hofvar i marken, han håller det vackra hufvudet ädelt upplyftadt, han spetsar sina öron, hans ögon blicka lugnt omkring sig; han står der i hela sin ädla naturs fullhet. Men scenen förändras. Det är icke nu den stolte mannen som nalkas gångaren, utan en qvinna. Hon ordnar den långa kjorteln, jemkar handskarne, håller behagfullt i ridspöet, medan tyglarnes ändar vackert nedfalla från handen; en lätt rörelse på hufvudet ... och hästen har förstått: nu kröker sig halsen till en båge, fötterna vidröra knappast marken, en kokett rörelse med kroppen; den hoppar på ett ställe, den låtsar vara olydig, ostyrig, för att gifva sin herskarinna nöjet att få honom tam, och nu börjar den vackraste lek: koketta infall, kloka miner; och se huru den blickar omkring sig, huru den emellanåt vänder sina ögon, liksom för att fråga om allt är som det skall vara. Men nu blir det annat af! En lätt gestalt hvilar på dess rygg, tyglarne ha fattats med bestämdhet, ryttarinnan klappar djurets hals hon ger det ett tecken att flyga af, ty hon är otålig; hon vill bort ... då upplyfter hästen sitt hufvud, inandas våldsamt luften, ögonen färgas i rött, fötterna kastas högt upp, den far af, den klyfver vinden. Mahnen skiljer sig ifrån halsen; en darrning genomilar alla dess muskler och nu genomfar han rymden, han vill ej vidröra marken, han synes ha vingar; han har icke blott förstått sin ryttarinnas önskan, han delar den. Han vill ej veta af andra människor, blott en vill han föra bort, bort! Farten blir allt starkare, han hinner knappast se hvartåt det bär; han skälfver, han blir utom sig; men när slutligen den mjuka handen återhåller tyglarne, hejdar det ädla djuret sitt lopp; det kan lika litet stanna tvärt, som ryttarinnan med ens kan få sina upprörda känslor att lugnas.

Lucys ridhäst, Fancy, var en snövit gångare af ädlaste blod. Från födseln hvita hästar äro en sällsynthet, men detta är icke den enda orsak hvarföre de äro eftersökta, ty de hafva dessutom någonting alldeles egendomligt. Deras hår skiftar i silfver, och det röda hullet, de blåa ådrorna skina igenom. Fancy var en klok, eldig häst; den kände Lucy på rösten, den var trogen som en hund, och förstod att böja sin natur efter sin sköna herrskarinnas. I dag, då Lucy lätt hoppade på dess rygg, efter den vänliga smekningen på den mjuka halsen, och gaf den vanliga signalen utan att ha tid att jemka sin dräkt, blef Fancy nöjd. Den behöfde icke återhålla sin lust att springa; nu gällde det att ila framåt. Några ögonblick — och den hade kommit förbi jerngrinden och fördjupade sig Lucy nu i skogen lemnande vägen åt sidan. Hon var särdeles upprörd, hennes små händer omfattade krampaktigt ridspöet; hon bar hufvudet högt och andades tungt.

— Fancy, Fancy! utbrast hon med ens; spring, så långt du kan! För mig bort, — frihet, det är hvad jag behöfver. Förstår du, Fancy? jag vill vara fri!

Småningom blef farten mindre, hon tänkte, hennes hjerta blef lugnare.

— Stackars du, sade hon slutligen, du är ej heller fri! Ingen fullkomlig frihet finnes till! Jo men, den finnes dock! — Hvarföre är du tam? Icke derföre, att du är rädd för människan, utan derföre, att du känner en kraft öfver dig, och du böjer dig för medvetandet af din moraliska svaghet. Icke heller vill jag böja mig för någon annan än för Gud, och uppoffrar jag någonsin min frihet i lifvet, så blir det endast i medvetandet om en annans moraliska öfverlägsenhet. Hvad felas min fader? hvarföre vill han gifva mig just med Glithingham? Derunder ligger någon hemlighet och denna måste jag få veta, — men huru? I alla fall är det bäst att lugna honom.

Lucy red länge utan att följa någon banad väg, utan att veta hvar hon befann sig. Aftonen var herrlig, skogen var liksom inhöljd i poesi och hemlighet. Med ens stannade hon tvärt; för hennes ögon låg den mest förtjusande tafla. En stor ek stod ensam i midten af en grön plan, hvilken liksom bildade en sal uti skogen; en sten lutade emot dess stam och emellan dem rann en klar källa. Hon hoppade ned ifrån hästen, kastade tyglarne på dess nacke och lät den gå fri. Fancy var van vid det och höll sig alltid i närheten, till dess han återkallades. Lucys exalterade tillstånd var nu förbi; i stället var hon nu stämd till vemod. Den vackra tafla, hon med ens såg, stod i harmoni med hennes tankar; hon närmade sig källan, släckte sin törst i den och kastade sig ned på den gröna mattan. Hon lade hatten bredvid sig, lutade sitt hufvud emot handen och skådade framför sig. Plötsligt kände hon en rörelse i sin närhet; jag säger kände, ty det händer ofta att man ingenting hör, men instinkten säger, att man ej är ensam. Hon blickade omkring sig och blef helt förvånad att på en trädstam ett stycke derifrån varsna en jägare, som höll en stor vindthund vid halsbandet.

EN ENGELSK OCH EN SVENSK FANCY

Jägaren steg upp och gick emot det ställe der Lucy satt, ty vid hans åsyn hade hon upprest sig ifrån sin liggande ställning. Han gjorde en artig bugning.

— Förlåt om jag skrämt er, och om jag visat mig mindre grannlaga, då jag ej förut tillkännagaf min närvaro.

— Er ursäkt är öfverflödig, min herre, ty för det första är jag icke lätt skrämmd och för det andra höra naturens salar alla till. Hvilken förtjusande vacker hund, sade Lucy, i det hon smekte hunden, som nalkats henne och lagt sitt hufvud på hennes knän. Hans namn?

— Fancy.

— Åh? liksom min häst!

— Jag vet mig aldrig hafva sett ett så vackert djur, återtog jägaren; den tyckes vara mycket pålitlig, då ni icke behöfver fastbinda den.

— Nej, den känner mig så väl och har ej något emot att bära sin herrskarinna; derföre håller den sig alltid i min närhet. Men på ert uttal, min herre, hör jag att ni ej är engelsman, ehuru ni med stor ledighet talar vårt språk ...

— Ni har ej misstagit er; äfven jag är nordbo, men ifrån ett annat land, vida mindre frikostigt på naturskönhet än detta. Jag är svensk och nyss hit anländ från Finland, der min mors släktingar lefva.

— Är det möjligt? sade Lucy, hvars ögon lyste af nyfikenhet. Ni är ifrån höga Norden! ni kommer ifrån Finland? Hvad det vore roligt att få höra något om dessa länder. Jag ville gerna hvila ut en stund i denna sommarvärme, och jag ser att Fancy ej heller har någonting emot det.

— Jag skall med största nöje tillfredsställa er nyfikenhet i detta afseende — och nu satte han sig på stenen och lade bössan bredvid sig. — Den är ej laddad, det är ingen fara, sade han.

Lucy började hjertligt skratta.

— Äro qvinnorna i Sverige och Finland rädda för bössor? Jag för min del tycker att i de flesta fall faran ligger i inbillningen. Allt och ingenting är farligt.

— Om också icke alla qvinnor hos oss äro lika modiga, så var öfvertygad om, att det bland dem finnes sådana, som ej hysa någon fruktan, hvarken för den materiella eller den moraliska faran.

— Det var ingen anmärkning, det var blott en fråga. Jag känner nästan intet om Finland och medger att jag vore högst intresserad att få några upplysningar om ert fosterland. Men af hvilken anledning befinner ni er här; är det första gången ni besöker England?

— Nej, jag har flere gånger under min studietid varit i detta land, och har af detsamma bibehållit ett så angenämt minne, att jag, så ofta jag blott kan, återkommer hit.

— Min herre, jag måste för er förklara det som måhända förefaller er besynnerligt i mina frågor, liksom det sätt, hvarpå jag betraktat er; men jag måste tillstå min okunnighet, mina förvända idéer: jag är helt förvånad att se, att ni liknar mina landsmän, ty jag har alltid föreställt mig Finland som en ödemark.

— Det förundrar mig icke det ringaste, ty ni är icke den första som gjort denna anmärkning ock likväl är det besynnerligt huru mycket Finland om icke liknar, så åtminstone sträfvar till att likna England, ty i grunden af de båda nationernas karakter råder en stor likstämmighet. En mängd omständigheter äro olika, såväl till följd af olika klimat och natur, som till följd af sociala och politiska förhållanden. Får jag vara djerf nog att göra er en fråga, ty vi Finnar älska öppenhet: är ni lady Suffridge?

— Ja, det är jag; huru kan ni veta det?

— Deri ligger ingenting besynnerligt; jag vistas hos en god vän, egaren till Sidney-Hall, hvilken talat om er.

— Jag ville gerna ställa samma fråga till er?

— Baron Oskar Lejonstjerna.

Nu steg Lucy upp, räckte honom sin hand och sade: — Jag måste bege mig hem, men i min faders namn ber jag er anse Abbey-Halls skogar, som gränsa härintill, såsom stående till ert förfogande; de äro särdeles rika på villebråd. Om ni ville göra oss nöjet att berätta oss något om ert land, så är ni välkommen hos oss ... Fancy! ropade hon.

Hunden, som igenkände sitt namn, hoppade upp och satte sina båda framtassar på hennes axlar. Den unga mannen var helt förlägen deröfver, men Lucy sade skrattande:

— Det finnes ingenting så förledande som instinkten; den blef alls icke förvånad öfver att jag kallade den; djuren känna så väl när man har sympathi för dem. — Emellertid hade hästen ställt sig bredvid henne och utan att emottaga baronens hand, hoppade hon lätt upp i sadeln ... En vänlig helsning, en återupprepad inbjudning och Fancy försvann med den älskvärda ryttarinnan, i det den stolt uppar

sitt vackra hufvud.

Baron Oskar Lejonstjerna var en man af ungefär trettio års ålder. Han hade en ståtlig hållning, svart hår, stora intelligenta ögon, ett hufvud som enligt Lavaters lära vittnade om kunskaper och själsstyrka. Han hade ett vackert, manligt ansigte, regelbundna drag och en öppen god blick; hans händer hade något som tvang en att se på dem. — Händerna inverka i allmänhet mycket på det första intryck en människa utöfvar; deras form, det sätt hvarpå de begagna och hålla i en sak, ange alltid vissa karaktersdrag. Huru mycket säger icke ofta en handtryckning? Huru gifver icke handen, om också icke en vacker hand, helhet åt det föremål den håller uti. Ser jag en alldeles okänd person, så ger jag akt på hans ögon, panna och hand; då har jag jag med detsamma inhemtat de förnämsta dragen af hans karakter.

Då Oskar blef ensam, satte han sig ned under eken, och snart såg man honom försjunken i djupa tankar. Solens sista strålar kastade redan sitt afskedsskimmer på trädtopparne, då han såg på sitt ur och hastigt reste sig upp:

— Fancy! dålig jagt, men en skön afton! icke sannt? Nu må vi skynda hem. Hvar sak har sin tid, och nu är det icke värdt att drömma.

Sednare på aftonen satt Oskar Lejonstjerna ensam på sitt rum. Hans tankar kunde öfversättas ungefär så här: — Den äkta engelska typen, ett Keepsake-ansigte, engladrag; fin, spenslig, en sylfid och på samma gång så rask, djerf och fullkomligt fri ifrån qvinnans vanliga blyghet, men icke utan den vackra qvinnans omedvetna koketteri. Jag tycker om dessa karakterer; jag känner många, hvilka vid ett dylikt tillfälle, vid åsynen af en främmande karl, skulle funnit sig högst förlägna öfver att ha blifvit öfverraskade hvilande i gräset, hvilka skulle rodnat, framstammat några otydliga ord och skyndat sig bort. Hon ser icke romantisk ut, men hon tycktes vara högst intresserad af denna oväntade händelse, att tillfälligtvis träffa på en människa, kommen så långt ifrån. Vore jag en drömmare, kunde jag i min inbillning teckna henne som ett ideal; vore jag dessutom yngre, kunde jag tillochmed hafva trott mig deruti se försynens finger. Våra begge följeslagares lika namn, vår förtjusning öfver samma ställe, allt detta kunde bli en god början till en roman. Ja, jag måste dock erkänna, att det kanske är lyckligt för mig att hafva tagit farväl af alla kärleksdrömmar.

Några dagar derefter gjorde Oskar Lejonstjerna sitt första besök på Abbey-Hall. Det rådde åter frid på slottet; Lucy hade lyckats lugna sin fader utan att vidröra den ömtåliga frågan: den gamle var uti sitt inre öfvertygad om att Lucy skulle gifva vika för hans vilja. Hon hade förberedt fadren på den unga svenskens besök och han blef emottagen med ett hjertligt välkommen. Abbey-Halls dysterhet förhöjde ännu mera Lucys älskvärdhet och den, som såg henne i dessa dystra, antika salar bredvid den gamle, nästan spöklike Lorden, kunde ej låta bli att erfara ett uppfriskande, nästan exalteradt intryck.

Tre veckor hade förgått, fru Rush var åter der med den unge Glithingham, hvilken hon nu tycktes behandla med mycket större försigtighet, ja nära nog med motvilja. Efter ett samtal som en dag egde rum mellan Lorden och Edvard, började den sednare med Lucy antaga ett mera ogeneradt sätt, som från hennes sida möttes med en tillbakavisande artighet. En dag, då han efter frukosten, i allas närvaro, yttrat något rörande deras gemensamma framtid, hade hon lemnat rummet med dessa ord:

— Herr Baron, jag önskar att tala med er i dag; efter en timme kan ni finna mig på balkongen härutanför.

Det vore onödigt att återgifva detta samtal uti dess helhet; de sista orden kunna vara tillfyllest:

— Herr Baron, sade Lucy, lemnande det sätt hon hade antagit. Ni vet mina känslor, de hafva icke förändrat sig sedan ni första gången meddelat mig edra. Ni påstår att, då min fader samtyckt till edra planer, ni har rätt att anse mig såsom er trolofvade. Jag upprepar hvad jag sagt er: ert handlingsätt är mer än oridderligt; ensamt det kan ingifva mig afsky för er. Min far är sjuk, och derföre vill jag ej framkalla några häftiga sinnesrörelser genom en öppen vägran; men tvingar ni mig dertill, så måste jag våga detta ... Er hustru blir jag aldrig, baron Glithingham, det har ni mitt ord uppå.

— Mylady, svarade Edvard hvars läppar darrade af harm, ni är alltför klok för att tro att jag som älskar er, så lätt kommer att afstå ifrån hoppet att ega er. Chancerna för mig tyckas vara goda, fastän ni ej vill uppfylla er fars och min önskan. Äfven jag har en jernvilja, en oböjlig karakter och låter mig tämjas af ingen. Denne främling ni emottagit i ert hus synes ha förvidit hufvudet på er, men jag ämnar icke låta denna inkräktare tillegna sig min eröfring.

— Herr baron, jag anser mig icke skyldig någon förklaring öfver mina känslor. Tyd som ni vill min afsky för er; det är mig fullkomligt likgiltigt, men jag tror, att ni kommer sanningen närmare, om ni söker dess orsak endast i er egen person.

Dagen före detta samtal hade Oskar Lejonstjerna gjort ett afskedsbesök på slottet. Han hade ofta varit der under de sista tiderna och nu var det med en känsla af smärta han såg sig tvungen att lemna bakom sig i glömska de känslor han, den likgiltige mannen, som han sjelf kallade sig, hade känt sig bemäktigad af. Lorden hade en afton då de voro ensamma berättat honom, att Lucy var nästan förlofvad och då först blef det kanske honom klart hvad han ännu ej för sig sjelf velat erkänna, att åter ett blad i hans hjerta vissnat. Han kände det med saknad, med smärta, ty han hade just börjat en skön dröm och nu var den förbi; det var tid att resa. Oskar hade uti sina ådror finskt blod, uti sitt hufvud finskt förnuft. Jag tror mig rätt hafva

uppfattat den finska karakteren i fråga om kärlek, då jag antager att först förnuftet och sedan hjertat talar, om det förra gifvit sitt bifall. Det är visserligen den rena, goda principen och det är en hyllning jag egnar finnarne, då jag säger det. Det är en lycklig gåfva som äfven många andra nationer borde äga. Lucys afsked ifrån Oskar gjorde på honom ett ännu smärtsammare intryck. Hon hade alltid som en god vän emottagit honom, såsom en person, för hvilken aktningen och intresset visar sig i hvarje ord. Nu var hon kall och återhållsam och den stund han befann sig uti deras familjekrets, var hon mest hela tiden upptagen af att med sin fader diskutera om de reparationer hon ansåg vara nödiga för att, som hon sade, göra parken mindre hemsk.

Då han steg upp och tackade Lord Suffridge och Lucy för deras vänskapliga emottagande, yttrade Lucy, knappast seende på honom:

— Tack för de angenäma geografiska och historiska lektioner jag fått af er! När ni återkommer till England, hoppas jag ni ej glömmert bort detta ställe. Likna edra landsmän er, så måste de vara mycket intressanta!

Ännu några artiga afskedsord och Oskar lemnade Abbey-Hall; då jerndörren slöts bakom honom, erfor han som en beklämning i hjertat; han tryckte det med handen: — Lappri! sade han; hon älskar denne man; jag hoppas hon blir lycklig, hon förtjenar det väl. En engel är hon och en vacker engel dessutom. Se så, Oskar, kom ihåg din moders land! var stark, var icke en narr!

Edvard Glithingham var på det högsta missnöjd med Lucys resa till Amerika; Lord Suffridge tycktes ej heller vara utan farhågor, men han lugnade sig sjelf med tanken att, då han nu gaf efter hennes önskan, skulle hon utan tvifvel gifva efter för hans, och han beslöt att tillsvidare ej mera tala om en sak, som han redan betraktade såsom afgjord. Lucy var strålande af glädje öfver att få resa till Amerika, detta förlofvade land för alla frihetsälskare, detta eldorado för alla drömmare om storhet.

Fru Johns och Black, hvilka greto, då de voro ensamma, jublade ändock öfver att få se sin älskling slippa ut ur dessa trånga murar. Vi hafva annars på länge ingenting sagt om dem; de voro lika ömma tillsammans som förut, lika krökta af ålder, och Lucy tycktes nu som alltid höra dem litet till. Hon hade också för dem bibehållit sin förra vördnad och kärlek; de voro för henne icke tjenare utan goda rådgifvare och vänner; och de kände äfven den svåra ställning, hvaruti hon befann sig till sir Glithingham. — Med Guds hjälp skall allt gå väl, brukade Black säga, om vi lefva tills Mylady återkommer. Och då blandade Lucy sina tårar med deras, ty blott med dem gret hon; det hände sällan, men det hände ändock.

Ändtligen blef allt färdigt och afskedsdagen var inne. Lord Suffridge var som ett barn, han höll Lucy vid kjolfållen; då hon kysst och redan tagit afsked af honom, började han åter afskedsomfamningarne. Detta gjorde hennes hjerta ondt och hon tänkte flere gånger uppoffra sin glädje och stanna hemma, men då ville han åter att hon skulle resa. Allting har ett slut och det är mången gång en stor lycka. Lucy tog plats i vagnen bredvid fru Rush, ännu några hjertliga kyssar åt fadren och de gamla vännerna som höllo hvarandras händer, emedan de annars ej skulle haft mod att se henne resa — och det bar af.

ULFVEN I ETT ANNAT FÅRAHUS

Efter Lucys afresa, hade Edvard uppoffrat några dagar åt Lord Suffridge, och sedan återvände han till sin moder. Lady Starling var då femtio år; hon hade ett ståtligt utseende och man såg att hon hade varit utomordentligt skön. Men sorgen hade lemnat sin prägel på dessa bleka kinder, i dessa stora genomträngande ögon. Hon delade sin tid emellan de fattiga, som anlidade hennes hjälp, samt husliga sysselsättningar och läsning af andliga böcker. Till sällskap hade hon en ung flicka, med hvars uppfostran hon hade sysselsatt sig och som nu var sjutton år.

154

Ett mera englalikt ansigte än Alice's kan man svårligen se; hon var mindre skön än vacker, mindre vacker än förtjusande. I hela hennes väsende lästes liksom ett poem af godhet, renhet och milda känslor. Ett litet hufvud omstråladt af blonda lockar, en god, klar blick, en smidig gestalt — ja, hon var obeskriflig.

De sutto båda två i ett litet trefligt och varmt rum. En oljelampa spred kring dem sitt milda sken. Alice läste och hennes milda röst klingade som en sång. Med ens stannade hon tvärt och båda två sågo åt dörren till. Ett buller hördes utifrån och Alice sprang ut för att se hvad det var.

De båda qvinnorna hade vid första ljud gissat rätt. Det var Edvard som anlände.

Den som gifvit akt på Alice hade kunnat märka en liflig rodnad öfverhölja hennes ansigte. Förrän hon åter inträdde i rummet, för att gifva förklaring öfver det de hade hört, stannade hon bakom dörren; man såg att hon kämpade med en stark sinnesrörelse; men nu inträdde hon och sade med en omärklig darrning i rösten:

— Det är baron Glithingham, Mylady.

155

— Ändtligen! sade Lady Starling, då Edvard inträdde uti rummet, kysste modrens hand och helsade Alice med en öm blick, som genomträngde flickans hjerta.

— Huru mår ni här, min mor, och ni Alice? frågade han. Bra, ser jag. Jag har längtat att återkomma. Fru Rush bad om sin helsning; hon har rest till Amerika.

Ungefär en half timmes tid egnades nu åt de ömma frågor och svar, hvilka hvarandra tillgifna personer efter en tids skilsmessa längta att utbyta.

— Gå in i ditt rum, Alice, mitt barn, sade nu Lady Starling med ett småleende; jag önskar tala med min son. Den unga flickan steg, liksom om hon afvaktat dessa ord, hastigt upp och lemnade moder och son ensamme.

— Edvard, berätta mig hvad som är å färde, sade modern, med en rynkning i pannan. Anna Rush har vidrört en sak som jag väntar att få veta af dig. Är det sannt, att du friar till Lord Suffridges dotter?

— Ja, min mor, det är ungefär sanningen eller rättare sagdt: jag tror att det är de som fria till mig. Men den unga Lucy är verkligen rätt söt.

156

— Det är mycket underligt! det vore verkligen en ödets skickelse! Har den gamle Lorden någonsin talat om mig?

— Jag tror väl. Känner ni honom?

— Åh, sedan fordna tider då vi ännu båda voro unga. Han gjorde mig två gånger anbud om sin hand; första gången då jag redan älskade din fader, och andra gången sedan jag blifvit enka.

— Hvarföre gifte ni er icke med honom?

— Emedan jag ej kunde fördraga honom; han var en vild, egenkär menniska. Det fanns i hela hans väsende något som kom mig att rysa, då jag såg honom, isynnerhet den sista gången då jag, för att undkomma honom, fann mig tvungen att fly med dig, utan att för någon våga uppgifva min nya vistelseort. Hurudan är han nu?

— En gammal, sjuklig, spöklik gubbe. Han kan nu blott fördragas för sin dotters och sina rikedomars skuld.

— Älskar dig Lucy?

— Förmodligen, eljest skulle jag väl ej vara så förföljd af familjens gunst. Jag är icke nog rik att för den skull vara eftersökt. Men, min mor, tala ej med någon om mina planer, ej ens med Alice, jag ber er derom.

157

— Efter du så vill, skall jag ej göra det, ehuru Alice skulle vara högst intresserad deraf; men det är din hemlighet.

Mera blef icke yttradt om denna sak.

Dagen derpå satt Alice med en bok i handen uti en berceau i trädgården; men hennes ögon riktades alltjemt åt alléen till, der hon plötsligt varsnade något som förmodligen var mycket viktigt, ty hon darrade synbarligen och ett uttryck af lycka öfverhöljde hela hennes ansigte. Några sekunder förgingo sålunda, steg närmade sig och Edvard inträdde uti berceauen.

— Jag längtade att säga dig huru kär du är för mig, sade den inträdande; — derföre bad jag dig om ett samtal här.

— O Edvard, Edvard, hvad jag är lycklig; ni har då icke glömt mig, ni älskar mig ännu. Jag var så ängslig under er frånvaro; dystra drömmar, hemska aningar förföljde mig. Förlåt mig, Edvard, ty jag ser i edra ögon att jag för er är lika kär.

— Min dyra Alice, huru har du ens ett ögonblick kunnat misstänka mig för trolöshet? Jag, som lefver blott genom din kärlek, din ömhet, du, min älskade!

158

— Edvard, jag vill nu tala med er om en sak som är mycket viktig. Jag kan ej längre för den goda Lady Starling förtiga vår ömsesidiga kärlek; jag tycker mig derigenom begå en synd och hade jag icke gifvit mitt löfte, skulle mina känslor många gånger ha förrådt mig. Säg, hvarföre denna hemlighetsfullhet? Skall man bäfva för att utsäga något, hvari intet ondt ligger?

— Alice, hör mig! du känner mig tillräckligt för att veta, att vore jag icke af nödvändigheten tvungen att dölja mina känslor, hade jag länge sedan tagit dig till min maka, och begärt min moders välsignelse. Jag lider lika mycket som du af denna svåra ställning, men jag måste underkasta mig denna pröfning. Alice, har du då så litet förtroende till din vän, att du ej kan underkasta dig att följa hans råd, utan att alltid befara någonting? Tror du på min kärlek?

— Ja, Edvard, jag gör det, när jag ser er.

— Hvarföre då frukta?

— Jag fruktar icke, jag tycker blott att det är illa af mig att icke åt Mylady, som varit som en mor för mig, meddela det som rör mig så nära.

— Hvad ondt ligger deruti? Ditt hjerta hör dig till, Alice, och du behöfver ej redogöra för dess inre lif för någon annan än för mig.

— Är du säker, Edvard, att detta är rätt?

— Alice, min lilla, dyra vän, då du har så litet förtroende för mig, törs jag knappast säga hvad jag har att meddela dig.

— Nej, säg ut, Edvard; jag tror på dig; du är så ädel, du är så god, att jag litar på dig som på ... ja, som på Gud sjelf.

— Tack, dyra Alice! hör på mig och haf mod. Jag kommer att stanna här en liten tid, och sedan är jag tvungen att företaga en längre resa. Du får icke oroa dig; jag ber dig vara lugn och trygg. Vid min återkomst skall jag genast bevisa dig min tacksamhet genom att göra dig till min maka.

— Fastän hvarje dag, då du är borta, är ett sekel för mig, skall jag tåligt invänta dig, men mitt hjerta, det följer med dig.

— Min älskling! sade Edvard och slöt den smärta flickan i sin famn, tryckande en lång passionerad kyss på hennes vackra läppar. Alice, du är en engel, tro på mig och allt skall nog bli bra.

Alice hade för första gången känt sig maktlös att slita sig ur hans armar; hon var så lycklig, det ljud en så herrlig sång af innerlig hänryckning i hennes själ. Lefva och dö i hans armar, var allt hvad hon önskade i denna stund.

Det var han som slet sig lös ur hennes armar, och skyndade in i sitt rum.

— Förbannadt dumt! utbrast han, nu gäller det att skickligt styra sin båt; jag måste få henne härifrån, ty annars kunde hon blanda bort mina kort. Fördömda flicka! som på fullt allvar älskar mig och tror på mina löften att gifta mig med henne! Liksom om baron Edvard Glithingham skulle gifta sig med en fattig flicka, en miss Brown! Det är alltför lätt att narra flickan, det lönar knappast mödan. Lucy Suffridge är också alldeles öfvertygad om att jag är pinkär i henne. Jaha, fortfor han med ett hemskt skratt; visst är jag kär uti ditt vackra slott! Tag på dig dina stora miner, dina bestämda karl-façoner, men Lady Suffridge-Glithingham blir du ändock, om icke på fredlig väg, så ... jag vet nog hvad jag menar!

Han satte sig ned och skref följande bref:

Min Charles!

Nu är stunden inne då jag måste sätta din tillgifvenhet på prof. Jag befinner mig uti en f—n så svår belägenhet. Jag måste meddela dig hvad som hänt.

Min mor har hos sig en ung flicka, Alice Brown, dotter till en slägtinge, som emot familjens samtycke gifte sig och som nu befinner sig uti knappa omständigheter. Flickan är mycket söt och jag tillstår att jag varit litet kär i henne, fast än du väl kan förstå, att jag aldrig ämnat gifta mig med henne. Men nu är olyckan den, att hon förälskat sig i mig och påstår att jag lofvat taga henne till hustru. Nu är jag dock så godt som förlovad med Lady Lucy Suffridge och anar på förhand de mest rörande scener och förebräelser öfver min trolöshet. Du känner min mor, hon tar naturligtvis flickans parti och då börja åter de ändlösa förmaningar, med hvilka min mor öfvermåttat mig sedan min barndom.

Jag måste få Alice bort härifrån och det är på dig jag räknar för att rädda mig ur den svåra ställningen. Lucy Suffridge har på ett år rest till Amerika och innan hennes återkomst måste allt detta vara undanstökadt. Flickan har en böjlig karaktär och tror allt hvad jag säger; detta förenklar saken betydligt.

Lefde vi i fordna tider, vore ingenting lättare än att göra en enlevering, vidare skulle icke behöfvas. Men nu måste du, såsom mera van vid alla slags äfventyr, gifva mig ett godt råd.

Kan jag på ett års tid få henne bort härifrån, så hinner jag gifta mig. Sedan är saken klar. Jag kommer att vistas någon tid hos min mor och hoppas att snart få svar af dig.

Din vän
Edvard Glithingham.

HVAD SOM KAN HÄNDA NÄR MAN SVIMNAR

Den 1:sta Februari var nu inne; vintern var kall och det yrde alldeles oerhördt.

Uti det trefliga förmaket, sutto Lady Starling, Edvard Glithingham och den unga Alice. Den sistnämnde var särdeles glad denna dag. Sedan en längre tid, hade hon blifvit lugnare till sinnet, ty Edvard hade lofvat att snart underrätta modren om deras ömsesidiga böjelse.

Samma dag på morgonen hade Edvard sagt åt Alice, att han om aftonen ville tala med henne om någonting mycket viktigt, och bad henne komma ned uti en liten sluten veranda som låg i jemnhöjd med trädgården; det var Alices älsklingsställe; om sommarn var der svalt, och om vintern höll den sig särdeles varm.

Alice afvaktade med otålighet tioslaget, då Lady Starling plögade gå till sängs.

Sedan några dagar hade Edvard varit så utomordentligt god och öm emot henne, dessutom hyste hon för honom ett så obegränsadt förtroende, att hon ej förstod att det kunde ligga något orätt uti att bevilja honom hemliga möten. Hon ansåg honom såsom sitt lifs herre, och af hvem kunde hon väl vänta mera aktning än af den, hvars hustru hon en dag skulle blifva.

Edvard hade hela aftonen följt henne med sina blickar, hvilka liksom magnetiserade henne.

Baroneten var, såsom man sett, en usling, och som sådan beherrskades han af de vildaste passioner. Alices oskuld och rena hjerta hade utgjort hennes bästa vapen emot honom. Hon kände intet af en storartad sjelfbeherrskning; instinkten, en barnlig tro på Gud och en upphöjd ande, det var allt hvad hon egde till försvar för sin oskuld; men hittills hade detta varit nog, för att emotstå Edwards inflytande.

Kanske var det också allt detta som gjorde, att på samma gång han uppoffrade henne för sin egennytta, beherrskades han af ett vildt raseri vid tanken på att förlora henne.

Klockan hade slagit tio och Lady Starling lemnade rummet åtföljd af Alice, hvilken, då hon skulle taga godnatt af den goda frun, kände en underlig sinnesrörelse bemäktiga sig henne. Hvarföre? Det förstod hon ej, och det kan blott den fatta, som emot alla förnuftets lagar fått erfara aningars makt.

Alice gick in uti sitt rum, men då hon skulle lemna det, vände hon om, tog en liten bibel som låg vid hennes säng, och satte den uti sin ficka. Hon sade intet, hennes tankar hade vid denna handling ingen bestämd form; men då hon tog den, tryckte hon den hårdt till sitt hjerta liksom om hon känt det för svagt och haft behof af dess beskydd.

Efter en stund ilade hon ned för den mörka trappan; hennes hjerta klappade, hon stannade flere gånger och var nära att vända om. Hvarföre erfor hon just denna afton alla dessa känslor?

Kanske hade Edwards blick genomträngt hennes väsende med en underlig känsla? Kanske var det hennes goda engel, som ville beskydda henne emot det som skulle ske?

Hvem vet, om icke samvetets röst fått makt öfver henne, om hon icke hade återvändt — såvida hon ej med ens hört steg i sin närhet och känt sig omfattad af två starka armar. En brinnande kyss tystade det utrop som ville gå öfver hennes läppar; hon kände ett hjerta klappa emot sitt och då var hon icke mera rädd, hon erfor blott en utesäglig känsla af sällhet.

— Alice, Alice, hvad du är skön, hvad du är förtjusande! jag kunde icke återhålla min längtan efter dig, derföre kom jag. Alice, kom först upp i mitt rum; kom, jag ber dig.

Edvard hviskade alla dessa ord uti Alices öra; han tog henne som ett barn uti sina armar; han var liksom ursinnig.

— Nej, Edvard, nej, sade Alice svagt. Jag vill icke att du skall kyssa mig, ty det är synd; icke förrän vi äro gifta. Det är redan andra gången jag begår denna synd. Edvard, jag är rädd för dig ... Edvard, släpp mig ... Edvard ... Dessa ord dogo på hennes läppar och nu låg hon afsvimnad i sin älskares armar.

Han ilade med vild fart ned för trapporna, stannade först framför sin egen dörr, öppnade den sakta, och lade den sanslösa flickan på en soffa.

Hade någon dålig känsla bemäktigat sig hans själ, måste den vika för den engalika bild, som nu hvilade framför honom.

I samma ögonblick, knackade man på dörren och på tillsägelsen att stiga in, inträdde en karl hvars ansigte var fullkomligt undangömdt af en stor och en hög kappkrage.

— Nils, sade Edvard, fort! tag henne! ödet har hjälpt oss; hon är afsvimnad. Här är kappa, shawlar — fort, fort, vi ha icke en stund att förlora!

I ett nu var Alice insvept uti en stor skinnkappa och mannen, som försigtigt fattat uti henne, skyndade ut.

Edvard, som lyssnade helt darrande, hörde rullandet af ett åkdon; då sjönk han ned på samma soffa der Alice för en stund sedan legat, och brast ut i en konvulsivisk

gråt.

I allmänhet äro de mest moraliskt dåliga människor vid vissa tillfällen lättast underkastade sinnesrörelser. Menniskan är född med synd och utom den goda instinkten som visserligen finnes hos några, fordras det själfbeherrskning för att kunna följa en väg, som så ofta afviker från den naturliga böjelsen. Den, som icke öfvar sin karaktärsstyrka för det goda, är sina ingifvelsers slaf. — Sinnesrörelse är ofta blott en fattigdom på styrka; ohejdade utbrott af densamma äro alltid en brist på själfbeherrskning.

Edvard befann sig nu uti ett verkligt eländigt tillstånd; han var olycklig. Ja, denne samme man, som lugnt hade utfört sina djefvulska planer, var nu olycklig, ty han kände med ens det som hvarje människa åtminstone någongång i sitt lif måste erfara — en inre röst, som vaknar och anklagar en själf.

Man kan lätt förstå den villervalla som Alices försvinnande förorsakade. Edvard spelade sin rôle förträffligt; han låtsade ej veta af något och var tillochmed den första att föreslå efterspaningar, hvilka naturligtvis förblefvo utan resultat.

Emellertid hade Alice anländt till ett ställe i skogen undangömdt för allas ögon. Det stackars barnet var uti ett förfärligt tillstånd. Resan, som varade inemot ett dygn, var nära att taga lifvet af henne. Sittande bredvid sin följeslagare, som var stum vid alla hennes frågor, trodde hon sig ibland vara ett rof för någon elak dröm och väntade den stund då den skulle upphöra.

Det var nästan medvetlös hon ankom. Mannen, hvilken Edvard kallat Nils, lyftade henne ur åkdonet och nästan bar henne in, ty hon kunde knappt stå på sina fötter.

Rummet, i hvilket hon nu fördes, var ett litet uselt kyffe. Hon kastade sig på en säng och gaf luft åt sina snyftningar, dem hon hittills sökt qväfva. Alice var en af dessa svaga naturer som ej kunna gå emot strömmen, hvilka ej ens försöka det, ty de känna sina krafter vara för ringa dertill.

En stund hade förgått, då en gammal gumma inträdde och med sträf stämma frågade, om hon ej ville komma in och dela deras måltid.

Alice hade icke ätit på hela dygnet, men nekade dock äfven nu att göra det. Hon betraktade den gamla gumman med fasa och utbrast:

— Säg mig, hvarför ha de fört mig hit? hvem har gjort det? hvarföre är jag här? hvad vilja de mig?

— Tyst barn, fråga ej mig. Jag vet det ej, men sannolikt har ni gjort någonting mycket illa och är derföre här.

— Illa? hvad för illa har jag gjort? och hennes tårar strömmade åter.

Några dagar förgingo på detta sätt. Alices öfverspända sinnesstämning började lägga sig, och innerligt tackade hon Gud för det hon medtagit sin bibel, som nu var henne så kär och gaf henne så mycken tröst.

Gumman, som var den enda med hvilken hon egentligen kom i beröring, kunde icke förklara mera än hvad hon först hade sagt. Utom henne fanns uti den fattiga stugan blott en enda person, en fjortonårs flicka, till hvilken Alice kände sig dragen; men gumman hade förbjudit dem att tala med hvarandra; hon sade, att den unga missen skulle lära henne sina konster. Alice, som hade på sitt samvete blott en enda sak, och äfven detta tvifvelaktigt: att hafva älskat Edvard med så mycket förtroende, förstod icke hvad allt detta ville säga. Det är kanske för mycket sagdt, att samvetet förebrådde henne hennes kärlek till Edvard, men hon hade så mycket tänkt på gummans första ord, att hon blott kunde upptäcka ett begånget fel, och hvilket annat kunde väl detta vara, än att hon underkastat sig hans vilja?

Hennes fängelse var en hård pröfning för henne, isynnerhet derföre, att hon ej visste hvad som skulle inträffa sedan, eller huru länge det skulle komma att räcka. Småningom uppstod liksom ett hemligt förstånd emellan den unga Martha och den olyckliga Alice, och en dag lofvade denna åtaga sig framskaffandet af ett bref, adresserat till fru Starling, hvilket gumman nekat att afsända. Vi kunna straxt säga, att detta bref, som visserligen ankom till sin adressort, dock aldrig föll i Lady Starlings händer. Det hade blott till följd, att Alice blef bevakad med ännu större stränghet än förr; men ändock lefde hon i hoppet, att någon räddning för henne skulle finnas. Hon trodde alltid, att då Lady Starling skulle få hennes bref, Edvard skulle ila till hennes räddning. Icke en stund hade hennes hjerta anklagat honom att hafva haft sin hand med i detta dåd.

Hennes tro på honom var orubblig, och det var en lycka, ty hon hörde till dem, för hvilka ingen olycka kan finnas då de älska, och för hvilka döden är tusendefaldt lättare än förlusten af tron på den, hvilken de gifvit sitt hjerta.

Kort efter dessa tilldragelser for Edvard till Abbey-Hall, der vi redan sågo honom uppträda i egenskap af fästman.

Han insåg visst det vådliga uti hela detta företag och så som alla uslingar, kände han sig feg vid tanken på dess möjliga följder. Han underlät icke uti sina samtal med den gamle Lorden, att ingifva honom mod att påskynda hans förening med Lucy; en sak som ock ej var någon svårighet att få Lorden att lofva.

NEW-YORK OCH PARIS

Vi skola i korthet redogöra för Lucys resa till Amerika och hennes vistelse i New-York. Berusningen var fullständig, allt hvad hon såg öfvergick hennes drömmar. Med hennes karakter var det icke underligt, att hon i de amerikanska kretsarne blef synnerligen väl emottagen. Om hon liknade qvinnorna der, så hade hon ännu något, hvori hon öfverträffade dem; hon hade kommit till samma slutsatser som de, men icke genom yttre omständigheter eller genom andras inflytelser, utan genom en långsam inverkan af studier och läsning. Hon var mera qvinlig, mera artistisk; allt, som var skönt och sannt, fann ögonblickligen ett genljud inom henne. I detta sköna land, som med så stora steg kommit till full insigt af det rätta, insög hon de praktiska idéerna om den individuella friheten. Hittills hade dessa funnits inom henne blott såsom principer, men nu kände hon, huru hennes vingar växte och voro färdiga att breda sig ut till flygt. Fru Rush omgaf henne med kärlek och med all den trefnad den sanna ömheten kan uttänka. Lucys trefliga salong, hvilken vi redan känna genom det bref vi meddelat från en af hennes beundrare, såg ett utvaldt sällskap samla sig omkring den älskvärda värdinnan. För att begagna ett engelskt uttryck, var det en verklig steeplechase, som egde rum för att bli emottagen i detta lilla trefnadens tempel. Lucy kände sig i sin rätta sfer och den utveckling som engång hade börjats inom henne i lady Marys salong, fick nu blomma ut i hela sin prakt. Men huru än ett sådant lif behagade henne, var hennes intelligens alltför kraftig, för att icke behöfva någon mäktigare föda. Hon kastade sig begärligt öfver allt som kunde öka hennes kunskaper. M:r R., en af New-Yorks framstående målare, beledsagade henne i tafvelgallerierna och i målares och skulptörers atelierer, och han kunde icke nog förundra sig öfver den fina smak, med hvilken hon bedömde konstnärernas skapelser i deras stora, liksom i deras mindre detaljer. M:r Wight var lycklig att kunna föra henne upp till de mera intressanta förhandlingarne uti lagstiftande kammaren, och Lucy njöt med berusning af detta politiska och intellektuella lif, som omgaf henne. Flere gånger då hon var ensam, började hon skratta åt sina egna underliga tankar. Hon glömde sig sjelf, sin personlighet, alla de förhållanden, som binda människan lik en träl vid konventionella lagar; hon valde sig ett yrke, hon såg sig i sin inbillning verksam deri, men i ett nu var hägringen borta och — hon var åter en qvinna. Men den dröm, hvori hon med den största förtjusning invaggade sig, var den, att med några likasinnade vänner börja ett upplysningens korståg uti det gamla Europa, så inrotadt uti sina gamla seder, sina gamla idéer, att det barnsligt upprepar frihetens skri, utan att förstå det, och ändock betraktar Columbias ädla folk som ett öfverdådigt barn. Hvad dessa drömmar voro sköna! De hade blixstens kraft, som genomtränger rymden — hvarföre skulle de ej vara annat än drömmar! Mången kan tycka, att uti allt detta låg en hög grad af Don-Quixoterie, men låt vara! förtjenar Cervantes verkligen de lagrar en efterverld skänkt honom, ty hvad gjorde han? Han förlöjligade en stor, en upphöjd, mäktig känsla, ridderligheten, en känsla, som, o ve! af honom blifvit till grunden afmejad. De nuvarande generationerna anse det slafviskt att vara ridderlig, men de ha icke besinnat, att det är vida mera slafviskt att icke våga vara ridderlig. Vi tro oss icke kunna lyckas att beröfva Cervantes hans lagrar för att förflytta dem på Don Quixotes hufvud och vilja blott säga, att så länge människan blir tvungen att böja sitt hufvud under godtyckliga despotiska lagar, så länge hon icke vågar handla efter sitt samvete, utan att derföre blifva utpekad, kan icke ens den transatlantiska kabeln förena den gamla verlden med den nya.

174

175

176

Lucy var en af dessa förtärande intelligenser, som kunna omfatta allt, intressera sig för allt, ingå i de mest praktiska detaljer och ändock genomsvinga verlden i inbillningens drömmar ...!

177

Den tid, hon ämnat stanna i Amerika, förgick med blixstens snabbhet; hon lemnade detta land med förnyade krafter. Då hon rest från Abbey-Hall, var hon ett tidigt utveckladt barn, nu egde hon en sannt qvinlig tillförsigt.

Om mina läsare ännu erinra sig de scener, som försiggingo på ångbåten Arabia och samtalet emellan Lucy och hennes amerikanska kammarjungfru Mary, så kunna de uppfatta hennes framtids planer. Vi hafva någonstades sagt, att så snart Lucy tagit de första stegen på frihetens väg, en kamp komme att uppstå emellan henne och hennes fria ande, hennes fria idéer; tvivel underkastadt vore hvem som komme att segra. Nu var för Lucy tanken att återkomma till Abbey-Hall mer än svår, den var omöjlig; hon kände sig oförmögen att åter inträda inom den krets af kedjor, hvilken hon engång hade brutit. Hennes faders vilja att gifva bort henne, hvilket hon tillskref hans sinnessvaghet, afskräckte henne ifrån hemmet. Hon var ej rädd för strid, men hon bäfvade tillbaka för tanken, att denna strid måste utkämpas emot hennes fader, och isynnerhet emot en, hvilken var så moraliskt svag. Att uppoffra hela sin framtid för en idé, som hon ansåg sakna förnuftiga skäl och lefva med en människa, som hon ej kunde fördraga — nej, det var dock ännu omöjligare än allt annat.

178

EN ÅTERFUNNEN VÄN

Nu befann hon sig sedan någon tid i Paris och der njöt hon af allt, som denna stad har att erbjuda. Paris är riktigt intressant, tycka vi, endast för dem, som vilja lära sig något och när förhållandena gynna tillfredsställandet af denna smak. Kommer man dit utan att kunna intränga i alla detaljer af detta samhälle, som är så mångfaldigt sammansatt, kan man ej vara fullkomligt tillfredsställd. Det blir då som med hvarje sak till hvars djup man ej tränger.

Allting här i verlden kan bli intressant då man är i stånd att tillägna sig en djupare kännedom deraf. Ingen lära är torr, blott man intresserar sig för den. Och huru uppkommer intresset? jo, genom kännedom om den grund, på hvilken denna lära stöder sig. Huru många säga t. ex. icke, att matematik, astronomi, mineralogi, språkkunskap etc. äro torra ämnen för förståndet, men de hafva orätt. Hvarje människa vill uti det, hvarmed hon sysselsätter sig, inlägga någonting utaf sig sjelf, och sker detta icke genom upptäckter och afhandlingar hvilket är ett privilegium för de högre begåfvade, så sker det genom omdömen, eller åtminstone genom det arbete tanken haft att utföra, för att kunna anse den förvärfvade kunskapen såsom sin egen.

Huru kan man då i våra dagar begära, att qvinnan skall kunna stå på den ståndpunkt, man vill se henne intaga, för att anse henne vara förmögen att uppfatta mera vidsträckta och svåra kunskaper? Theorien felar genom brist på helhet, praktiken har samma brist och huru kan man då förvärfva sig en omfattande öfersigt af det?

Lucy hade lyckan att kunna göra hvad henne behagade, se allt som intresserade henne och lära sig allt som hon hade lust att veta. Vi hafva redan antydtt att hon ville vara nyttig, att hon ville arbeta för menskligheten, såsom hon i sitt sköna oförstånd, full af tro på det goda, yttrade sig. Men hvad ville hon uträtta? till hvad ämnade hon använda sina krafter? "Till allt det goda", det var det svar hon skulle hafva gifvit på dessa frågor.

Ett sådant svar kan förefalla barnsligt, men är det likväl ej; att det endast var drömmier, det förtjenar vårt medlidande hellre än någon annan känsla. Den starka viljan, energien, önskan att verka och vara nyttig, till hvad skulle den tjena, om man ej hade ett mål, någonting bestämdt att uträtta? Men hvari låg då felet, ty det måste hafva funnits ett något, som hindrade uppfyllelsen af det hela? Alla materialier funnos i rikt mått, men det, som saknades, var — en uppfostran i harmoni med de skatter denna karakter bar inom sig. Kunskaper funnos äfven, ty hon hade läst mycket, kände flere språk, hade gjort sig förtrogen med många läror och idéer, hvilka skänkt stadga åt hennes tankar och förstånd. Om detta icke var nog för att fullända hennes karakter — hvad var då mera egnadt därför? Hvad? En planmessig riktning i hennes uppfostran, en större ordning och reda i hennes kunskaper och ett mera praktiskt omdöme om de sociala förhållandena.

Huru många krafter ha icke gått förlorade genom detta fel, under det martyrerna därför sjelfva äro oskyldiga? Martyrer? Ja, detta ord vidhålla vi, trots mången kanske kommer att finna det öfverdrifvet. Är det då ej ett martyrskap att, när man kommit till den ålder då man kunde blifva nyttig, finna att det är omöjligt, att hela ens lif är förfeladt? Man ser andra arbeta och göra sig nyttiga, man sträfvar sjelf till samma mål, men till hvad man än söker använda sina krafter, kännes fångens tunga kedja fasthålla en vid den pelare, ifrån hvilken man ej kan aflägsna sig mer än vissa, afmätta steg — pelaren det är samhällets anspråk på qvinnan — kedjan, den uppfostran detta samma samhälle bestämt för henne.

Det jag nu sagt hade Lucy ännu ej kommit till insigt af, hon hade blott en aning derom; erfarenheten skulle komma att gifva hennes illusioner hårda slag. Men hon var nu ännu lycklig, hon njöt af lifvet, hon drömde; ja — låtom oss icke missunna henne denna lycka. Huru herrligt är det ej ibland att lefva ofvanom den kalla verkligheten. Ofta är en stund af lycka, vore den också blott fostrad af inbillningen, en skatt, hvilken under hela ens lefnad förvaras i hjertats djup.

Åt hvilket håll vände Lucy väl först sina tankar? Till den sköna konsten, för hvilken hvarje högsinnad människa uti någon vrå af sin varelse eger en större eller mindre ömhet.

Lucy erfor ett slags feberaktigt behof att göra sig bekant med allt det märkvärdiga, som hon visste Paris hade att erbjuda. Hon hängaf sig äfven här med tjusning åt allt det stora och det snillrika, som fann ett så villigt återljud uti hennes själ. Hon gjorde sig bekant med Frankrikes litterära förhållanden och kände sig nu vara uti den krets hon alltid drömt sig; hon hade liksom aflagt alla gamla tankar, alla gamla fördomsfulla idéer, hon njöt af lifvet i dess fullhet.

Visst återvände hennes tankar emellanåt till Abbey-Hall, der hon såg sin gamle fader förgäfvets väntande henne. En inre dämpad röst lät stundom höra sig, men hon tillskref densamma en gammal vana och genom uppfostran framkallade fördomar, ty när hon rådfrågade sitt samvete, fann hon alltid något giltigt skäl till försvar för sitt handlingssätt.

En dag, då Lucy företagit sig att bestiga Vendôme-kolonnen, blef hon öfverraskad af att der på platformen igenkänna sin gamla bekantskap, baron Lejonstjerna. Hon helsade honom helt ogeneradt, men märkte tillika den illa dolda sinnesrörelse hennes oväntade åsyn hos honom framkallade. Efter att hafva vexlat några frågor angående vistelsen i Paris, åtskildes de.

— Herr baron, sade Lucy, jag bad er sednast att icke glömma bort oss på Abbey-Hall; nu upprepar jag min bjudning, men det är nu i Paris jag måste taga emot er, och hon lemnade honom sin adress.

— Är det lady Glithingham jag bör fråga efter?

— Huru? har detta rykte äfven nått edra öron? Nej, herr baron, det är ännu samma Lucy Suffridge, hvilken nu efter många äfventyr befinner sig ensam i Paris, liksom ni första gången såg henne ensam under den stora eken. — Hon log härvid något skälmskt emot honom och försvann med lätta steg, innan Oskar Lejonstjerna hann hemta sig från sin förvåning.

Denne glömde emellertid allt som omgaf honom och gick med fasta steg till sitt hem. Det var först då han kom till det hus han bebodde, som han afkastade det yttre lugn han hittills pålagt sig. I ett nu var han uti sitt rum, der han häftigt kastade sig i en soffa.

— Detta fattades! sade han till sig sjelf. Jag hade just börjat blifva förnuftig, då den ljufva och på samma gång plågsamma bilden åter lifslevvande står för mina ögon! Det kan man kalla en ödets skickelse. Hvad betydde väl hennes ord, ty hennes fader talade om hennes förlofning, såsom om någonting fullkomligt afgjort? — Hade han kanske gissat mina känslor? — Ville han aflägsna mig? — och af hvad skäl? — Nej, allt detta förefaller otroligt. — Sak samma — — Hon skrattade åt min fråga, och det bevisar att hon är fri ... Se så, gamle narr, har du kämpat så mycket och dock ej hunnit längre ... Det är visst intet lysande bevis på en utomordentlig själsstyrka hos dig, min käre Oskar. Studerandet af gamla manuskript syns hafva föryngrat ditt hjerta. — Men för tusan! jag må väl ej glömma min middag för det ... Men hvarföre befinner hon sig då här ensam?

Nu satte sig Oskar åter, ehuru han redan fattat sin hatt, lade armarna i kors och försjönk ånyo i djupa tankar. Flere gånger framtog han sin klocka ur vestfickan, öppnade mekaniskt locket, såg medvetslöst på den och lade den tillbaka. Efter en stund steg han upp, närmade sig kaminen, jemkade ljusstakarne, flyttade några böcker på sitt skrifbord, vid hvilket han derefter nedsatte sig och började skriva. Middagen tycktes derunder blifva glömd, ty ännu flere timmar sednare finna vi honom i samma ställning.

Dagen derpå stannade Oskar Lejonstjerna utanför Lucys dörr. Det var icke utan en stark hjertklappning han inträdde i den trefliga salongen, der hon emottog honom. Ehuru hon blott en kort tid hade bebott den, hade hon dock hunnit meddela någonting af sin egen karakter åt alla dess föremål. Ut i en vas på bordet stod en artistiskt sammansatt bukett af rosor och liljor; en vacker lithografi af Müllers André Chénier stod på ett staffli och då han inträdde, höll Lucy just på att ställa den i den förmånligaste dagern. Hon helsade honom såsom en gammal vän och en stund derpå voro de inbegripna i ett lifligt samtal. Efter hvad mina läsare redan känna om Lucys karakter, kunna de lätt förstå, att hon ej kände sig det ringaste generad af det ovanliga i sin ställning.

Oskar Lejonstjerna erfor, så frisinnad han än var, en oförklarlig känsla som sade honom att den belägenhet, i hvilken Lucy nu befann sig, icke var rätt passande för en så ung, så förtjusande qvinna. Kanske var det den fara, hvori hans hjerta befann sig, som gjorde att deras röler ombyttes; det var han som kände sig blyg, hon åter var fullkomligt fri ifrån allt tvång. Männens bedömande af den bildade qvinnan är ofta nog skeft, kanske till en del därför, att deras umgänge ej inskränker sig till dessa. Oskar var icke en exalterad menniska, ej heller hade han förlorat sitt hjertas friskhet; han var en allvarlig rättänkande man. Sedan sin barndom hade han lärt att beherrska sig sjelf och kanske hade det legat ett visst öfvermod i den lugna blick, hvarmed han betraktat sin framtid. Han hade trott sig hålla sitt hjerta i sin hand och ej velat gifva det åt någon annan än den han dömt värdig att blifva hans lefnads följeslagarinna, och nu hade det blifvit taget innan han hunnit fråga sig sjelf om denna var den rätta. Kanske var det emedan hans hjerta talat, förrän det föll honom in att rådfråga sitt förstånd. Kärleken, denna underbara konstnär, hvilken målar de vackraste taflor utan att det finnes en enda skugga i dem, hade i hans ögon ställt Lucy på en piedestal, der han betraktade henne med vördnadsfull beundran. Han älskade ej blott, han dyrkade, men såsom alla grundliga män, var han medveten om, att han frivilligt ställt henne på denna höjd.

Några veckor hade nu förflutit och Oskar, som hade många vänner och bekanta i Paris, aflägsnade från Lucy olägenheterna af hennes ensamma ställning, utan att hon sjelf märkte det.

Oskar var ädel i alla sina principer, fast uti sina föresatser och dessutom i hög grad förbehållsam uti allt som rörde kärlek; han hade aldrig ens med det aflägsnaste ord häntydt på den känsla han närde för Lucy. Ju mer han var i tillfälle att lära känna henne, desto mer hade den luftiga bild som under ett års tid föresväfvat honom, öfvergått till en verklighet. Hos Lucy fanns en poesi som fullkomligt omedvetet omgaf henne, och hvilken egentligen blott var ett uttryck af hennes älskliga väsende, af ett så okonstladt sätt att vara, att drömmier alldeles icke kommo i fråga. Den kärlek, en närmare bekantskap med henne ingaf, var lika litet idealisk som den var

materiel; det var en intellektuel kärlek, blandad med poesi. Hon var så snillrik och ändock så förtjusande, att man knappt visste hvad man hellre ville: se på henne eller höra hennes ord, men man föredrog dock alltid det sednare. Med ett ord, Oskar började känna sig sjelf, sina idéer, sina tankar så införlifvade med henne, att han var idel öra och öga när han befann sig i hennes närhet, och idel beundran när han tänkte på henne.

Men hvad skola vi säga om Lucy? Var då hennes hjerta så väl bepansradt mot kärlekens angrepp, att Oskars upphöjda karakter ej kunde få det att klappa? Var hon då så fri från all qvinlig svaghet, att den vördnadsfulla beundran hon läste i hans blick ej gjorde det minsta intryck på henne? Nej! Lucy var stark, men hon var blott människa; hon var en ovanlig qvinna, det vill säga: den manliga riktningen i hennes karakter hade icke utplånat den enthusiastiska beundran för det ädla och det goda, hvilken ofta efter att hafva varit blott en allmän känsla slutar med att hänföra sig till en enda personlighet. Aldrig hade hon ännu till sig sjelf ställt den frågan: "älskar jag honom?" och svårligen hade hon kunnat besvara den om någon annan framställt den för henne. Kanske hade hon dock sagt: — Då man gör sig reda för att en sträng vibrerar inom en vid åskådandet af ett konstens mästerverk, är väl detta kärlek? Då man förtröstansfullt höjer sin blick till det som man känner stå öfver sig, är detta kärlek? Det intresse man hyser att kunna uppfatta en annans idéer, lyckan att hafva funnit det ideal förverkligadt som man drömt sig, är allt detta kärlek? — då älskar jag.

EN SVENSK JULAFTON I PARIS

Oskar vistades i Paris för att på stället studera de återstående minnena af den tid, då franska revolutionen uppträdde som den första påskyndande stöten Europa erhöll på en väg, som det sedan denna tid fortfarande följer och hvars mål är frihet. Han höll sedan några år på med författandet af ett arbete, hvars syfte var att med historiska fakta bevisa världens framåtskridande emot lösningen af det stora problemet: erkännandet af den individuella friheten. Vi sade redan att han ej var någon drömmare, han var en djup tänkare; hans naturliga gåfvor, hans sträfvan efter det goda inom möjlighetens gräns, jemte en grundlig uppfostran, hade utstakat den bana, längs hvilken hans lif skulle skrida fram.

192

Lucy hade vid sin ankomst till Paris afsändt ett bref till sin fader, i hvilket hon öppet och logiskt utvecklade sin karakter och sina idéers riktning. Brevet var ömt, och i varma uttryck framställde hon huru hennes inre var upproriskt, såväl emot att återvända till Abbey-Hall, som emot giftermålet med baronetten. På detta bref väntade hon nu ett svar och begynnade redan blifva orolig öfver att hon icke fått det. Hon hade nu vistats några månader i den hänförande staden och hade, tack vare Oskar Lejonstjerna, gjort några högst angenäma bekantskaper. Mycket ofta samlade sig ett litet intressant sällskap, bestående af svenskar, engelsmän, och några finnar än hos den ena, än åter hos den andra af de familjer, hvilka utgjorde en föreningspunkt för den lilla intelligenta nordiska verld, som bildat sig inom detta stora Babylon.

193

Det var den 24 December och Lucy var af en af dessa familjer inbjuden att bivista en af dessa för hjertat så kära familjefester, hvilkas medelpunkt utgöres af den beprydda julgranen. Lucys ungdomliga sinne, så emottagligt för allt godt och rent, hade vid första anblicken af den förenande kraft som låg uti denna sed, blifvit gripen af en sinnesrörelse, hvilken hon icke ansträngde sig att dölja. Alla voro högtidligt stämnda, en del påmintes genom den om hemmet, fosterlandet, frånvarande vänner; och de, för hvilka den ej hade samma betydelse, erforo dock en känsla af värme, som spred sina strålar omkring dem. Den trefliga julgubben, öfverströdd med puder för att påminna om hemlandets snö, utdelade åt de närvarande några mer eller mindre anspråkslösa gåfvor. Ingen hade blifvit glömd och Lucy blef helt öfverraskad att med ens se sitt namn på en lång, temmeligen stor låda. Hennes hand darrade af nyfikenhet och intresse, då hon afklippte snöret, borttog omslaget och öppnade locket på lådan. I densamma lågo de finaste lithografier af hennes älsklingstaflor. Lådan stod på golvet då hon öppnade den, och det var på knä framför den, som hon satte dess innehåll i dagen. Nu upplyfte hon sitt vackra hufvud och hennes ögon ilade spejande omkring till alla de församlade. Då de föllo på Oskar, hvilken vi måste tillstå, att hennes tankar genast utmärkt som gifvaren och hvilken stod till hälften dold af granen, derifrån han oroligt betraktade henne, blixtrade hennes ögon till och stigande hastigt upp, gick hon fram till honom. — Tack! sade hon. — Det var allt. Men huru mycken mening inlade icke röstens upprörda klang i detta ord! Hon återvände derpå till lådan, upptog försigtigt dess innehåll och, bärande det varsamt till ett bord, invid hvilket Oskar ännu stod orörlig, öfverlycklig försänkt i betraktande, vände hon sig med ett själfullt leende till honom och sade:

194

— Herr baron, kom, låtom oss tillsammans genomgå dessa vackra bilder! Allt vackert vinner ännu mera på att betraktas af tvenne dess beundrare!

Under hela återstoden af aftonen var Lucy ännu mera förtrollande än vanligt. Hela hennes väsende hade fått en tillökning af tjušnjingskraft. Hon var så qvinlig, så vemodig, så omotståndligt älskvärd, att hennes blotta åsyn bidrog att ännu mera förhöja hela sällskapets stämning. Oskar var icke mera hvad man kallar kär, han var hänförd. Det föreföll honom som hade hans själ genljudad af en herrlig, öfverjordisk sång.

195

Alla de församlade beslöto att sluta aftonen med en liten promenad längs boulevarderna, hvilka denna tid erbjuda en så egendomlig anblick. Längs trottoirerna stå små trädgårdar, der hvarjehanda goda saker försäljas, och de, hvilka kanske omkring sig församla de flesta köparne, äro "*les marchands de gaufres*" [1]. Då man närmar sig dessa sistnämnda butiker, får man för några sous en stor förträffligt tillredd voffla, beströdd med fint socker, och ständigt möter man välklädda personer, enhvar med en sådan i handen, i hvilken de helt förnöjda bita. Men denna afton skulle också hafva ett slut; man följde Lucy till hennes hem och då Oskar bar upp julgåfvan i hennes rum, räckte hon honom handen och sade:

[1] Voffelförsäljare.

— Herr baron, tillåt mig ännu engång att uttrycka den djupaste tacksamhet för den tanke ni fäst vid denna gåfva. Den blir mig mycket kär, och ett vackert minne ifrån Paris och af vår bekantskap.

196

Då hon räckte honom sin hand, den han vördnadsfullt tryckte till sina läppar, höll Lucy i den andra ett bref, hvilket Mary vid hennes inträde i salongen lemnat henne.

Detta ögonblick stod sedan ofta klart för dem, då de påminnte sig huru Lucy då i den ena handen höll framtidens förhoppningar och i den andra den kalla verkligheten. Hvem har ej haft sådana erfarenheter i lifvet? Ja, det händer ibland, att ödet liksom utväljer just de lyckligaste stunder i vårt lif för att åter rycka oss ned till det som utgör lifvets öfvervägande beståndsdel — olyckan.

Då hon blef ensam, vände hon sig långsamt bort ifrån dörren, genom hvilken Oskar just nu försvunnit och vandrade flere hvarf i rummet med handen tryckt emot pannan. Derpå stannade hon framför några blommor och efter att en stund hafva betraktat dem, utbrast hon liksom med en klagan i sin röst:

— Denna ros har också engång, full af styrka, hållit sig rak på sin stam, men alltefter som den öppnade sin kalk, lutade den sitt hufvud ned mot jorden. Är icke jag nära nog i samma belägenhet? Jag höjde stolt mina tankar emot verldsalltets obegränsade regioner; jag trodde mig kunna inslå en ny väg, på hvilken så mången strandat och nu, har jag icke dag för dag känt min sjelfständighet förminskas under det jag upptagit andra idéer, hvilkas tjusningskraft jag förut ej ens anat? Kan jag då ej strida mer? Har jag tappat bort mig sjelf? Nej, o nej! det kan ej, det får ej vara så! Jag har aldrig ännu känt kärlekens förvillande kraft, jag vet ej om det är just denna känsla jag erfar, jag vet blott, att jag gerna ville likna honom!

Då ljudet af dessa sista ord nådde hennes öra, verkade de liksom en brytning i den vemodiga stämning, hvori hon befann sig, och ställande blommorna, dem hon ännu höll uti sin hand, tillbaka på bordet, tillade hon med lifligare röst:

— Jag tror nästan jag höll på att bli svärmisk! Gud bevara mig från sådant! Oskar Lejonstjerna är blott en god allvarlig vän, hvilken Försynen ställt i min väg för att hjälpa mig att reda mina något förvirrade tankar om lifvet och att bringa en helsosam klarhet i mina alltför mållösa stråfvanden.

I det hon yttrade de sista orden antydde ett uttrycksfullt ansigtsspel, att hon hade glömt det bref hon höll i handen, och nu öppnade hon det. Lucys sinnesstämning måste ha varit särdeles öfverraskande för henne sjelf, då hon så kunnat förbise en så vigtig händelse som emottagandet af det så länge väntade brefvet. Det inträffar ibland med de mest lugna personer, att en oväntad känsla som med ens tar öfverhand hos dem, tvingar dem att begifva sig ut på spaningar efter sig sjelfva. Och vid denna plågsamma tankeansträngning är allt annat, som är fremmande för det egentliga målet, ett *non est*.

Då Lucy, som nu återkommit till verkligheten, kastade sina blickar på brefvet, greps hon af en häftig sinnesrörelse. Handstilen var Anders Black's och brefvet var undertecknadt af honom och Jenny. Hon läste:

”Högt älskade och vördade Lady Lucy!

Abbey-Hall ser ut som en graf, sedan dess engel flugit sin kos. Vi förstå nog huru svårt det är för er, fröken Lucy, att återvända till dessa murar, men gamle Anders och Jenny bedja dock deras älsklings-barn att ej glömma bort en gammal olycklig far, som ej har någon annan än sin dotter, för att trösta honom. Lord Suffridge blef vid ankomsten af ert bref alldeles utom sig; han talade om att skicka efter er, att hindra er att fly, och slutligen insjuknade han, sannolikt öfverväldigad af sina egna plågsamma tankar. Han yrar alltemellanåt och då ropar han på er och säger att hans själs salighet beror på er. Hvad vi kunnat få reda på, är att han är förskräckligt plågad af en tanke, som alltjemt förföljer honom och som ni skall försona. Han fäster en gränslös vikt vid ert samtycke till giftermålet med Sir Glithingham.

Skulle vi ännu få tala till er såsom till det förra älskliga barnet, hvilket våra hjertan höllo så kärt och som hade förtroende till sina gamla vänner, skulle vi säga: — Vi förstå den svåra ställning, hvori ni befinner er, men lord Suffridge är er fader och Gud vill att barnen, sålänge det ej strider emot Hans bud, skola lyda sina föräldrar. Om ni icke kan blifva Sir Glithinghams hustru, hvilket vi rätt väl kunna fatta, så visa åtminstone er fader, att det är en stark öfvertygelse, som hindrar er från att uppoffra er sjelf, och att ni i allt annat vill visa honom barnslig tillgifvenhet. Låt ert hjerta tala och strid ej emot dess röst! — Så skulle vi hafva sagt då, fröken Lucy, och nu hoppas vi, Mylady, att ni ej misstycker vårt fria språk, utan kommer hit.

Edra gamla orubbliga vänner och trotjenare
Anders Black — Jenny Johns.

Abbey-Hall den 19 December 186 . .”

Då Mary en stund sednare inträdde i salongen, förskräcktes hon vid åsynen af Lucys upprörda sinnesstämning, det var liksom hade den unga starka flickan blifvit krossad; hon gret utan tårar och det var blott dofva snyftningar som frambröto ur hennes bröst, hvilka gáfvo tillkänna hennes sinnesrörelse. I ena handen höll hon ännu brefvet, med den andra tryckte hon sitt hjerta, liksom hon velat återhålla dess vilda slag.

— Hvad har händt? frågade Mary med förfäran, ty hon hade aldrig sett sin matmor så uppskakad. Dessa ord återkallade Lucy till medvetande af sig sjelf; med ett mildt leende räckte hon handen åt Mary, liksom hade hon känt behof af ett menskligt beskydd emot sig sjelf.

— Nu vet jag hvad det vill säga, att lida, sade hon, nu förstår jag hvad ordet ”olycka” betyder.

Hon nekade att uppfylla Marys bön att lägga sig och sedan hon skickat denna till

hvila, kämpade hon ännu länge en strid med sig sjelf. Med ens gick hon till sitt skrifbord, framtog ett kort med Oskar Lejonstjernas porträtt, betraktade det länge och fattande ett raskt beslut, skref hon följande rader:

”Herr baron! Jag befinner mig i en belägenhet då ett godt råd är ovärderligt. Vill ni vara den, som gifver mig det?

Lady Suffridge”.

Sedan Lucy förseglat denna biljett, kände hon sig mycket lugnare och gick nu att söka hvila efter att först hafva väckt Mary och tillsagt henne att på morgonen afsända brefvet.

EN AFHANDLING OM SKYLDIGHETER

Då Lucy vaknade, kände hon sig en stund orolig, icke för att hon inom sig skulle ogillat sin handling, utan derföre, att hon ej visste huru Lejonstjerna skulle betrakta den. Hon satte sig i sin salong och sökte återvinna jemnvigten i själen; hon hade fullkomligt lyckats häri, då Lejonstjerna inträdde, mycket blek och orolig. Med hastiga steg gick han genom rummet och när hon räckte honom handen till hälsning, kunde han knappt uti denna lugna, värdiga qvinna igenkänna den vemodiga och hjertliga varelse han dagen förut hade sett.

203

— Herr baron, har ni förvånats öfver mitt bref, så kom ihåg, att det icke ligger i mitt lynne att trampa den vanliga stråten. Ni har flere gånger försäkrat mig om er vänskap och nu frågar jag er öppet, vill ni gifva mig ett godt råd? Vill ni vara mitt samvete? Jag vet ej huru ni bedömt mig — kanske mycket strängt och jag erkänner, att ni haft orsak dertill. Ni känner ej de förhållanden i hvilka jag befinner mig, allt hvad ni vet, är att den dag, då jag för er redogjorde om min uppfattning om friheten och ni frågade till hvilket mål jag sträfvade, jag ej förmådde svara er annat, än: till frihet! Det var af er jag hörde de första ord om skyldighet, ni sade, att hvarje människa har ett mål, till hvilket hon bör sträfva och att vår lycka mycket beror deraf, om vi valt den rätta vägen, och att det är genom uppfyllandet af våra pligter som vi säkrast kunna nå densamma.

— Lady Suffridge, då jag försäkrade er om min tillgifvenhet, var det i hopp att ni någongång skulle taga den i anspråk och sätta mig i tillfälle att bevisa dess djup. Jag har ej bedömt er illa, det vete Gud! och ehuru det i edra idéer funnits ett och annat som jag ej kunnat uppfatta, har jag alltid ansett felet ligga hos mig sjelf. Det är visst sannt, att jag ibland undrat huru ni kunnat blifva så stark, huru ni kunnat uppnå en så hög grad af sjelfbeherrskning, då ni blott hade en dunkel aning om de sträfvanden ni ville egna ert lif åt. Men ni sade mig engång: qvinnans uppfostran är grundad på framtiden, hon uppfostras ej så att hon skulle kunna följa en viss riktning, hon måste afvakta, att den ställning hon slutligen kommer att intaga i lifvet, skall utstaka banan för henne. Ni sade, att en underlig ödets skickelse hade kommit er att förfela ert lif, emedan ni lärt för mycket för att ej syfta högt, för litet åter för att lätt kunna finna ett mål för ert lif! Sedan jag hört denna förklaring, blef er karakter tydlig för mig. Lucy Suffridge, jag högaktar, beundrar och värderar er för mycket för att någonsin kunna bedömma er ofördelaktigt.

204

— Ni skulle ha rätt att gifva mig förebråelser herr baron, ty jag vet sjelf huru barnlig jag är; men tro för all del icke att det är lust till arbete som saknas mig; ni vet, att jag gjort flere försök i olika riktningar, men det som omger mig är ännu så nytt, så fullt af intresse för mig, att jag icke kunnat lugna mig tillräckligt för att följa edra förmaningar och välja mig en bestämd verkningskrets. Dessutom har jag knappast haft någon ungdom och jag vill njuta af lifvet innan jag allvarligt och oåterkalleligt beträder den väg, hvars svårigheter jag ännu hvarken förmår att i hela deras vidd uppfatta eller har lust att bekämpa. Ni känner icke, ni, som är en man, hvad det vill säga att hela sin ungdom igenom ha törstat, utan att dock få en droppe från den efterlängtade källan. Den dag, då man ändtligen närmar sina läppar dertill, liknar man en person, som efter en långvarig sjukdom ser ett bord dignande af öfverflöd. I ett liknande fall befinner jag mig nu. Men låt mig nu begära ert råd.

205

— Var försäkrad om, att jag skall råda er så godt jag kan.

— Tack, herr baron! Då jag vänder mig till er, så sker det emedan jag känner mig oförmögen att sjelf och ensam lösa de gåtor, som framställa sig för mig. Det händer mig kanske för första gången att jag nödgas anlita en annans omdöme. Jag har varit öfvermodig och jag straffas nu derföre, ty jag känner mig ur stånd att sjelf se klart i det som rör mig.

206

Lucy, som hade tagit plats i ett soffhörn, fattade nu uti en blyerzpenna och i ett nu var den afbruten. Det var icke en känsla af häftighet, som ledt henne dertill, det var blott ett slags yttring af en vanmäktig kraft. Det var liksom hade hon genom denna rörelse aflägsnat resten af den tvekan hon ännu hyste; eller måhända ville hon genom detta utbrott dämpa den alltför starka röst, som talade i hennes inre. Under samtalets gång hände det ibland, att hennes ögon under långa stunder irrade utan ett bestämdt mål, men undvikande att möta Oskars; en annan gång åter var hennes klara blick lugnt fäst på hans då hon talade, liksom sökte hon i den kraft och mod. Det ges personer, hvilkas uttryck och gester lätt kunna återgifvas; det finnes åter andra, lifliga naturer, hvilkas tankar ständigt återspeglas i deras anleten; ögonens vexlande skiftning, hufvudets rörelser, läpparnes uttryckfulla krökning, händernas lifliga språk, allt detta är för beskrivaren nästan omöjligt att återge, han måste lita på läsarens förmåga att föreställa sig den talande, hvars sjäfulla pantomim förstärker ordens mening. Lucy var en af dessa. Sedan hon hunnit aflägga det allvarsamma utseende hon hade i början af sitt samtal med Oskar, blef hon åter lik sig sjelf, naturlig, okonstlad, ströende omkring sig pikanta och förtjusande infall.

207

— Låt mig veta hvarom fråga är, yttrade Oskar, måhända kunna vi med förenade

krafter förmå dessa förvirrade tankar att komma till klarhet.

— Nej, vänta, vänta! Ni skall få veta allt! Men först måste jag få göra er några frågor. Säg mig, hvilken betydelse fäster ni vid ordet skyldighet? Huru vidsträckt är den mening ni ger detta ord? frågade Lucy.

Oskar syntes en stund betänka sig.

— Det är en ganska svår fråga, min fröken, och jag vet ej om jag blir i stånd att besvara den i dess helhet. Hvad skyldighet är? Jo, det är denna oundvikliga raka linie, hvilken antingen till följd af vårt eget beslut eller genom omständigheterna ställer sig som en gräns för vår handlingsfrihet. Ordet har, genom ett ofta oriktigt begagnande, blifvit missförstådt. Man kan tänka sig skyldigheter som bjuda oss att göra något och andra, som bjuda oss att underlåta något. Dessutom ha vi skyldigheter emot naturens lagar och emot oss sjelfva.

— Ja, jag förstår det, sade Lucy, men huru skall man igenkänna sina skyldigheter, det är det svåra? Nu, till exempel måste jag handla. En röst manar mig att återvända till min fader, emedan han behöfver mig, emedan han är min fader. En annan hviskar åter till mig: — Du är människa, satt på jorden för att begagna de gåfvor du fått, så obetydliga de än må vara; du får ej förspilla ditt lif i overksamhet, du får icke onyttigt begravna den kraft som bor inom dig. Då du kan vara nyttig åt flere, bör du föredraga det, framför att vara nyttig åt en. Säg, herr baron, förstår ni detta?

— Ja, men skall jag vara uppriktig, så måste jag säga, att jag anser detta räsonnemang vara falskt. Naturens lagar kunna ej omintetgöras, det finnes en moral, som ej heller kan försvinna. Det, som är, måste föredragas framför det, som kan blifva. Den skyldighet, som är utstakad för er af naturen, får ej förbises för den ni ännu drömmer om att skapa er. Dessutom — hvilka skyldigheter har ni väl här? På hvilket verk arbetar ni?

— Jag kan ej svara annat än det jag sagt förut: jag måste blifva förtrogen med mensklighetens lif och idéer för att engång blifva nyttig för mina medmänniskor.

— Min fröken, ni tyckes engång gilla de inkast jag gjorde, till följd af ett nästan dylikt samtal.

— Ja, ni påstod att den, som antingen har flere mål för sig eller ett dunkelt, sällan kan vara säker på att ej råka in på en omväg, hvilken han ej tagit med i beräkningen.

— Jag medger, sade Oskar, att det fanns en tid, då jag ansåg qvinnan icke äga rättighet att välja en väg utom den familje-krets, hvilken nästan alltid omger henne. Jag såg i henne endast dottern, makan eller modern. Jag ansåg henne ej behöfva andra grundsatser än dem, hvilka erfordras för att fylla dessa kall. Jag förbisåg den viktiga frågan, att det utan harmoni ej finnes någon helhet, att brist på utveckling hos den tänkande människan ofta kan förorsaka oförmåga att strängt följa vissa gifna principer. Sedan dess har jag lärt mig förstå, att det första vilkoret för att qvinnan skall kunna handla rätt, är det, att hon har fasta öfvertygelser, och öfvertygelsen är ett verk af tankens harmoniska utveckling.

— Herr baron, jag måste säga er hvad det är som förer mig till alla dessa frågor. Jag har aldrig för er omnämmt, att, då jag återkom från Amerika, jag i stället för att återvända till min fader, direkte kom hit. Jag kunde ej längre lefva inom de murar, som ej blott höllo min person fängslad, utan äfven alla mina själsförmögenheter. Det var en långsam död och jag ville ej frivilligt uppoffra mig, utan att derigenom gagna någon människa. Förstår ni det?

— Allt för väl, min fröken; ty jag anade mycket af allt detta då jag besökte er på Abbey-Hall. Men då uppstod en tanke inom mig, en tanke som jag nu vill kläda i ord. Fanns der i ert grannskap icke en enda människa, som skulle behöft er? fanns der ingen olycklig, ingen sjuk, intet fader- eller moderlöst barn, ingen af sina föräldrar vanvårdad varelse, som behöfde er för att blifva tröstad, hjälpt, eller undervisad? Säg, hade ni ej kunnat lifva ert döda lif genom att sprida något af dess innehåll öfver dem? Jag säger icke, att ni, om ni ägt full frihet att välja, kunnat tillfredsställa er själs och er intelligens behof uteslutande med detta. Nej! Ni har ett alltför lifligt, modigt och vidsträckt sträfvande för att fot för fot, nej linie för linie följa en väg, hvilken visserligen tar i anspråk ett hjerta, så varmt som ert, men som äfven fordrar mera lugn, mera tålmod, ja mera ihärdighet. Men denna verksamhet hade dock varit åtminstone något. Förlåt, fröken Lucy, jag är kanske för uppriktig, men ni ville ju höra en vän, och en sådans skyldighet är att vara sann. Dessutom beundrar jag er för mycket — och vid dessa ord blef hans röst osäker — för att jag skulle behöfva frukta att öppet uttala mig om edra handlingar och edra tankar.

— Beundran, upprepade Lucy, liksom hade hon talat för sig sjelf, denna känsla vore jag aldrig värd att ingifva, vänskap, tillgifvenhet kanske; något annat — nej, dertill är jag alltför långt ifrån fullkomlighet. — Jag är dömd att alltid vara en orolig själ, som vill flyga högre än vingarne bära!

— Lady Suffridge, sade nu Oskar och fattade hennes hand, den hon ej sökte draga tillbaka, tala ej så! När man på sin lott fått så mycket som ni, så får man ej se lifvet från en så dyster sida. Fröken Lucy, äfven jag har varit en orolig själ, jag har aldrig trott mig kunna finna den, som kunde väcka min beundran, röra de strängar, hvilka legat liksom afsomnade i mitt bröst, men nu säger jag: — ni är en qvinna, hvars like jag aldrig sett!

Under hela det sista yttrandet hade Lucy följt Oskar med ögonen; hon var som förstenad, hon återhöll sin andedrägt, hon insöp med ett slags hänförelse hvarje enda af hans ord och blickar. Vid hans sista ord steg hon häftigt upp från soffan, sprang till sitt skrifbord och fattade det bref hon dagen förut emottagit och räckte det åt

honom.

— Läs, jag ber er och säg mig sedan hvad jag bör göra! och nu gick hon bort till fönstret, tryckte hårdt sitt ansigte emot rutan, gick derpå i sitt inre rum, för att osedd bekämpa sin häftiga sinnesrörelse samt återvände derefter med lugna steg till Oskar.

EN SVÅR SKYLDIGHET

Men hvad förehade Oskar undertiden Lucy stred mot sina upprörda känslor? Färgen på hans kinder hade flere gånger öfvergått ifrån en hög rodnad till dödlig blekhet. Sedan han läst brevet, stödde han sin armbåge emot bordshörnet, lutade sitt vackra hufvud deremot och tillslöt sina ögon. Man såg, genom den mask han hade pålagt sig, en förfärlig kamp i hans inre. Då han hörde Lucys steg närma sig, bäfvade han till, men han återvann snart makt öfver sig sjelf, steg upp och återlemnade brevet med ett allvarligt uttryck och stela anletsdrag. Han såg ut som om han blifvit förvandlad till en bild af sten.

215

En längre tystnad rådde och man såg att båda ville tala, utan att orden kommo öfver deras läppar. Det gifves sådana stunder i lifvet då man med ens ville skapa nya uttryck, ty de vanliga synas alltför betydelselösa för situationen; språket förefaller fremmande och oegentligt. Slutligen afbröt dock Oskar denna tystnad.

— Jag har läst brevet och är af samma mening som förut. Ni måste återvända till er sjuke fader.

— Och gifta mig med Glithingham! utbrast Lucy med en förrädisk liflighet. Blifva hustru åt en man, som jag ej kan högakta, ej ens fördraga, en man, som älskar blott min förmögenhet, som endast eftersträfvar lyckan att blifva lord till Abbey-Hall? Är det möjligt? Nej, nej, aldrig!

— I den saken kan jag ej råda er, sade Oskar med ansträngning. Att döma af brevets innehåll, synes som om er fader hade viktiga skäl att önska denna förening. Kanske ni lättare kan besluta er, sedan ni inhemtat dessa. Det är allt hvad en uppriktig vän kan säga er.

216

Nu steg Oskar upp och fattade sin hatt; han skyndade att lemna detta rum, i hvilket han kände sig qväfvas. Han kunde ej längre beherrska sig och närmande sig Lucy, fattade han hennes hand, kysste den och sade utan släppa den:

— Jag önskar er mod att handla rätt, jag ville göra mycket för att kunna rädda er ur denna svåra belägenhet; men det står utom min förmåga. En sak blott anhåller jag om, ifall det icke synes er för djerft, lofva mig vid minnet af den vänskap ni bevisat mig att underrätta mig om ert giftermål kommer att ega rum, eller låt mig veta om sakerna tagit en annan vändning!

— Jag lofvar er det; jag lemnar i morgon Paris. Farväl! tack för allt! Helsa våra gemensamma vänner ifrån mig; jag har ej mod att taga afsked af dem.

— O, nu — om det vore möjligt, skulle jag högakta er ännu mera än förut! och huru kall jag än må synas, så kommer dock mitt hjerta att följa er.

Utän att afvakta ett svar, gick Oskar till dörren, bugade sig ännu engång och lemnade henne.

217

Då han var borta, stod Lucy ännu en lång stund med ögonen fästade på dörren; hon hörde honom pålägga sina öfverplagg, öppna den yttre dörren och — nu var han borta. På länge kunde hon ej förmå sig, att göra en rörelse; det var liksom hade hon velat förbli vid detta intryck, och aldrig göra ett steg mera i lifvet.

Slutligen brast hon ut i gråt, men dessa tårar voro välgörande, sådana som hon bra sällan hade fällt. Det finnes tårar, hvilka komma direkte från ett hjerta som känner sig så vekt, så krossadt, att det ej kan utgjuta sig på annat sätt. Men hon stod orörlig, hon gjorde intet för att hindra detta utbrott af sina känslor, och först sedan denna paroxysm af känslighet lugnat sig, vände hon sig bort ifrån dörren och gick till soffan.

— Mary! ropade hon; och när denna inträdde, sade hon: — om någon kommer, tar jag ej emot. Dessutom — packa in våra saker och begär våra räkningar, ty vi resa i morgon till England. Hvarför står du liksom slagen af åskan? Ja, Mary, min far kallar mig och jag måste till honom. Säg ingenting, min vän, förtag mig icke mitt mod! Jag ber dig göra hvad du kan för att allt må vara färdigt i god tid! Lita icke på mig, Mary, — jag är trött, jag mår ej väl.

218

Och det var sannt; hon var så litet van vid starka sinnesrörelser, att hon var alldeles uppskakad. Flere timmar förgingo och Lucy hade icke lemnat sitt rum; hon hade icke lagt hand vid inpackningen, om vi undantaga hennes kära lithografier; dem fick ingen annan röra; och det var icke utan en stark sinnesrörelse hon vidrörde hvaroch en af dessa kära minnen. Men vi skola ej forska efter hvad som föregick inom hennes själ. Det är bättre att lemna henne i den ensamhet hon söker. Vi kunde eljest måhända få se henne, den starka själen, krossad under sorgens, under kärlekens makt. Strider emellan hjertat och viljan äro ofta förfärliga strider! Hvem kan väl påstå, så stark han än må vara, att viljan aldrig fått gifva vika? Och det var då icke alltid derföre, att det var omöjligt för den att segra, utan derföre, att motståndaren var så kraftlös, så blödande, så pinad, att en längre fortsatt strid skulle varit ett mord, sedan den besegrade hjälten sjelf hellre ville lida än längre fortfara att kämpa?

219

Kan väl det högre väsende, som skapat menniskan med hennes svagheter och ofullkomligheter, och som kastat henne i denna stora verld, så full af frestelser, fälla domen öfver ett hjerta som älskat för mycket? Må orättvisa gerningar varda

fördömda; må den syndiga kärleken, som ej vet att upprätthålla människans värdighet, tusenfaldt varda fördömd, men rör ej vid den sanna kärleken, den är helig, den är stor! Tvenne hjertan, som genom denna trollmakt lefva i kärlek för hvarandra; ett hjerta, som i den stora menskligheten slutligen funnit sin vän, sin like, den, för hvilken det vill lefva och dö, — o, rör ej vid en sådan kärlek med förtal eller med dom! Gud kunde det ej, huru skulle då människan göra det? Må hafvet åtskilja dem, må alla lagens och samhällets fordringar kasta sten på denna kärlek, den förblir ändock stor, den förblir ändock helig! De, hvilka ej vilja tro på den rena kärleken, veta ej hvad detta ord betyder. Att veta det man är allt för den, som är allt för en, att veta, att då blickarna mötas, är tanken förenad; att veta, det den enas tårar, sorger, glädje och sällhet finna ett återljud uti den andras hjerta, att en handtryckning, ett ord, som för alla andra är ofattligt, blott är klart för två, är icke det ljuft, skönt, herrligt? Hafva cheruberna ett annat sätt att tolka sina känslor för hvarandra? Skulle englarne ha något emot det? O nej, det tror jag icke — icke ens Gud!

220

Jag undrar öfver, att människorna aldrig hittat på ett annat ord än kärlek, för att skilja den vanliga jordiska kärleken ifrån den upphöjda, som visserligen är sällsynt, men hvilken dock finnes.

Jag ville ej gifva detta vanliga namn åt de känslor, hvilka den qvinna hyser, hvilken under årtal troget bevarar minnet af en älskare, en make, fjerran skiljd från henne; åt den, som under långa år ombildar sin karakter och försöker omskapa sig för att blifva värd det hjerta hon önskar ega; åt den, hvilken utaf hela sin själ älskar en, hvilken ej besvarar denna ömhet; eller slutligen åt den, som uti sitt hjerta bär hågkomsten af en kärlek, hvilken hon genom tvång blifvit nödsakad att vara otrogen. Det är ej mera en jordisk kärlek, som så kan hängifva sig. Det är gudomlighetsgnistan inom människan. Döm derföre ej den rena kärleken!

221

EN LITEN TALANDE KORG

Men återvändom till Lucy, som utan tvifvel blir oss tacksam för det vi ej varit vittnen till hennes strider. Det måste vara en den förfärligaste känsla att erfara sin egen svaghet, då man förtröstat på sin styrka.

Andra dagen var Lucy i ordning för afresan och tog plats uti en vaggon. Hon hoppades ännu engång återse Oskar, men nu återstod endast några minuter och hon förlorade detta hopp. Med ens kom en liten gosse till vagnsdörren och lemnade henne en liten förtjusande blomsterkorg.

— En herre bad mig lemna detta åt Lady Suffridge, sade han.

— Huru visste du, att jag var den personen?

— Han stod bakom glasdörren och visade mig er.

— Finns han der ännu?

— Nej, han gick bort sedan han förvissat sig om, att jag ej skulle misstaga mig.

Lucy gaf honom ett guldstycke, som gossen helt förnöjd emottog.

— Lika mycket fick jag just af herrn, sade han. Stor tack! min gamla blinda mor blir nog lycklig deröfver; och sedan så köper jag mig några cigarrer ... och med dessa ord sprang han sin väg.

Lucy hade äfven utan denna ledning kunnat gissa hvem det var som sändt henne detta afsked. Blommorna lågo i korgen i en viss artistisk ordning, som var alldeles olik det vanliga sättet att lägga dem tillsammans; dessutom voro de på ett egendomligt sätt valda och en del voro sällsynta för denna årstid. En aning sade henne, att det ej var utan afsigt de blifvit sålunda sammanförda.

Men en hvissling hördes och tåget satte sig i rörelse. Lucy kastade en lång, innerlig blick åt den stad, som inneslöt hennes käraste vän. Hon tyckte, att hennes hjerta stannade qvar, ty sorgen gjorde henne nu fullkomligt oförmögen att känna något. Men snart började hennes ögon åter forska efter betydelsen af denna korg. I midten fanns en stor ros, och rosen är ju symbolen af vänskap, tillgifvenhet; bredvid den lågo uti en liten knippa några nejlikor, hvilka betyda trohet; en hortensia, hoppet, hvilade förnöjd uti ett hörn, stödjande sig emot en balsamin, hvilket vill säga: var lycklig! I den andra sidan af korgen lågo om hvarandra några grenar cactus, beundran, tillsammans med vintergrön, som talar om en lycklig, förfluten tid.

— Han försäkrar mig ännu engång om sin trogna vänskap; han hoppas, att jag blir lycklig! Om han ej hade sagt det i går, skulle jag ej våga tänka på den beundran, hvilken några af dessa blommor tala om, liksom för att påminna mig om en lycklig tid, som nu — ack! är förfluten.

HON HAR LOFVAT

Uti den allt lika upplysta sängkammaren på Abbey-Hall, finna vi lord Suffridge hvilande på sin säng; bredvid honom sitta Lucy och Edvard Glithingham. Några ord äro nödvändiga för att förklara orsaken, hvarföre vi just på denna dag återtaga berättelsens tråd. Sex månader hafva förflutit sedan Lucy åter trädde in i sitt dystra fängelse. Det var med ett beklämdt hjerta hon emotsåg sin framtid, men då hon greps af alltför upproriska känslor, behöfde hon endast i minnet återgå till det sista samtal hon haft med Oskar, för att åter känna sig lugnare.

226

Hon fann vid hemkomsten sin fader sjuk, men han blef snart något återställd. Man märkte likväl, att han småningom blifvit allt svagare och att sjukdomsanfallen, om också ej så häftiga som förut, dock oftare återkommo. Sedan den dag, han af orsaker dem vi känna, beslöt att gifva sin dotter med sir Edvard, tycktes han hafva hakat sig fast vid denna tanke och endast uppehålla sina krafter genom hoppet om dess fullbordan. Lucys afresa till kontinenten hade varit ett svårt slag för honom och hennes återkomst en desto större glädje, ty han hade fruktat att ej mera få återse henne. Han förstod rätt väl, att det var motviljan för det giftermål han ville förmå henne till, som skrämt henne bort ifrån hemmet, men att åter öfvergifva denna tanke, det var för honom omöjligt. Han önskade försona sitt brott genom att förena sin enda dotter med sonen till den förr så hatade Starling.

227

Då lord Suffridge några dagar efter Lucys återkomst talade med henne om brölloppet, svarade hon, att det ännu var en fullkomligt oafgjord sak och att hon kände sig ur stånd att ingå en så afskräckande förening. Lorden blef utom sig och blott för att lugna honom, bad Lucy, att han skulle låta denna fråga ännu några månader hvila, hvartill den gamle samtyckte.

Edvard hade några gånger besökt Abbey-Hall och derunder visat mycken otålighet att påskynda sakens gång. Han var orolig öfver Alices bortförande och trodde sig kunna finna ro, först när allt var oåterkalleligen afgjort.

Samma dag vi återfinna Lucy och Edvard vid lordens säng, var denne åter sämre; hans krafter tycktes vara i aftagande och hans blick var orolig och bäfvande. Slutligen fattade han Lucys hand och började med osäker stämma:

— Mitt barn, du har länge nog låtit mig vänta på ditt svar och du kan ej tro huru mycket du derigenom plågat mig. Nu vill jag hafva det bestämdt. Edvard, Lucy! jag har just afvaktat denna dag för att förena edra händer, och för att gifva er min faderliga välsignelse. Kom, Edvard!

— Nej, nej, nej, min far, det är omöjligt, utbrast Lucy, förskräckt öfver den hastighet, hvarmed lorden gripit saken an, och hon drog sin hand ur sin faders. — Det är omöjligt! o, min far, jag ber dig, var icke obeveklig! Lyssna till din Lucys bön! Fader, jag ber, jag bönfaller, att du måtte afstå från denna tanke! Jag kan ej samtycka, — ack, gör mig icke så gränslöst olycklig!

228

Under det Lucy talade, hade Lorden satt sig upp i sängen med vildt uppspärrade ögon.

— Du må bedja mig så mycket du vill; jag förblir dock obeveklig. Du skall, du måste gifva dig med Edvard; han älskar dig och jag vill det.

— Herr baron, sade Edvard med inställsam röst, då jag ser den motvilja, fröken Lucy hyser mot mig, vill jag ej tvinga hennes känslor.

— Edvard! också du? Men var ej rädd, det är blott en nyck af Lucy; hon vill nog blifva din hustru; du skall få se att hon samtycker!

— Omöjligt, min fader! Baron Glithingham vet redan sen länge de känslor jag hyser för honom.

— Lucy, återtog fadren med häftighet, nog med detta! När jag säger, att jag vill, anstår dig blott att lyda. Gifven mig edra händer, att jag må trolofva er med hvarandra.

229

— Fader, fader! hvarföre önskar du detta så enträget? hvarföre vill du uppoffra hela mitt lif! Icke kan du derigenom blifva lyckligare och du kommer säkert en dag att ångra dig!

— Lyckligare! jo, jag blir lycklig och jag skall aldrig ångra det! Hör mig, efter du vill veta allt. Edvard, aflägsna dig på en stund; jag vill tala med Lucy och du skall få se, att hon sedan frivilligt samtycker!

Baroneten aflägsnade sig med en mistrogen blick. Han började nu i sin ordning bäfva. Det, som föregick omkring honom, föreföll honom så besynnerligt, att han begynte befara, att någon olycka kunde dölja sig derunder. Men det var ej långre tid att stadna, saken hade redan gått alltför långt och han hade dessutom inga bestämda skäl för sin oro.

När far och dotter blifvit ensamma, såg lorden förstulet omkring sig, fattade Lucys hand och bad henne sätta sig på sängkanten nära till honom.

— O, Lucy, det är någonting förfärligt, som du tvingar mig att meddela! Det är rysligt! Så hör då ... det är mycket länge sedan ... just denna samma dag ... det var också om aftonen ... jag ... nej, Lucy! det är omöjligt; jag kan ej säga dig det! jag kan

230

det ej! Nej, du bör blott veta, att jag står i en stor skuld till Glithingham! Jag känner på mig, att jag ej skall lefva länge mera ... vill du väl, att min själ, för din skull, för din olydnads skull, skall evinnerligt pinas? Du kan försona mig med Gud, du och ingen annan. Denna försoning kan ej köpas genom något annat än genom din förening med Glithingham.

— Ack, min far, är det blott icke ett foster af er upprörda inbillning? Huru kunde min olycka försona er med Gud? Det måste ges ett bättre sätt att godtgöra hvad ni brutit.

— Nej, och tusen gånger nej! Det är dig Försynen utvalt dertill. Om du ej samtycker, gapar helfvetet emot mig, der jag evigt skall pinas. Vill du det?

— Min far, ni bedrar er! Det är icke jag, utan edra egna känslor, som kunna rädda er. Ångern är det enda, som kan frälsa er ifrån de qval, hvilka nu förfölja er.

— Ha, du vill undandraga dig offret? Lucy, jag ber, jag besvär dig, mitt barn, skänk mig det lif, som jag först skänkt åt dig! I din mors namn, i namnet af den kärlek du måste hysa för din fader, i namnet af Gud, som jag ej vågar se eller känna innan mitt brott är försonadt, ber jag dig att bönhöra mig! Hör du, fortfor han derefter hviskande, jag skall döda mig, om du ej samtycker, det svär jag heligt! och han framdrog härvid en knif ur en bordslåda invid sängen. — Det är just denna knif ... detta stål skall ännu engång dricka blod om du icke lofvar! — Han höjde med detsamma handen liksom för att stöta knifven i sitt hjerta.

Lucy uppgaf ett skri och fattande sin faders hand, kastade hon mordvapnet till rummets andra ända, i det hon utropade:

— Jag lofvar! jag lofvar!

Vid dessa ord sågs lorden en stund återhålla sin andedrägt; derpå sammanknöt han sina händer med krampaktig häftighet och utbröt i ett vansinnigt skratt, under hvilket man blott otydligt hörde orden: — Hon lofvar! hon lofvar!

Detta fasansfulla uppträde varade några sekunder. Med ens grep han sin dotters båda händer och höljde dem med tårar och kyssar.

Lucy åter tycktes ej rätt kunna fatta hvad som händt; de sista ord hon yttrat ljödo hemskt i hennes öron; men de voro utsagda och det återstod henne intet annat, än att böja sig under omständigheterna. Hennes faders tacksamhet lemnade hennes hjerta fullkomligt kallt. Hon kände ej annat, än att hon fallit i en mörk afgrund.

Hon slet sig derefter lös ifrån fadrens tacksamhetsyttringar och anhöll om en timmas ostörd ensamhet, innan hon i hans närvaro skulle meddela baron Glithingham sitt samtycke.

DEN FÖRSTA KYSSEN

Lorden kände sin dotter; han visste, att han kunde vara trygg, sedan hon gifvit sitt löfte.

Lucy lemnade sin faders rum med lugna steg; hon var blek och liksom känslolös; med möda kunde hon stiga upp för trappan. Då hon inkom i sin kära gröna kammare, som bevittnat så många hennes tankar och drömmar, och som inneslöt så många minnen för henne, gick hon fram till sin moders säng och nedsjönk der på sina knän. I denna ställning förblef hon en lång stund; ej ett ljud hördes från hennes läppar och hon liknade, der hon låg knäböjande, en marmorstod på en graf. Slutligen steg hon upp; ett förklaradt uttryck hvilade öfver hennes anlete; hon såg upp mot höjden och sade halfhögt:

234

— Offret står inför dig, Herre Gud! Låt mig alltid vara lika fast besluten, som nu, att glömma mig sjelf!

Hon gick derpå till sitt skrifbord, framtog ur en låda ett hvitt blad samt en penna, och sade:

— Med denna min moders penna, skall jag skicka min sista helsning till honom, den enda människa, jag efter min mors död har älskat. Det är den sista stunden jag ännu kan tillåta mig att tänka på honom, och nu kan jag säga honom, att jag förstår hvad pligt är. Det är min sista gård åt lifvet, innan jag träder fram till offeraltaret.

Hennes penna ilade nu öfver pappret, hastigt, lätt; hon stannade ej ett ögonblick innan hon tecknat sitt namn under helsningen.

— O, sade hon, må detta vara den sista gången jag nedskrifver det namn, jag ännu bär, men hvilket jag snart skall utbyta emot ett annat afskydt. Dock ... jag eger ej mera qvar ens rättigheten att uttala mig så. Offret får icke knota. — Nu är jag bruten, nu är min stolthet tillintetgjord. — O, Gud, hvarföre skänkte du människan kraft, då det endast var för att bryta den?

235

Sedan hon ännu en gång igenomläst brefvet, förseglade hon det.

— Detta är det sista fria steg jag uttager, sade hon. O, Gud, hvad det är lätt att tala om uppoffring, men hvad den är svår att fullborda! — O, Oskar, fortfor hon, i det hon framtog samma porträtt vi sett henne ega redan i Paris. Oskar, låt mig sluta mitt hjerta till ditt, engång, den första, den sista! Låt mina läppar trycka din bild, och må hela min kärlek för dig förseglas i denna kyss, och må den sedan ej vara annat än ett minne! minnet af en herrlig dröm!

Men Lucys lugn var nära att svika henne nu, då afskedsstunden var inne; hon gömde hastigt undan porträttet och skyndade ut ur rummet. En stund sednare finna vi henne i fru Johns rum, der efter vanligheten äfven den gamle Black befann sig. Han hade sett Lucy komma ut ur lordens rum och af hennes utseende anat en del af sanningen. Vid Edvard Glithinghams inträde till den gamle lorden, hade denne med glädjestrålände ansigte underrättat honom, att Lucy nu frivilligt gifvit sitt samtycke. Vid denna underrättelse, hade Anders genast lemnat rummet, begifvit sig upp till sig, hastigt skrifvit några rader, dem han genast afsände. Sedan detta var gjordt, besökte han väninnan, åt hvilken han meddelade hvad som händt. De höllo just på att öfverlägga om hvad de borde företaga sig, då Lucy inträdde.

236

Hennes upprörda utseende satte dem i förtviflan och då Lucy nedkastade sig på soffan bredvid Jane och gömde sitt hufvud i hennes knän, gråtande som ett barn, visste de gamla intet bättre råd, än att blanda sina tårar med hennes.

Vi lemna dem nu för att uppsöka några af de öfriga personer, hvilka läsaren sett framträda såsom fondmålningar på vår tafla.

NÄR HJERTAT BRISTER

Vi lemnade sist Alice i en förtviflad ställning i den lilla stugan i skogen, gråtande och undrande öfver, hvarför man bortfört henne. Vi omnämnde äfven de bref hon lyckats skriva, ehuru utan någon påföljd, samt om det förbud gumman gifvit den unga Martha att hafva någon gemenskap med Alice.

Månader hade sålunda förgått, utan att medföra någon förändring i hennes belägenhet. Hon hölls alldeles som en fånge och hade ingen att samtala med, än den unga bondflickan, med hvilken hon någongång i smyg fick utbyta några ord. Våren stod i hela sin prakt, men Alice fick ej njuta af den annat än vid det öppnade fönstret.

En plan hade dock till en viss grad utvecklats inom hennes hufvud, nemligen att förmå Martha att rymma med ett bref till lady Starling.

Den gamla qvinnan ingaf ingen annan känsla än rädsla; och Martha var derföre ej svår att öfvertala. Alice bad henne så varmt, och hennes tårar voro så värtaliga, att Martha en vacker dag spårlöst försvann. I början blef gumman orolig, men snart förrådde Alices uttryck, hvilka vittnade om en dämpad glädje, sanningen för henne. Intet stod emellertid att göra; förfölja rymmerskan kunde gumman ej, ty då hade fogeln under tiden kunnat flyga ur buren. Alice räknade emellertid nu dagar och timmar. Hon visste nog, att Marthas färd skulle räcka länge, ty den penningesumma, hennes börs innehöll och hvilken hon gaf flickan, var ganska obetydlig, men hon lofvade henne derjemte en stor ersättning om hon riktigt skulle framkomma.

Vi vilja emellertid förflytta oss några veckor framåt och besöka lady Starling. Hon sitter i en berceau i den vackra trädgården. En bok ligger uppslagen framför henne, men hennes ögon hvila ej derpå. Hon faller tårar dem hon dock söker dölja för en annan person, som i en hvilstol sitter bredvid henne. Denna bleka, aftärda gestalt, är ingen annan än den unga Alice, som nyligen återkommit till fru Starling.

Befrielsen från ensamhet och fångenskap, hvilken hon hoppats på såsom den största lycka, blef i sjelfva verket den smärtsammaste stöt för hennes hjerta.

Vi vilja i korthet berätta hvad som försiggått. Martha hade efter en mödosam vandring anländt till *** hall, och utan hinder lyckats framkomma och öfverlemnade brefvet i fru Starlings händer, ty baronetten fanns då ej på stället. Då lady Starling erfor Alices besynnerliga bortförande, uppstod en dunkel misstanke om rätta förhållandet i hennes inre. Hon älskade sin son, men, huru blind hon än var för honom, hade hon dock ofta bekymrats öfver hans grundsatser och uppförande. Hon befarade äfven straxt, att han ej varit fremmande för detta dåd, ehuru hon var långt ifrån att kunna fatta sanningen i hela dess vidd.

Omedelbart efter denna underrättelse, företog hon en resa, för att återföra den så länge fåfängt eftersökta Alice, och efter några dagar lyckades hon deri, ehuru icke utan möda, ty den gamla gumman påstod, att den unga Missen af sina föräldrar blifvit ditsänd för att straffas.

När Alices första glädjeutbrott något lugnat sig, begynnade fru Starling taga reda på alla de förhållanden, som kunde upplysa henne om sanningen. Det var till en början icke lätt att förmå Alice att förråda den hemlighet, som var hennes hjerta så kär, men då dess blad efterhand blefvo allt mera läsliga, stelnade den gamla fruns hjerta af sorg och fasa. Sonens låga handlingssätt framstod i sin fulla dager för den ärliga och rättänkande frun, och hennes sorg var så mycket häftigare, som hon måste erkänna, att hennes eget barn, denne son, hvilken hon med så mycken kärlek uppfostat, hvilken hon velat rikta med alla skatter ur hennes egen älskande själ, var en föraktlig usling.

Lady Starling var en af dessa rättänkande personer, hvilka aldrig skygga tillbaka för sanningen, huru bitter den än må vara, och hon meddelade Alice den smärtsamma upptäckten, hvilken för detta hjerta skulle blifva sönderslitande — hennes idols trolöshet.

Alice var, såsom man redan kunnat finna, en af dessa finkänsliga naturer, som ombilda sig efter omständigheterna; upprätta, då ett stöd upprätthåller dem, brutna vid beröring af en fläkt. Hon hade lefvat endast af sin barnsliga kärlek till Edvard, allt annat i hennes lif hade varit en bisak, ett intet, som ej fattat rot inom henne. Under inflytelsen af denna känsla, som frisk, ungdomlig utvecklats i hennes hjerta, hade hon lefvat sjungande som en glad fogel; verlden hade tedt sig herrlig och skön för henne. Aldrig hade en misstanke vaknat inom henne, och hela hennes lif berodde på denna tro. Hade hon älskat en dygdig, rättskaffens man, och af honom älskats tillbaka, skulle hon liksom det mjuka vaxet låtit ombilda sig under hans hand, men nu var det annorlunda. Sedan hennes kärlek engång sammanstörtat, måste hon sjelf dragas med i dess fall. Den förändring, den oväntade upptäckten af Edwards trolöshet verkade på henne, var densamma, som inträffar med den friska, sköna rosen, då dess stam brytes: rosen dör, förvissnar. Det var icke utan strid hon dukade under; hon försökte att kämpa, men hennes pulsslag blefvo allt svagare och hennes hjerta stelnade bort.

Fru Starling förskräcktes i början af det förkrossande intryck sanningen gjort på

den svaga varelsen, men hon invaggade sig dock i den förhoppning, att Alice, sedan den första smärtan vore förbi, skulle återvinna helsa och krafter. Hon insåg nödvändigheten att handla, att förmå sonen att söka försona sitt brott, och ehuru hon aldrig förr tänkt sig möjligheten af en förening emellan Edvard och Alice, ville hon nu gerna, att den skulle försiggå, sedan den för honom blifvit en pligt.

Lady Starling kunde ej nu lemna Alice ensam i ett så förfärligt tillstånd, ty det var smärtsamt att se den unga, till utseendet nästan liflösa flickan, hvars ögon afspeglade grafvens intet, hvars kinder ej vittnade om en gnista lifsvärme, och hvars brutna kropp ej mera kunde lyda den brutna viljan.

Vi återfunno vid början af detta kapitel fru Starling i en berceau, och bredvid henne, halffliggande i en hvilstol, Alice, med ögonen tillslutna. En tung och häftig andedrägt samt då och då en maktlös rörelse med handen voro de enda tecken, som ännu vittnade om, att hon lefde.

Lady Starling kunde vid blotta tanken på allt detta ej återhålla sina tårar; det rådde ett kaos inom henne; hon hade tusen gånger tänkt skriva till sin son, men ett något, hon visste ej hvad, återhöll henne derifrån. Hon ville hellre se honom, tala till hans goda känslor, väcka dem, som endast slumrade, såsom hon i sin moderliga kärlek ännu hoppades. Med ens hördes rullandet af en vagn, som tycktes köra in på gården.

Fru Starling återhöll sin andedrägt, och en dödlig blekhet betäckte hennes kinder. I detsamma slog Alice upp sitt öga och stirrade vildt omkring sig; en hög rodnad öfverhöljde hennes bleka anlete och hon uppgaf ett hjertskärande skri, mera högljudt än man från denna svaga varelse kunnat vänta.

— O, mylady, fräls mig från hans åsyn! Nåd, nåd, mylady! ropade hon, och derpå sjönk hon åter blek tillbaka uti stolen, efter ett vanmäktigt försök att resa sig upp. Hon låg liflös, med hufvudet lutadt åt sidan och med händerna sammanknäppta liksom till bön.

Lady Starling hade vid Alices första ord ilat till henne och hon försökte nu att återkalla henne till lif.

I detsamma framträdde en betjent och anmälde, att miss Brown, Alices moster, hade anländt. Så mycket fru Starling än önskat att se sin son, var det dock en lättnad för henne, då hon hörde, att det ej var han som kommit. Hon lät bedja miss Brown stiga in i salen och sysselsatte sig emellertid med att återkalla Alice till medvetande. Flickan förflyttades derpå in i sitt eget rum, der hon lades på sin bädd och lemnades under tillsyn af en af husets trogna tjenarinnor.

NÄR HJERTAT HAR BRUSTIT

Fru Starling begaf sig nu till sin gäst, men innan hon inträdde i rummet der denna befann sig, stannade hon ett ögonblick. Hon måste öfvertänka hvad hon borde säga miss Brown, hvars pratsjuka var henne välbekant. Men huru skulle hon, den brottsliges moder, förklara orsaken till Alices sjukdom?

Vid hennes inträde, neg miss Brown flere gånger mycket djupt. Hon var sig fullkomligt lik, sådan vi sist sågo henne på ångbåten, på återfärden från Amerika, dit hon rest för att lyfta ett arf. Lady Starling intog sin vanliga plats och bad den gamla missen sätta sig.

— Jag får först så hjertligt gratulera, yttrade denna, ty jag har hört, att herr baroneten fått sig en så vacker och rik fästmö. Men huru mår min snälla Alice, som mylady varit så god emot? Har hon varit snäll och lydig, det kära barnet? Gud signe henne!

— Hon är för det närvarande sjuk, svarade lady Starling, med en lätt darrning i rösten.

— Sjuk? Herre Gud, hvad det var ledsamt! Är hon mycket sjuk? har hon gifvit mylady mycket besvär? Och flickan som var så frisk! Ja, det är så med den ungdomen, de äro alla sjuka nu för tiden; jag, som trodde, att Alice hade en så stark helsa. Hon var visst ett krent barn, då hennes mor, min salig syster, dog. Hon förstod Guds ord, hon, ehuru ej så strängt som man borde, men hon dog ändock i frid med Gud och menniskor, och det lilla barnet, ja, det var så krent och skrek så ofta; om nätterna hade jag mången gång ingen ro för det. Men Gud gifve barnet sin nåd, ty hon blef ändå en bra flicka, så mjuk om hjertat; och så lärde jag henne Guds ord, så att hon genast kunde svara, då jag frågade henne något kapitel eller någon vers ifrån evangelierna eller psalmerna. Men huru mår mylady sjelf? Mylady är alltid så rask, men litet blek bara. Ja, ja, ålderdomen är en besvärlig sak, den kommer utan att man ens tänker derpå. Men lyckligt är det, då man har mera tid här på jorden för att läsa och begrunda evighetens herrliga löften och bilder!

Lady Starling kände af gammalt miss Browns ohejdbara tunga, men ehuru hennes pratsamhet under sådana förhållanden som de nuvarande var pinsam för henne, gaf den henne åtminstone tid att öfverväga huru hon borde lägga sina ord vid det svåra meddelande, som förestod henne.

— Miss Brown, sade hon, då en paus, förorsakad af en suck, lemnade henne tillfälle dertill; Alice är mera allvarsamt sjuk än jag i början trodde. Det stackars barnet har en stor sorg, och det smärtar mig djupt.

— En sorg! utbrast miss Brown och slog händerna tillsammans. En sorg, då mylady varit så utomordentligt god emot henne? Hvad skulle kunna fattas henne? Ack dessa barn, alltid otacksamma!

— Ni har intet att förebrå henne, miss Brown; hon är ej otacksam, hon är olycklig.

— Olycklig? Huru skulle jag ej förebrå henne det, då mylady endast varit alltför god emot henne! Ja, så är det; vår tids ungdom är så besynnerlig! Det är alldeles som med en ung lady, jag såg på resan, då jag kom från Amerika. Jag var mycket intresserad af henne; hon såg så hygglig ut och tycktes förstå Guds ord; men det var ej den rätta gudsfuktan, det. Jag trodde det först, men den Onde antar också ibland en sådan skepnad. Jag ville emellertid veta mera om henne, ty jag trodde, att hon var en bra flicka, men jag kom till min gamla erfarenhet. Ungdomen är alltid missnöjd nuförtiden. Den unga lady ... lady ... nej, nu har jag glömt hennes namn igen, men hon kallades alltid lady Lucy ... men här står jag och pratar om allt möjligt, och mylady blir säkert otålig ...

— Nej, nej! fortsätt, sade Lady Starling, som just börjat bli uppmärksam, ty det föll henne in, att det möjligen kunde vara fråga om Lucy Suffridge.

— Ja, hvad sade jag nu? Jo, jag talade om den unga lady Lucy, som var förlofvad med en hygglig ung man, en rik lord, sades det; hon rymde från sin far, reste utan vidare till Paris, och blef sedan genom polisen tvungen att komma hem, och nu vill hon ändå ej gifta sig med den unga lorden, som skall vara så vacker, efter hvad man säger. Allt detta har jag hört genom min brorson, som har en fästmö på slottet, hos den unga ladyns fader. Ja, så litet kan man lita på utseendet! — Ack, min Gud, men törs jag fråga när mylady får sin vackra svärdotter hit? Ack, hvad det för ett modershjerta måste kännas ljuft! Och sedan när de små pysslingarne komma i huset! — Jag har aldrig velat gifta mig, men min gamla moder sade, att man alltid älskar sina barnabarn mera än sina egna.

Under hela den sednare delen af detta ordflöde hade lady Starling sett tankfull ut och i stället att svara, frågade hon:

— Hvad heter det ställe, der er brorsons fästmö bor?

— Ack, min Gud! om jag det mindes! Känner mylady den unga lady? — Ack, nej! det är omöjligt! — Det heter ... jo, något på Abbey var det ... der lär förut ha varit ett kloster.

— Tack, miss Brown, sade lady Starling. Men nu får ni ursäkta, att jag lemnar er, ty

jag måste upp och se huru det är med Alice. Ni kan ännu ej få se henne, men kanske sednare. — Med dessa ord gick lady Starling hastigt ur rummet, lemnande miss Brown helt förbluffad öfver hennes plötsliga bortgång.

Då lady Starling gick uppför trappan, möttes hon af Alices vårdarinna, som helt darrande skyndade emot henne och ropade:

— Skynda, skynda mylady! jag tror visst, att miss Alice håller på att dö!

Vid dessa ord sprang lady Starling, utan afseende på sin ålderdom, till Alices rum, der den unga flickan, med öppna och mot höjden stirrande ögon, med svårighet tycktes draga efter andan; det syntes vara dödskampen.

— Fort, rid efter läkaren! tag tvenne hästar, att han må kunna komma med den ena! Baronetens bästa ridhästar! Gigen efter pastorn! befalle lady Starling.

— Baroneten! — baroneten! hviskade den sjuka, hvilken dessa ord tycktes ha återväckt till ett slags medvetande. — Ack, ja, han kommer, ja, Edvard, du kommer snart och då få vi yppa allt för din mor! — Dessa afbrutna ord voro knappt hörbara och nu tillslöt den sjuka åter sina ögon och försjönk i en dvala.

Lady Starling fattade hennes hand, och på knä bredvid henne bad hon ur hjertats innersta djup för den arma själen, som tycktes utkämpa en strid emellan den förfärliga verkligheten och den måhända efterlängtade glömskan af all jordisk sorg.

Nu återkom tjenarinnan.

— Kalla på miss Brown, men bed henne vara tyst och gå sakta.

Den sjuka spratt plötsligt till och uppgaf ett hjertslitande skri. — O, nej, fräls mig ifrån att se honom! Jag vill minnas den jag älskade, ej återse den trolöse! — Mylady, tack för allt! Bed för det arma barn, ni varit så god emot, bed att det må få dö i Guds armar! och hon tryckte härvid lady Starlings hand emot sina läppar.

— Alice, jag skall träffa honom; om han älskar dig, skall jag välsigna er!

— Om han ... också sade, att han ännu älskar ... skulle jag ... ej tro ... det är ... försent. — Det sista ordet dog nästan ohörbart på hennes läppar; hon slöt sina händer tillsammans och lyfte ögonen emot en Kristusbild, som hängde på väggen. Efter en stund, sedan miss Brown äfven inträdt och knäböjt vid sängen, hördes Alice åter tala:

— Jag förlåter honom ... min sista bön skall vara för den, som gjort mig den största smärta!

När några timmar sednare inträffade presten och läkaren; de kommo för sent, ty Alices ande hade flytt till det land, der ro är gifven de sörjande själar.

FÖRSONING UTAN OFFER

Sedan Lucy hos sina gamla vänner gifvit ett fritt lopp åt sin häftiga sinnesrörelse, steg hon plötsligt upp.

— Nu är det ej mer tid att hängifva sig åt förtviflan, sade hon. Intet återstår mera att göra. Jag har behof af mod, och tårar borttaga modet.

— Mylady, sade Black, det är ej tid för tårar, det är sannt, utan för handling. Ni får ej samtycka till detta giftermål! Nu är det min tur att handla. Stadna här, jag går att tala med mylord.

— Nej, Black, jag har redan lofvat, och jag återtager ej mitt gifna ord. Det återstår mig blott att upprepa mitt löfte för baronet. — Mina vänner, borttagen ej mitt mod, det ber jag er! Jag kom för att än engång tacka er, och när mitt hjerta blir alltför fullt, hvilket väl ofta ännu kommer att ske, får jag ju den trösten att i edra hjertan utgjuta öfvermåttet af min känsla. Black, en tjenst begär jag af dig: i gröna kammaren på mitt skrifbord finnes ett bref, tag det och sänd af det! Farväl, bedjen för mig!

Lucy gick med långsamma, tunga steg nedför trappan. I midten af densamma stannade hon plötsligt, lutade sig mot väggen och förblef en stund orörlig, med handen hårdt pressad emot hjertat.

— Ack, hvad jag ändock är svag! sade hon. Det är bäst att göra striden kort, och nu nästan sprang hon till sin faders rum.

Hon erfor dock ännu en stund af svaghet, då hon satte handen på låset, men det var den sista, och hon nalkades fadrens säng, utan att ens kasta en blick på Glithingham, som satt der bredvid.

Lord Suffridge låg med ögonen tillslutna; ett förnöjdt leende lekte på hans läppar och han märkte ej i första ögonblicket sin dotters ankomst. Hon närmade sig honom och stod en stund orörlig. Rummets belysning smärtade hennes förgråtna ögon och hon skyddade dem med handen. Edvard var orolig och hostade, för att väcka de närvarandes uppmärksamhet. Nu slog lorden upp sina ögon och då han varnade sin dotter, satte han sig upp i sängen och fattade hennes hand. Han gjorde tillika ett tecken åt Glithingham att närma sig. Efter en stunds besinnande sade han:

— Baronet Edvard Glithingham, ni har anhållit om min dotters hand, och då hon samtyckt och denna förening skänker mig en stor glädje, vill jag förena edra händer till en trolofning.

— Men jag sätter mig deremot! hördes plötsligt ifrån dörren en röst, som icke tillhörde någon annan än Lady Starling.

Vid ljudet af denna stämman, ryggade Edvard några steg tillbaka och stödde sig blek och darrande mot väggen.

Lucy, som ej kände den inträdande, anade dock uti henne ett tröstens budskap, sändt till hennes hjälp, men lorden som i första ögonblicket förstummats och släppt sin dotters hand, utbrast med thordönsstämma:

— Hvem är det, som djerfves höja sin röst emot min vilja?

— Jag, baronet Glithinghams moder!

Vid dessa ord begynnade lordens hela kropp skälfva; hans tänder slog så våldsamt mot hvarandra, att Lucy med utsäglich bäfvan gjorde ett steg emot fadrens säng; hon fruktade följderna af detta uppträde. Plötsligt betäckte han sina ögon med båda händerna, med det förfärade utseendet af ett barn, som tror sig se ett spöke.

— Jane Starling! utropade han med skärande röst; ni kommer för att af mig återfordra det blod jag är er skyldig. Jag vill gifva er min dotter, men ni fordrar mer? Ha, Lucy, gif mig knifven, som du tog ifrån mig! Det är samma knif ... stöt mig i sidan här ... här ..., så blir ni hämnad! Edvard Starlings blod ropar efter hämd!

Dessa ord, dem lorden utropade i full feberyrsel, kommo blodet att stelna både i den gamla fruns och i Lucys ådror; Edvard åter stod fortfarande orörlig på samma ställe, blek som en brottsling.

— Min far yrar; det händer honom ofta, sade Lucy till Lady Starling, jag nödgas tillkalla hjälp.

— Behöfs icke, fröken Lucy, jag är här ... sade Black, hvilken alltsedan lady Starlings inträde stått vid dörren. Jag känner till detta af gammalt och tror mig nu förstå alltihop.

— Hvad då, Black?

— Gå, fröken lilla, jag måste en stund vara ensam med lorden och mylady.

— Nej, Black, min gamle vän, jag går ej bort. Jag fruktar icke att höra hvad helst det må vara.

— Jag vet det nog, men det ges saker, dem Black icke vill omtala för lordens dotter, men hvilka han måste meddela åt denna lady. Gå, lilla fröken, ni får snart komma tillbaka. Er, mylady, ber jag, att ni måtte anmoda baronet att lemna detta rum.

— Baron Glithingham, sade lady Starling, fästade på sonen en genomträngande blick, lemna oss. Derpå tillade hon hviskande: — Alice dog i förrgår i mina armar.

Edvard sammanknöt trotsigt sina händer och lemnade rummet med stora steg,

utan att möta modrens blick.

När Black blifvit ensam med lady Starling och den gamle lorden, som låg medvetlös med tillslutna ögon, sade han:

— Mylady, jag önskade veta om er man hette Edvard och huru han dog?

— Äfven jag, mister Black, börjar nu förstå allt! sade lady Starling, och under det hon betraktade den sjuke lorden, hennes mans mördare, begynnade tårarne långsamt rinna nedför hennes kinder. — Store Gud, huru underbart! efter så många år upptäckes då det botten, hvarpå mina sorgers tråd varit nystad!

— Mylady, sade Black, det är nu tjugo år sedan jag först fick veta, att en hemlighet tyngde på detta hjerta, och först nu är allt klart för mig. Tjugo års ånger och qual, äro de icke nog för att ur ert hjerta utplåna allt hat emot honom, den arma, svaga själen, som dukat under för bördan af sitt brott?

I stället för svar, gick lady Starling till sängen och nedföll på sina knän; man såg, att hon bad ur hjertats djup. Ibland ilade hennes blickar från höjden, der hon sökte den, till hvilken bönen uppsändes, ned till den, för hvilken hon bad. Ingen annan känsla än ett djupt medlidande stod att läsa i den blick, hvilken hon fästade på mannen, som förstört hela hennes jordiska sällhet. Hon fattade lordens hand, som vid denna rörelse tycktes återvakna till medvetande. Han såg sig omkring, och stirrande emot rummets aflägsnaste hörn, utbrast han med ens:

— Der är hon, dödens svarta engel! Hon vill föra mig till afgrundens lågor, till mina likars hem.

— Nej, Robert Suffridge, det är ej dit hon vill föra dig; hon vill blott påminna dig om försoningens stund som nalkas. Än är det tid!

— Försoning, försoning! o nej! den har halkat undan mig! jag är evigt fördömd!

Allt mera förskräckta blefvo hans blickar, ögonen antogo en genomskinligt glasaktig färg; de uttryckte en oblandad förskräckelse, och fasa för döden.

— Lord Suffridge, det finnes en annan jordisk försoning än den ni uttänkt, och den kommer jag nu för att erbjuda er.

— Hvem är du? hvad vill du mig? hvilken försoning skulle det ännu gifvas för mig?

— Jane Starling, Edvard Starlings hustru bjuder er förlåtelse och frid. Med den kan ni träda inför det högsta Väsendets thron, för att hos Honom söka Hans nåd och er själs salighet.

Dessa ord uttalade Lady Starling med hög stämma och med eftertryck på hvarje ord. Ännu genomilades lorden af en häftig skälfnung, ännu stirrade han en stund på henne, men snart blef hans blick allt mera lugn och mild. Han tog sig om hufvudet liksom för att reda sina tankar och hviskade halfhögt:

— Är det väl möjligt?

Plötsligt reste han sig upp i sängen, fattade lady Starlings hand, tryckte den häftigt emot sitt hjerta och brast ut i en konvulsivisk gråt.

Då detta utbrott lugnats, sade han, med lady Starlings hand allt ännu slutet i sin:

— Känner ni, o känner ni hvad ni gjort? Tack, o tack! Stormen derinne börjar lugna sig, hela lifvets våldsamma storm! och han nedföll utmattad på dynan, hans andedrägt blef hastigare, men ansigtet bibehöll sitt fridfulla uttryck.

— Lucy, Lucy, mitt barn! ropade han med ens. Jag vill se henne!

Då hon inträdde, tryckte han henne hårdt mot sitt hjerta.

— Mitt arma barn, kan du förlåta din dåraktige fader! Var fri! Var lycklig!

Lord Suffridge var utmattad, hans ögon slötos och han låg orörlig. Flere timmar förgingo sålunda; ett storartadt arbete syntes försiggå inom honom, ty detta ansigte, hvilket under så många år burit prägeln af förtviflan, blef efterhand allt mera förklaradt af ett inre sken. Med ens förde han häftigt handen till sitt hjerta.

— O, hvad det är skönt! sade han, lifvet slocknar, hvilat nalkas. O, Gud, om du är rättvis, så är du ock nådig! Låt mig få skåda din herrlighet, låt mig blifva delaktig af en gnista af din godhet! — Efter en stunds hvila öppnade han åter sina ögon, betraktade stilla lady Starling och sade: — Engel, sänd utaf Gud! Jag känner att jag på andra sidan grafven skall kunna möta din make, ty min skuld är mig tillgifven. Farväl, mina vänner!

Ännu några andetag och den stolte lord Suffridge hade afsomnat. Det lif, så fullt af strider, var slutadt, slutadt i frid med Gud och menniskor.

Dagen efter lord Suffridges död lemnade lady Starling Abbey-Hall, åtföljd af sin son. För att ej mera behöfva återkomma till denne usling, må vi här säga, att han i Londonlifvets hvirvel försökte att nedtysta sitt samvetes röst. Kanske lyckades han ej bättre än lord Suffridge i sina unga dagar hade gjort det, och måhända skall Alices bild en dag träda för honom för att förebrå äfven honom ett mord.

Men återvändom till Lucy. Begrafningen hade försiggått och två veckor hade förflutit sedan lordens död, då Black en dag närmade sig den unga flickan, som satt ensam i den stora salen, försjunken i tankar.

— Jag har ännu icke afsändt det der brefvet, sade han och bakom hans allvarliga hållning kunde man märka ett fördoldt skämt.

Vid dessa ord spratt Lucy till. Hon sörjde visserligen sin fader, men just då Black tilltalade henne, hade Oskars bild försväfvat hennes tankar.

— Hvilket bref? Ah! Tack, min goda Black, det var rätt bra. Jag skall skrifva ett annat.

- Det behöfver ej skickas långt, mylady, bara två mil.
- Huru? hvad menar du?
- Baron Oskar Lejonstjerna befinner sig på Sidney-Ham, der han för två år sedan tillbragte sommaren.
- Huru vet du det?
- Jag vet det, mylady; det är ju nog, det.

TVENNE DEPESCHER

Efter den strid vi sist sågo Oskar utkämpa i Paris och ur hvilken han utgick segrande, — striden emellan pligten och hjertat — följde ännu många svåra sådana; han var nöjd med sin egen handling, men den hade förkrossat honom. Han ville vara stark, han ville glömma, men detta var honom omöjligt; Lucys ljufva, älskade bild sväfvade omkring honom och förföljde honom. Hans förr honom så kära studier föreföllo honom nu mållösa, ty hans tanke kunde icke mera följa sitt fria lopp. Bilden af *en* människa undanskymde för honom menskligheten. Några veckor förgingo, och en ny plåga förökade hans olycka: att sålunda förblifva utan alla underrättelser från detta enda ställe, som inneslöt hans hela verld, var ett grymt qval. Han beslöt att skriva till sin vän på Sidney-Ham för att, om möjligt, af honom få veta något.

265

Charles, som lifligt intresserade sig för de båda unga, försökte att i detta afseende tillfredsställa honom och fick snart en hemlig bundsförvandt i den gamle, gode Black.

En dag, efter en olidligt lång väntan på bref, erhöll han i en depesch det förkrossande budskapet, att Lucy hade samtyckt till en trolofning samma dag med sir Glithingham.

Oskar blef förtviflad och beslöt att lemna Paris, denna stad, som så lifligt påminte honom om det, som för honom hade kunnat blifva hans lefnads lycka, men som nu blifvit hans djupaste sorg.

Några timmar voro tillräckliga för att ställa alla hans affärer i ordning och nu stod han färdig att lemna detta arbetsrum, der han invaggat sig i så många poetiska drömmar.

266

Det var till Italien, Oskar till en början ämnade resa. Han var blek, och en viss feberaktighet rörde sig i alla hans rörelser, men ehuru sorgen hade lemnat en dyster prägel på hans anlete, hade det ej förlorat något af sitt förra ädla, starka, manliga uttryck.

Betjenten trädde in; Oskar emottog likgiltigt ett kuvert, som denne räckte honom.

Några timmar förut skulle han med brinnande otålighet ha kastat sig öfver hvarje budskap, men nu hade han ingenting mera att frukta och någonting glädjande hade han också icke mera att vänta sig.

Med ens banade sig ett doft, återhållet skri ur hans bröst; han grep sig med handen om pannan.

— Är det möjligt? framstammade han. Lucy, Lucy! jag har återfått dig!

Oskar reste, men icke till Italien, utan till Sidney-Ham, der han afbadade den lägliga stunden för att besöka Abbey-Hall.

LIFVETS SANNING

Då Lucy genom Black erfor, att Oskar befann sig i hennes närhet, utbröt en verklig storm inom henne.

Kärleken, glädjen att återse den man, som hon högst af alla älskade, var en af de starka elementer, som bragte i svalning vågorna från djupet af hennes hjertas haf. Det andra elementet utgjordes af hennes oroliga tankar. Kärleken till honom och kärleken till friheten kämpade emot hvarandra. Hjertat försvarade den enas rättigheter, hufvudet den andras. Hade hon icke älskat så utsägligt, så hade denna strid aldrig kommit i fråga. Men nu ville hon förvissa sig om enderas seger, innan Oskar genom sin närvaro kunde inverka på dess utgång.

268

Lucy hade icke lemnat rummet, der Black för några timmar sedan meddelat henne den underrättelse, som inom henne framkallat den afgörande stormen. Hon befann sig i samma stora sal, der vi första gången funno Lord Suffridge i strid med tankar, ännu dystrare än den nattsvarta himmel som bevittnade den.

Men Lucys kamp belystes af en klar varm sol.

Under en flere timmars tystnad, hade Lucy ömsom för sitt inre framkallat hela sitt fordna lifs sträfvanden, den närvarande tidens ovisshet och framtidens olösta gåta. Småningom blef tystnaden och ensamheten tryckande för henne; hon steg upp, gjorde några steg i rummet och stannade derpå med ens. Tankarne hade åter öfverväldigat henne.

Hon böjde sitt vackra hufvud, riktade den blåa, klara blicken framför sig, men öfver den låg skymten af en skugga. Man kunde ana, att det hon såg ej fanns inom den yttre synkretsen. Småningom — långsamt — knappt märkbart böjde hon sig framåt; hennes hand höjde sig allt mer och mer, den tycktes frambesvärja en osynlig gestalt; hon kastade sitt hufvud bakåt, ögonen blixtrade och hon utbrast med hänryckt exaltation:

269

— O, hvem kan säga mig om min kärlek för honom är stark nog för att qväfva min frihetsdyrkan? O, att jag aldrig komme att ångra det val, som nu förestår mig!

— Och hvarför skulle ni göra ett val? ljud en röst invid henne.

Lucy utstötte ett skri, och det eko som det framkallade ur den stora salens sekelgamla murar, bortdog med Oskars namn.

— Lucy, låt kärleken segra!

— O, jag ville det, men jag fruktar ...

— Frukta? för hvad, Lucy? för att nödgas afstå från edra frihetsdrömmar? nej, min dyra vän; tillbed, dyrka friheten, men dyrka den tillsammans med mig. Förenade, lifvande hvarandras mod, skola vi söka att på frihetens gyllene vingar uppnå det höga målet: *Lifvets Sanning!*

INNEHÅLL

I. Mellan gamla och nya världen	3
II. Abbey-Hall	22
III. Tvenne svikna förhoppningar	43
IV. Kanske?	68
V. En graf och två vaggor	75
VI. Ulfven i fårahuset	93
VII. Nemesis Divina	110
VIII. Två elementer i strid med hvarandra	123
IX. En engelsk och en svensk Fancy	140
X. Ulfven i ett annat fårahus	153
XI. Hvad som kan hända när man svimnar	163
XII. New-York och Paris	173
XIII. En återfunnen vän	179
XIV. En svensk julafton i Paris	191
XV. En afhandling om skyldigheter	202
XVI. En svår skyldighet	214
XVII. En liten talande korg	222
XVIII. Hon har lofvat	225
XIX. Den första kyssen	233
XX. När hjertat brister	237
XXI. När hjertat har brustit	245
XXII. Försoning utan offer	253
XXIII. Tvenne depescher	264
XXIV. Lifvets sanning	267

Noteringar:

Originalets stavning och interpunktion har bibehållits. Ett fåtal uppenbarliga fel har rättats som följande (innan/efter):

- (flera fall)
... — Gud barmhertig! utbrast mrs [John](#), lyftande ...
... — Gud barmhertig! utbrast mrs [Johns](#), lyftande ...
- ... hennes [sällning](#) är någonting ganska sällsynt. ...
... hennes [ställning](#) är någonting ganska sällsynt. ...
- ... an, ty den ädle baroneten sir Edvard [Glithingham](#) ...
... an, ty den ädle baroneten sir Edvard [Glithingham](#) ...
- ... sade att han hade en dotter, blef [Elvina](#) förtjust, ...
... sade att han hade en dotter, blef [Elvine](#) förtjust, ...
- ... lif, som låtit läsaren uppfatta hennes [intelektuella](#) ...
... lif, som låtit läsaren uppfatta hennes [intellektuella](#) ...
- (flera fall)
... Men nu har Gud dig pröfvat, och ... [Edward](#) lefver än! ...
... Men nu har Gud dig pröfvat, och ... [Edvard](#) lefver än! ...
- (flera fall)
... Abbey-[hall](#), begriper du då icke att hans son, att ...
... Abbey-[Hall](#), begriper du då icke att hans son, att ...
- ... [shavlar](#) — fort, fort, vi ha icke en stund att ...
... [shawlar](#) — fort, fort, vi ha icke en stund att ...
- ... [VII](#) ...
... [XII](#) ...
- ... på Don [Qvixotes](#) hufvud och vilja blott säga, att ...
... på Don [Quixotes](#) hufvud och vilja blott säga, att ...
- ... i [salongon](#) lemnat henne. Detta ögonblik stod ...
... i [salongen](#) lemnat henne. Detta ögonblik stod ...

*** END OF THE PROJECT GUTENBERG EBOOK EN QVINNA AF VÅR TID:
KARAKTERSTECKNING ***

Updated editions will replace the previous one—the old editions will be renamed.

Creating the works from print editions not protected by U.S. copyright law means that no one owns a United States copyright in these works, so the Foundation (and you!) can copy and distribute it in the United States without permission and without paying copyright royalties. Special rules, set forth in the General Terms of Use part of this license, apply to copying and distributing Project Gutenberg™ electronic works to protect the PROJECT GUTENBERG™ concept and trademark. Project Gutenberg is a registered trademark, and may not be used if you charge for an eBook, except by following the terms of the trademark license, including paying royalties for use of the Project Gutenberg trademark. If you do not charge anything for copies of this eBook, complying with the trademark license is very easy. You may use this eBook for nearly any purpose such as creation of derivative works, reports, performances and research. Project Gutenberg eBooks may be modified and printed and given away—you may do practically ANYTHING in the United States with eBooks not protected by U.S. copyright law. Redistribution is subject to the trademark license, especially commercial redistribution.

START: FULL LICENSE
THE FULL PROJECT GUTENBERG LICENSE
PLEASE READ THIS BEFORE YOU DISTRIBUTE OR USE THIS WORK

To protect the Project Gutenberg™ mission of promoting the free distribution of electronic works, by using or distributing this work (or any other work associated in any way with the phrase “Project Gutenberg”), you agree to comply with all the terms of the Full Project Gutenberg™ License available with this file or online at www.gutenberg.org/license.

Section 1. General Terms of Use and Redistributing Project Gutenberg™ electronic works

1.A. By reading or using any part of this Project Gutenberg™ electronic work, you indicate that you have read, understand, agree to and accept all the terms of this license and intellectual property (trademark/copyright) agreement. If you do not agree to abide by all the terms of this agreement, you must cease using and

return or destroy all copies of Project Gutenberg™ electronic works in your possession. If you paid a fee for obtaining a copy of or access to a Project Gutenberg™ electronic work and you do not agree to be bound by the terms of this agreement, you may obtain a refund from the person or entity to whom you paid the fee as set forth in paragraph 1.E.8.

1.B. “Project Gutenberg” is a registered trademark. It may only be used on or associated in any way with an electronic work by people who agree to be bound by the terms of this agreement. There are a few things that you can do with most Project Gutenberg™ electronic works even without complying with the full terms of this agreement. See paragraph 1.C below. There are a lot of things you can do with Project Gutenberg™ electronic works if you follow the terms of this agreement and help preserve free future access to Project Gutenberg™ electronic works. See paragraph 1.E below.

1.C. The Project Gutenberg Literary Archive Foundation (“the Foundation” or PGLAF), owns a compilation copyright in the collection of Project Gutenberg™ electronic works. Nearly all the individual works in the collection are in the public domain in the United States. If an individual work is unprotected by copyright law in the United States and you are located in the United States, we do not claim a right to prevent you from copying, distributing, performing, displaying or creating derivative works based on the work as long as all references to Project Gutenberg are removed. Of course, we hope that you will support the Project Gutenberg™ mission of promoting free access to electronic works by freely sharing Project Gutenberg™ works in compliance with the terms of this agreement for keeping the Project Gutenberg™ name associated with the work. You can easily comply with the terms of this agreement by keeping this work in the same format with its attached full Project Gutenberg™ License when you share it without charge with others.

1.D. The copyright laws of the place where you are located also govern what you can do with this work. Copyright laws in most countries are in a constant state of change. If you are outside the United States, check the laws of your country in addition to the terms of this agreement before downloading, copying, displaying, performing, distributing or creating derivative works based on this work or any other Project Gutenberg™ work. The Foundation makes no representations concerning the copyright status of any work in any country other than the United States.

1.E. Unless you have removed all references to Project Gutenberg:

1.E.1. The following sentence, with active links to, or other immediate access to, the full Project Gutenberg™ License must appear prominently whenever any copy of a Project Gutenberg™ work (any work on which the phrase “Project Gutenberg” appears, or with which the phrase “Project Gutenberg” is associated) is accessed, displayed, performed, viewed, copied or distributed:

This eBook is for the use of anyone anywhere in the United States and most other parts of the world at no cost and with almost no restrictions whatsoever. You may copy it, give it away or re-use it under the terms of the Project Gutenberg License included with this eBook or online at www.gutenberg.org. If you are not located in the United States, you will have to check the laws of the country where you are located before using this eBook.

1.E.2. If an individual Project Gutenberg™ electronic work is derived from texts not protected by U.S. copyright law (does not contain a notice indicating that it is posted with permission of the copyright holder), the work can be copied and distributed to anyone in the United States without paying any fees or charges. If you are redistributing or providing access to a work with the phrase “Project Gutenberg” associated with or appearing on the work, you must comply either with the requirements of paragraphs 1.E.1 through 1.E.7 or obtain permission for the use of the work and the Project Gutenberg™ trademark as set forth in paragraphs 1.E.8 or 1.E.9.

1.E.3. If an individual Project Gutenberg™ electronic work is posted with the permission of the copyright holder, your use and distribution must comply with both paragraphs 1.E.1 through 1.E.7 and any additional terms imposed by the copyright holder. Additional terms will be linked to the Project Gutenberg™ License for all works posted with the permission of the copyright holder found at the beginning of this work.

1.E.4. Do not unlink or detach or remove the full Project Gutenberg™ License terms from this work, or any files containing a part of this work or any other work associated with Project Gutenberg™.

1.E.5. Do not copy, display, perform, distribute or redistribute this electronic work, or any part of this electronic work, without prominently displaying the sentence set forth in paragraph 1.E.1 with active links or immediate access to the full terms of the Project Gutenberg™ License.

1.E.6. You may convert to and distribute this work in any binary, compressed, marked up, nonproprietary or proprietary form, including any word processing or hypertext form. However, if you provide access to or distribute copies of a Project Gutenberg™ work in a format other than “Plain Vanilla ASCII” or other format used in the official version posted on the official Project Gutenberg™ website (www.gutenberg.org), you must, at no additional cost, fee or expense to the user, provide a copy, a means of exporting a copy, or a means of obtaining a copy upon request, of the work in its original “Plain Vanilla ASCII” or other form. Any alternate format must include the full Project Gutenberg™ License as specified in paragraph 1.E.1.

1.E.7. Do not charge a fee for access to, viewing, displaying, performing, copying or distributing any Project Gutenberg™ works unless you comply with paragraph 1.E.8 or 1.E.9.

1.E.8. You may charge a reasonable fee for copies of or providing access to or distributing Project Gutenberg™ electronic works provided that:

- You pay a royalty fee of 20% of the gross profits you derive from the use of Project Gutenberg™ works calculated using the method you already use to calculate your applicable taxes. The fee is owed to the owner of the Project Gutenberg™ trademark, but he has agreed to donate royalties under this paragraph to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation. Royalty payments must be paid within 60 days following each date on which you prepare (or are legally required to prepare) your periodic tax returns. Royalty payments should be clearly marked as such and sent to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation at the address specified in Section 4, “Information about donations to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation.”
- You provide a full refund of any money paid by a user who notifies you in writing (or by e-mail) within 30 days of receipt that s/he does not agree to the terms of the full Project Gutenberg™ License. You must require such a user to return or destroy all copies of the works possessed in a physical medium and discontinue all use of and all access to other copies of Project Gutenberg™ works.
- You provide, in accordance with paragraph 1.F.3, a full refund of any money paid for a work or a replacement copy, if a defect in the electronic work is discovered and reported to you within 90 days of receipt of the work.
- You comply with all other terms of this agreement for free distribution of Project Gutenberg™ works.

1.E.9. If you wish to charge a fee or distribute a Project Gutenberg™ electronic work or group of works on different terms than are set forth in this agreement, you must obtain permission in writing from the Project Gutenberg Literary Archive Foundation, the manager of the Project Gutenberg™ trademark. Contact the Foundation as set forth in Section 3 below.

1.F.

1.F.1. Project Gutenberg volunteers and employees expend considerable effort to identify, do copyright research on, transcribe and proofread works not protected by U.S. copyright law in creating the Project Gutenberg™ collection. Despite these efforts, Project Gutenberg™ electronic works, and the medium on which they may be stored, may contain “Defects,” such as, but not limited to, incomplete, inaccurate or corrupt data, transcription errors, a copyright or other intellectual property infringement, a defective or damaged disk or other medium, a computer virus, or computer codes that damage or cannot be read by your equipment.

1.F.2. LIMITED WARRANTY, DISCLAIMER OF DAMAGES - Except for the “Right of Replacement or Refund” described in paragraph 1.F.3, the Project Gutenberg Literary Archive Foundation, the owner of the Project Gutenberg™ trademark, and any other party distributing a Project Gutenberg™ electronic work under this agreement, disclaim all liability to you for damages, costs and expenses, including legal fees. YOU AGREE THAT YOU HAVE NO REMEDIES FOR NEGLIGENCE, STRICT LIABILITY, BREACH OF WARRANTY OR BREACH OF CONTRACT EXCEPT THOSE PROVIDED IN PARAGRAPH 1.F.3. YOU AGREE THAT THE FOUNDATION, THE TRADEMARK OWNER, AND ANY DISTRIBUTOR UNDER THIS AGREEMENT WILL NOT BE LIABLE TO YOU FOR ACTUAL,

DIRECT, INDIRECT, CONSEQUENTIAL, PUNITIVE OR INCIDENTAL DAMAGES EVEN IF YOU GIVE NOTICE OF THE POSSIBILITY OF SUCH DAMAGE.

1.F.3. LIMITED RIGHT OF REPLACEMENT OR REFUND - If you discover a defect in this electronic work within 90 days of receiving it, you can receive a refund of the money (if any) you paid for it by sending a written explanation to the person you received the work from. If you received the work on a physical medium, you must return the medium with your written explanation. The person or entity that provided you with the defective work may elect to provide a replacement copy in lieu of a refund. If you received the work electronically, the person or entity providing it to you may choose to give you a second opportunity to receive the work electronically in lieu of a refund. If the second copy is also defective, you may demand a refund in writing without further opportunities to fix the problem.

1.F.4. Except for the limited right of replacement or refund set forth in paragraph 1.F.3, this work is provided to you 'AS-IS', WITH NO OTHER WARRANTIES OF ANY KIND, EXPRESS OR IMPLIED, INCLUDING BUT NOT LIMITED TO WARRANTIES OF MERCHANTABILITY OR FITNESS FOR ANY PURPOSE.

1.F.5. Some states do not allow disclaimers of certain implied warranties or the exclusion or limitation of certain types of damages. If any disclaimer or limitation set forth in this agreement violates the law of the state applicable to this agreement, the agreement shall be interpreted to make the maximum disclaimer or limitation permitted by the applicable state law. The invalidity or unenforceability of any provision of this agreement shall not void the remaining provisions.

1.F.6. INDEMNITY - You agree to indemnify and hold the Foundation, the trademark owner, any agent or employee of the Foundation, anyone providing copies of Project Gutenberg™ electronic works in accordance with this agreement, and any volunteers associated with the production, promotion and distribution of Project Gutenberg™ electronic works, harmless from all liability, costs and expenses, including legal fees, that arise directly or indirectly from any of the following which you do or cause to occur: (a) distribution of this or any Project Gutenberg™ work, (b) alteration, modification, or additions or deletions to any Project Gutenberg™ work, and (c) any Defect you cause.

Section 2. Information about the Mission of Project Gutenberg™

Project Gutenberg™ is synonymous with the free distribution of electronic works in formats readable by the widest variety of computers including obsolete, old, middle-aged and new computers. It exists because of the efforts of hundreds of volunteers and donations from people in all walks of life.

Volunteers and financial support to provide volunteers with the assistance they need are critical to reaching Project Gutenberg™'s goals and ensuring that the Project Gutenberg™ collection will remain freely available for generations to come. In 2001, the Project Gutenberg Literary Archive Foundation was created to provide a secure and permanent future for Project Gutenberg™ and future generations. To learn more about the Project Gutenberg Literary Archive Foundation and how your efforts and donations can help, see Sections 3 and 4 and the Foundation information page at www.gutenberg.org.

Section 3. Information about the Project Gutenberg Literary Archive Foundation

The Project Gutenberg Literary Archive Foundation is a non-profit 501(c)(3) educational corporation organized under the laws of the state of Mississippi and granted tax exempt status by the Internal Revenue Service. The Foundation's EIN or federal tax identification number is 64-6221541. Contributions to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation are tax deductible to the full extent permitted by U.S. federal laws and your state's laws.

The Foundation's business office is located at 809 North 1500 West, Salt Lake City, UT 84116, (801) 596-1887. Email contact links and up to date contact information can be found at the Foundation's website and official page at www.gutenberg.org/contact

Section 4. Information about Donations to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation

Project Gutenberg™ depends upon and cannot survive without widespread public support and donations to carry out its mission of increasing the number of public

domain and licensed works that can be freely distributed in machine-readable form accessible by the widest array of equipment including outdated equipment. Many small donations (\$1 to \$5,000) are particularly important to maintaining tax exempt status with the IRS.

The Foundation is committed to complying with the laws regulating charities and charitable donations in all 50 states of the United States. Compliance requirements are not uniform and it takes a considerable effort, much paperwork and many fees to meet and keep up with these requirements. We do not solicit donations in locations where we have not received written confirmation of compliance. To SEND DONATIONS or determine the status of compliance for any particular state visit www.gutenberg.org/donate.

While we cannot and do not solicit contributions from states where we have not met the solicitation requirements, we know of no prohibition against accepting unsolicited donations from donors in such states who approach us with offers to donate.

International donations are gratefully accepted, but we cannot make any statements concerning tax treatment of donations received from outside the United States. U.S. laws alone swamp our small staff.

Please check the Project Gutenberg web pages for current donation methods and addresses. Donations are accepted in a number of other ways including checks, online payments and credit card donations. To donate, please visit: www.gutenberg.org/donate

Section 5. General Information About Project Gutenberg™ electronic works

Professor Michael S. Hart was the originator of the Project Gutenberg™ concept of a library of electronic works that could be freely shared with anyone. For forty years, he produced and distributed Project Gutenberg™ eBooks with only a loose network of volunteer support.

Project Gutenberg™ eBooks are often created from several printed editions, all of which are confirmed as not protected by copyright in the U.S. unless a copyright notice is included. Thus, we do not necessarily keep eBooks in compliance with any particular paper edition.

Most people start at our website which has the main PG search facility: www.gutenberg.org.

This website includes information about Project Gutenberg™, including how to make donations to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation, how to help produce our new eBooks, and how to subscribe to our email newsletter to hear about new eBooks.